JOYCE WADE

Amenințarea trecutului

Traducrea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Probabil că Timothy vroia să discute cu ea în legătură cu Lee, se gândi Noelle, grăbind pasul în timp ce traversa curtea spitalului pentru a ieși la șosea.

Fusese de serviciu și abia acum avea răgazul să se gândească la acel telefon ciudat. Fără îndoială,Timothy era mult prea ocupat ca să vină tocmai din West Marlsden doar ca s-o invite pe sora iubitei lui la un ceai la ceainăria "Samovarul cântător". Trebuie să se fi întâmplat ceva. Să fi avut vești sigure din Nigeria? Sau vroia ajutor în ceea ce o privea pe Leoni?

– E primăvară! exclamă ea, bucuroasă că plecase de la spitalul din Londra unde făcuse practică și venise la "Regina Margareta" din Carlingsea.

Părinții insistaseră să vină mai aproape de casă după ce-și luase examenul final și, într-adevăr, a fost bine că s-a aflat alături de ei, să le aline suferința, când Leoni a fugit la Londra.

Leoni, adorata lor, încântarea lor!

Noelle de multe ori se întreba cum de fusese posibil ca acea ființă absolut superbă să se nască în familia lor de oameni obișnuiți. Cine știe ce gene, de la ce strămoș, moștenea!

De când se născuse, avea capul acoperit cu un puf roșu-auriu. Acum, avea părul arămiu cu tonuri aurii, tenul alb și ochii de un albastru ca safirul. Nu numai că trăsăturile ei erau perfecte, dar avea un farmec căruia se părea că nimeni nu-i rezista și pe care și-l exersa încă din leagăn, cu același infailibil efect. Nici Noelle nu rezistase farmecului surorii ei, dar, deși între ele nu era decât o diferență de patru ani, faptul că o adora nu o făcea să fie oarbă, ca părinții lor, de exemplu, la defectele micuței.

Idolatrizată cum era, Leoni se obișnuise să considere, în mod inevitabil, că întreaga lume e terenul ei de joacă, iar oamenii sclavii ei, fericiți să-i ducă la îndeplinire cel mai mic capriciu.

Noelle ieși pe poarta spitalului și se-ndreptă spre locul unde Timothy își parcase mașina și o aștepta, întâmpinând-o cu un zâmbet larg imediat ce o văzu.

– Mă bucur că ai putut să vii, Nolly.

Îi prinse ușor cotul și o conduse în local, făcând-o să simtă veșnica iritare față de reacția pe care atingerea lui i-o provoca în mod inexplicabil.

– Îmi place rochia ta în carouri; e nouă, nu-i așa?

Și acesta era unul din multele lucruri care-l făceau pe Timothy atât de plăcut: faptul că întotdeauna era atent la îmbrăcămintea fetelor.

– Noelle Carlyon este o fată foarte atrăgătoare.

Noelle răspunse zâmbetului său, dar era foarte conștientă că nu era decât o brunetă zveltă obișnuită și, dacă avea ceva deosebit, aceasta era,

într-adevăr, ținuta– mai ales modul semeț în care își ținea capul – putând fi chiar un atu în meseria ei.

– Mulțumesc, Timothy, dar presupun că nu Noelle este cea despre care vrei să discuți dintre cele două surori Carlyon… Și … cum de-ai reușit să pleci? Cum rămâne cu vizitele de seară? Cum se simte domnul doctor Eddy?

– Ești o fată isteață, Noll, se referi el la prima ei remarcă. Încerc să mă întorc, dar, dacă nu reușesc, preia tata. Este una din zilele lui bune.

Doctorul Edwin Yorke, tatăl lui Timothy, căruia toată lumea îi spunea domnul doctor Eddy, era în convalescență după o tromboză coronariană.

Între timp, se așezaseră la o masă lângă fereastră și o chelneriță de vârstă mijlocie le adusese ceaiul și chiflele.

– Atunci, treci la subiect, dacă ești presat de timp.

– Am vești de la David Emerson – de data aceasta, o ofertă categorică. Ține foarte mult să merg la el.

Noelle ridică ușor din sprâncene, așteptându-l să continue.

– Da, știu …

– Hai, spune-mi la ce te gândești. La o alternativă, sau speri într-o minune – să mănânci prăjitura și totuși s-o ai în continuare!

– După cum o spui, nu-mi dai nici cea mai mică șansă. Ei bine, am tupeul să sper la amândouă.

– Nu-ți dai seama ce spui, Timothy dragă. Fata asta a reușit, la capătul unor scene îngrozitoare, inclusiv greva foamei, să-și impună voința și să urmeze Școala de Artă Dramatică, pentru a deveni actriță. Deocamdată, căsătoria nu intră în planurile ei. Și totuși, nu este exclus să se răzgândească brusc și să te urmeze.

– Prostii! Ar rămâne în Lagos, dacă m-aș duce la țară.

– Da, poate că sunt prostii, dar, Timothy, cred că înțelegi…

În primul rând, nu credea că Leoni era îndrăgostită de Timothy. Dar asta era tipic pentru ea: înrobea inimile celorlalți, iar ea rămânea detașată. Și totuși, era o fire pasională; când dragostea avea să vină cu adevărat, va fi fără îndoială o chestiune vitală.

– Îmi dai impresia că nu sunt altceva decât un prost înfumurat. Poate că asta chiar sunt.

Se vedea clar că era sfâșiat între profesie și dragoste și Noelle își amintea cum îi luase apărarea în fața mamei ei când fusese dezbătută pentru prima dată problema Nigeriei.

Draga mea, vorbești de parcă pentru Timothy ar fi un simplu capriciu la care nu vrea să renunțe. Vrea să se dedice studiului bolilor tropicale și aceasta i-ar oferi o șansă minunată de afirmare într-un domeniu de cercetare.

Leoni nu trebuie pentru nimic în lume nici măcar să se gândească să-l însoțească acolo! spusese mama lor, alarmată.

Sunt sigură că nici n-o va face. Oricum, nu e nimic concret încă.

Acum, însă, devenise foarte concret și Noelle era îngrijorată mai mult pentru Timothy, căci nu credea să existe vreun risc pentru sora ei.

– Nu, Timothy, în niciun caz. Doar un optimist incorijibil. Vezi tu….Lee este pe cale de a-și face această carieră; toată viața și-a dorit-o și e obișnuită să obțină întotdeauna ceea ce vrea. Uite, de exemplu, cum a ținut piept obiecțiilor părinților – au fost pur și simplu zdrobiți la gândul plecării ei în orașul cel imoral și periculos.

Noelle zâmbi trist. Acceptaseră fără să clipească măcar când ea hotărâse să vină în orașul rău famat ca să urmeze școala de asistente

medicale. Era însă foarte adevărat că disciplina vieții de spital nu se compara cu lipsa de convenționalism din cercurile pe care urma să le frecventeze Leoni.

Se instală o tăcere grea între ei. Noelle acceptă țigara oferită de el și, în strălucirea flăcării brichetei, îi privi îngrijorată fața mohorâtă.

– În cazul acesta, n-ar vrea să se mărite nici dacă aș rămâne în Anglia, spuse el în cele din urmă.

– Numai ea poate să-ți răspundă la asta.

Încerca să nu lase să se observe iritarea din ce în ce mai mare. Era incredibil cum putea să discute sentimentele lui față de sora ei fără să-și dea seama cât de greu îi era ei să suporte. Sigur că nu-și dădea seama, căci altfel n-ar fi făcut-o; Timothy era un bărbat extrem de sensibil și delicat.

– Sună a dojană?

– Nu, sună foarte rațional. De fapt, cred că niciodată n-ai fost foarte sigur în privința ei.

– Mă întreb dacă a fost cineva… Știi foarte bine cu câtă măiestrie se strecoară și scapă din orice situație care nu-i convine.

Își imagina cum reacționase Leoni când Timothy încercase să obțină o promisiune fermă de la ea. Nu-i plăceau situațiile dificile și făcea tot posibilul să le evite, drept pentru care prefera să mențină lucrurile într-o stare de ambiguitate. Nu avea curajul ei de a da o lovitură atunci când era cazul și, în plus, ținea la Timothy Yorke, așa cum de altfel toți țineau, ceea ce făcea să-i fie și mai greu să pună capăt relației.

– Trebuie să plec acum, spuse Timothy, stingându-și țigara.

– Și eu, ca să prind autobuzul de cinci și un sfert.

– Doar știi căte duc eu. De fapt, cred că mi-ai dat răspunsul,

continuă el, după ce urcară în mașină. Ori păstrez prăjitura, ori o mănânc – mă-ntreb cum am putut fi atât de egoist să cred că le pot avea pe amândouă. În plus, sunt un măgar încrezut dacă-mi închipui că Lee e chiar atât de înnebunită după mine.

– Timothy, nu mai vorbi așa! Cine poate ști ce e în adâncul inimii ei? Întotdeauna a fost mai … reținută, nu s-a confesat niciodată, ca alte fete, despre partea sentimentală a vieții ei. Nu lua drept bun ce-am spus eu – trebuie să vezi tu însuți cum stau lucrurile.

Ajunseră în fața intrării spitalului și Noelle coborî înainte ca el să poată să-i deschidă portiera.

– Îți mulțumesc, Noll dragă, pentru că m-ai suportat. Presupun că nu există nimic altceva mai plictisitor pe lume decât văicărelile unui îndrăgostit.

– Nu vorbi prostii, Timothy. Aș fi vrut să te pot ajuta, dar, firește, totul este între tine și Lee.

– Știu, dar am vrut să sondez puțin terenul înainte de a da buzna cu o propunere imposibilă, ca un elefant într-un magazin cu porțelanuri.

– Iar eu te-am descurajat, presupun. Iartă-mă. Nu trebuie să iei în seamă ce-am spus. În definitiv, este doar părerea mea.

– Părerea unei persoane cu mintea clară și cu un spirit fin de observație și, în plus, o părere la care țin foarte mult.

Îi luă amândouă mâinile în ale lui, spre disperarea ei: bârfa spitalului nu se lăsa niciodată prea mult așteptată, iar doctorul Timothy Yorke era un bărbat foarte atrăgător.

– Și acum, ce intenționezi să faci? Cred că mergi la ea …

– Da, sigur … Va trebui s-o las pe ea să hotărască pentru mine.

– Vrei să spui că ai renunța la Nigeria și la șansa care ți se oferă dacă

Lee s-ar căsători cu tine?

– Exact. Vezi tu, Lee este extrem de importantă pentru mine.

Noelle își puse, cu mâini tremurânde, uniforma de spital.

Se obișnuise cu cămăruța ei austeră, dar acum avea senzația că se sufocă între pereții care păreau să se strângă tot mai mult în jurul ei. Cuvintele lui Timothy despre cât de mult însemna Lee pentru el îi răsunau neîncetat în minte, ca un disc care se învârtea la nesfârșit. Nu erau numai cuvintele, care oricum, venite de la el, aveau o încărcătură deosebită, dar și privirea lui, zâmbetul acela chinuit trădând toată încordarea și nesiguranța în care se zbătea.

Își reaminti începutul … Îl cunoscuse pe Timothy la cursurile din spitalul din Londra, unde studiau și făceau practică. Descoperind că sunt amândoi din West Marlsden, aproape de Sussex, deveniseră mai apropiați; în plus, aveau o mulțime de cunoștințe comune, aceleași interese și preocupări.

Fusese o vară minunată pentru ea: avusese mult de lucru, dar se și distrase grozav și trăise totul cu intensitate maximă. Ocazional, apăruse și fratele mai mare al lui Timothy, Roderick – o personalitate puternică, un tip interesant, cu mult farmec. Îi însoțise de câteva ori la Londra, apoi ei îl vizitaseră în West Marlsden, după care dispăruse complet. Abia mai târziu aflase ea că Rory plecase în America de Sud. Și acum și-l amintea cu nostalgie, ca pe o personalitate deosebită.

Totul a început când, devenit medic, Timothy se întorsese în West Marlsden pentru a lucra la cabinetul tatălui său și o tratase pe Leoni, care își scrântise glezna.

Dumnezeule! exclamă Noelle, când văzu întâmplător cât era ceasul. Lăsându-se purtată pe firul amintirilor, se mișcase mai încet.

Bineînțeles, când apăru în salon, scurta ei întârziere nu scăpă netaxată de privirea severă a asistentei-șefe Drummond, așa că, alungând din minte orice gând legat de Timothy, se grăbi să înceapă lucrul. Colega ei, sora Dixon, deja o aștepta.

– Te rog, du-te repede și liniștește-o pe Zripțuroaica ta.

– A mea?!

– A ta, vrei nu vrei. Nimeni nu-i intră în voie când nu ești tu de serviciu. Ca dovadă, sora Dixon enumeră câteva din nemulțumirile de pe nesfârșita listă a doamnei Templeton-Clare. Dacă te străduiești puțin, să știi că o faci nici să nu se mai uite la nepoatele astea ale ei cu figură de cal. Oricum, pe tine te preferă. Și ... se spune că e putred de bogată.

– Prostii! spuse Noelle, enervată, dar când văzu figura ușurată a bătrânei doamne imediat când apăru lângă patul ei, o întâmpină cu un zâmbet și toate problemele ei personale se retraseră undeva într-un ungher al minții.

La terminarea programului, Noelle se simțea nejustificat de deprimată și obosită. Era o persoană sociabilă și, de obicei, suporta în doze moderate bârfa care, în mod inevitabil, concentra picant universul vieții din spital, dar în seara aceasta se retrase devreme, imediat după cină.

După atmosfera plăcută din salonul bine încălzit, camera ei părea și mai friguroasă. Se vârî în pat cu o carte, dar renunță repede de a mai încerca să citească, preferând să-și urmeze nestingherită gândul. "Va trebui s-o las pe ea să aleagă pentru mine" – îi răsunau în minte, obsesiv, cuvintele lui Timothy. Însemna că, dacă Leoni se va căsători cu el, avea să renunțe la visul și ambiția lui, rămânând pentru totdeauna un obscur medic generalist. Pe de altă parte, refuzul ei însemna

plecarea lui în Nigeria. O durea să-l știe atât de departe, acolo de unde nici măcar rarele lor întâlniri întâmplătoare nu vor mai fi posibile.

Bine, dar la fel de departe și inaccesibil ar fi fost și dacă s-ar fi căsătorit cu Leoni. Oricum, pentru ea tot pierdut era. Încercă să-și stăpânească lacrimile – în definitiv, Timothy era subiectul îngrijorării ei, doar nu-ncepea acum să se autocompătimească.

Și, dacă se gândea bine, avusese dreptate când îi spusese lui Timothy că sora ei era imprevizibilă. Întotdeauna se punea la adăpostul unei fațade strălucitoare dincolo de care, însă, era mereu o umbră de mister. Niciodată nu puteai ști sigur ce planuri urzea căpșorul acela adorabil.

De exemplu, când începuse campania pentru a merge la Londra, probabil că plănuise totul cu multă vreme înainte, în cele mai mici amănunte, din moment ce, atunci când i se permisese, totul era deja aranjat, de la acceptul conducerii Școlii de Artă Dramatică unde nu se mai aștepta decât ca tatăl ei să plătească taxa, până la apartamentul în care urma să locuiască împreună cu o veche colegă de școală – toate acestea, în condițiile în care nimeni nu știuse măcar că fusese la Londra.

Așadar, putea spune cineva cum avea să reacționeze Leoni la propunerea lui Timothy? Ciudată și imprevizibilă cum era, putea găsi cererea lui în căsătorie chiar extrem de tentantă, o poartă deschisă spre o palpitantă aventură: Nigeria.

"Gata, să nu mai îmi fac atâtea griji și să dorm", își spuse ea, dar, chiar în aceeași clipă începu să se gândească la cum ar reacționa părinții ei: mama ar fi probabil îngrozită, iar tatăl, atât de bulversat, încât n-ar mai fi în stare să joace nici măcar o partidă de golf și s-ar învârti toată ziua fluierând o melodie veselă, așa cum făcea întotdeauna când era

foarte deprimat.

În noaptea aceea atât de frământată, nu mai rămăsese decât puțin timp de somn și obișnuita bătaie în ușă la ora șase dimineața, prin care fiecare asistentă era anunțată că e vremea să se trezească, se făcu auzită de data aceasta mult prea devreme pentru Noelle.

Începea o nouă zi.

După o astfel de noapte agitată, lucrurile nici n-aveau cum să meargă prea bine, mai ales că tocmai atunci, domnul Corringway, asistentul chirurgului-șef, avusese proasta inspirație să facă o vizită în salon înainte ca acesta să fie în ordine, ceea ce o enervă pe sora-șefă, doamna Drummond, pentru tot restul zilei. Să fie surprinsă de un chirurg în timp ce asistentele din subordinea ei încă mai curățau și lustruiau dulăpioarele și florile nu erau aranjate în salon! Asta era prea mult pentru prestanța ei.

Apoi, în timpul vizitei doctorului Corringway, se auzi soneria de la patul doamnei Templeton-Clare și o asistentă îmbujorată apăru, făcând semne disperate spre Noelle, care făcea parte din suita ce-l însoțea pe medic. Când soneria începu din nou să sune insistent, asistenta-șefă, cu buzele strânse și nările dilatate, făcu spre ea un semn discret de îngăduință și Noelle se detașă din grup, încercând să se facă neobservată.

Doamnei Templeton-Clare îi reveniseră durerile.

– Ce-ați mâncat?

– Să mănânc?! Și…. mă rog… ce-aș fi putut mânca într-un loc ca acesta? Doar terciul acela de ovăz subțire, apos, care ni s-a dat la micul dejun. N-a fost deloc bun. Deloc!

Bătrâna doamnă nu era o persoană comodă. Cu fața lată și pielea de

culoarea aluatului, ochișorii mici și vii păreau două stafide într-o chiflă care urma să fie băgată în cuptor.

– Asta cam așa e… Dar… nu cumva v-a strecurat cineva ieri o piersică, sau o prună din acelea apetisante care se găsesc în acest sezon?

– Auzi, ce idee!

Deși păruse foarte indignată, doamna Templeton-Clare evită privirea lui Noelle, exact ca un copil pe cale de a fi prins cu o minciună. Noelle știa că nepoatele ei îi aduceau tot felul de delicatese interzise și se gândea acum că poate nu era numai malițiozitate din partea Evei Dixon când spunea că acestea păreau să nu aibă niciun interes ca mătușa lor să scape de durerile chinuitoare care impuneau respectarea unui regim strict.

Noelle abia se întorsese din pauza de cafea când o infirmieră veni s-o cheme la telefon.

– Este urgent și doamna asistentă-șefă spune că vă caută de acasă.

Noelle intră în panică. Știau bine care erau orele ei de serviciu și nu telefonau niciodată când era ocupată; înseamnă că se-ntâmplase, într-adevăr, ceva! Cu mintea plină de cele mai absurde scenarii de catastrofe, ridică receptorul.

– Ah, Noelle, ce bine că ai putut răspunde.

– Da, mamă. Ce s-a întâmplat?

– Te rog să mă scuzi, știu că nu-ți place să ți se telefoneze așa.

– Nu-i nimic, spune.

– Leoni … A venit acasă.

Era o ușurare atât de mare după acele clipe de tensiune, încât abia se stăpâni să nu spună "Și ce dacă?!"

– Da? De ce?

– Tocmai asta e, nu pot să aflu. În orice caz, arată îngrozitor – absolut îngrozitor – și nu spune decât că a terminat cu Londra și cu Școala de Artă Dramatică și nu se mai întoarce niciodată acolo. Mă gândeam că poate știi tu ceva, poate ți-a scris, sau …

– Nu. Îi era milă de starea în care, după cum vocea o trăda, se afla mama ei; întotdeauna apela la ea în cazul unei urgențe. Te sun eu după-amiază, când putem discuta mai mult, spuse ea văzând-o pe asistenta-șefă tocmai intrând. Nu-ți face griji, probabil că nu este vorba de nimic grav. Încearcă, totuși, să afli ceva.

– Presupun că tu nu poți veni …

– Până mâine, în niciun caz. Vorbim mai târziu.

– Nu trebuia să întrerupi atât de brusc, spuse, spre surprinderea ei, asistenta-șefă, pe un ton blând, după ce o văzu închizând telefonul. Sper că nu s-a întâmplat nimic grav acasă

– Nu sunt sigură; poate că da, poate că nu. Deocamdată, totul este destul de misterios.

Tare mult și-ar fi dorit să nu mai intre chiar atât de ușor în panică la cel mai mic semn de neliniște din partea mamei ei! Și totuși, se părea că exista un motiv serios de alarmare, din moment ce o rugase să vină. Cele două ore cât era liberă în acea după-amiază nu i-ar fi fost de-ajuns pentru a ajunge la West Marlsden și a se întoarce, și nu se putea învoi doar pentru că sora ei venise în mod neașteptat de la Londra. Era adevărat, mama ei intra repede în stare de agitație când era vorba de Leoni, dar, pe de altă parte, n-ar fi vorbit așa cum o făcuse dacă n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Să fie în legătură cu Timothy? Respinse imediat ideea – n-ar fi avut timp să ajungă la Leoni de când se văzuseră, cu o seară înainte. Poate

doar să-i fi telefonat.

Abia dacă se atinse de mâncare la prânz și merse repede să-ncerce să-i dea un telefon lui Timothy, sperând să-l mai prindă încă în pauza de masă.

– Noelle la telefon. Timothy, spune-mi, te rog, te-ai văzut cu Leoni de când am discutat noi?

– Draga mea Noll, din moment ce sunt aici, cum aș putea să fiu la Londra, cu Lee? Ce-i cu tine?

– I-ai telefonat aseară?

– Nu.

– Înseamnă că nu asta e cauza ... Speram să fi vorbit tu cu ea, dar, în acest caz, misterul e și mai mare.

– Ai putea face un efort, te rog, să vorbești mai clar? Despre ce mister e vorba?

Noelle îi spuse în câteva cuvine ce se întâmplase.

– Mă gândeam că poate are legătură cu tine…

– Nu, nu eu sunt vinovatul. Nu spune ce s-a întâmplat?

– Se pare că nu. Mama nu reușește să scoată nimic de la ea.

– N-ai nicio idee? Ceva ce-ar fi putut-o determina să lase totul și să vină acasă urgent …

Nu, nu avea nicio idee, și continuară să facă tot felul de supoziții până când se auzi sunetul de atenționare că fisele se terminaseră.

– Trebuie să închid; nu mai am fise.

– Bine. Merg eu la Old Timbers, să văd ce e cu ea.

Noelle închise; nu mai avea timp s-o sune pe mama ei și, oricum, trebuia să treacă mai întâi să ia fise din cameră. De-abia acum, aflând că purtarea ciudată a surorii ei nu avea nicio legătură cu Timothy, începea

să fie cu adevărat speriată. Aproape că-i părea rău că nu se învoise, dar încerca să fie rațională: era weekendul ei lung, adică începând de a doua zi, urma să aibă trei zile liber, timp în care va merge acasă.

Intră în tură tensionată și îngrijorată, abia așteptând să treacă timpul mai repede pentru a-i putea telefona mamei. Lucrul cel mai ciudat a fost că, în timpul acelei după-amieze încordate, singura persoană căreia i s-a confesat a fost bătrâna Zgripțuroaică.

De fapt, asistentele nu au dreptul să aibă probleme, aceasta fiind prerogativele pacienților. Apoi, Noelle nu era genul de om care să-și etaleze problemele personale. Dar ochii pătrunzători ai bătrânei doamne detectară imediat ceva în neregulă la preferata ei.

– Ți s-a întâmplat ceva, observă aceasta imediat, în timp ce Noelle o instala comod în pat. Da, da, am dreptate. Ce-ai pățit? E mult mai bine să vorbești, nu ține niciodată închis în tine ce te frământă.

Nu era vorba de curiozitate, ci de îngrijorare și dorință sinceră de a ajuta, și Noelle simți din plin căldura cu care i se oferea acel suport moral.

– Nu, nu e mare lucru...

Apoi, înainte de a-și da bine seama ce face, îi povesti totul pe scurt.

– Bine, dar e cât se poate de limpede, spuse doamna Templeton-Clare sigură pe sine, prinzând-o ușor de braț. Sora ta trebuie să se fi certat cu iubitul – ăsta este singurul motiv care poate determina o tânără să se comporte atât de irațional. Știu foarte bine ce spun, draga mea, știu foarte bine.

Oricât de greu de crezut era, bătrâna doamnă părea că știe despre ce e vorba; oricum, existase un domn Templeton-Clare, iar ea nu cântărise întotdeauna cât cântărea acum.

Noelle zâmbi, aranjându-i perna exact așa cum îi plăcea ei. Nu-i mai explică de ce teoria ei nu era valabilă în acel caz.

– Nu-ți face griji; dragostea e o febră, nimic mai mult, după care îți revii. Nu trebuie să-ți faci atâtea griji, draga mea.

Chiar dacă nu primise nicio rezolvare, Noelle era într-o stare mult mai bună, acum că împărtășise cuiva temerile ei, dar mai ales după ce simțise acea neașteptată căldură tocmai din partea acelei persoane care nu părea să se gândească decât la ea însăși.

După ce ieși din tură și telefonă mamei ei, cel puțin era mai sigură pe sine. Timothy venise, așa cum promisese, dar Leoni se închisese în camera ei și refuza să-i vorbească.

– Noelle, este chiar înspăimântător. Nu vrea să-mi vorbească și arată atât de ciudat…Sunt cu adevărat speriată.

Noelle simți din nou un fior și remușcarea de a nu fi plecat imediat, fără să țină cont de nimic. Dar … la ce bun?! Era puțin probabil ca Leoni să i se confeseze ei mai mult decât mamei.

– Liniștește-te, draga mea, vin mâine cu autobuzul de ora șase.

Din fericire, a doua zi avea să vadă ea însăși despre ce era vorba.

Capitolul 2

Noelle deschise poarta de la Old Timbers zâmbind; casa și grădina erau așa cum le lăsase: bine îngrijite și cochete, ca întotdeauna. La ce se așteptase, în definitiv? Să găsească straturi de flori răvășite, năpădite de buruieni, care să reflecte starea de spirit generală frizând disperarea?! Dimpotrivă, normalitatea locului inspira încredere; nu părea deloc o casă care să fie scena unei drame.

Întotdeauna se mira cât de bine îngrijită era grădina, mai ales că părinții ei se ocupau singuri de ea, în condițiile în care un ajutor profesionist era nu numai foarte scump, dar și greu de obținut. Poate că, acum după ce tatăl ei, William Carlyon, principal partener în cadrul celei mai importante firme de avocatură din West Marlsden, ieșise la pensie, întreținerea casei și grădinii depășea posibilitățile lor, dar n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la ele, chiar dacă erau nevoiți să mai coboare ștacheta.

Deodată, ușa din față se deschise și doi căței, un pudel negru și un terier, urmați de o fată înaltă și slabă, ieșiră în întâmpinarea ei.

– Ah, ai și ajuns! Tocmai mă pregăteam să vin să te iau din stație. Înseamnă că autobuzul a venit mai devreme, spuse fata, sărutând-o pe Noelle.

– Sau… cine știe … ceasul tău … o necăji Noelle, zâmbind.

Precizia ceasului ei de mână era o chestiune de mare mândrie pentru Judy Temple, verișoara lui Noelle. De când părinții ei muriseră, aceasta locuia cu ei, iar "unchiul Bill" era tutorele ei și curatorul micii averi pe care avea s-o moștenească la majorat. Uneori, îi spuneau în glumă "Moștenitoarea".

Cum cei doi căței nu-i mai îngăduiau nicio întârziere, Noelle se aplecă imediat pentru a le da voie să-i sară nestingheriți cu labele pe umeri și s-o lingă pe obraz și pe urechi. În același timp, află de la Judy ultimele noutăți în legătură cu Leoni – momentan, era plecată undeva cu mașina, cu Timothy.

– Ei bine, măcar e un pas înainte în direcția bună.

– Nu știu. Așteaptă să vezi. Arată de parcă a fost martoră la sfârșitul lumii și pur și simplu refuză să vorbească – până și cu mine.

Leoni și Judy, amândouă de aceeași vârstă, erau bune prietene.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva absolut îngrozitor la școală, la The Charnford, care a determinat-o să se întoarcă acasă, continuă Judy. Poate că i s-a spus că nu e talentată – așa ceva ar provoca o astfel de reacție din partea ei, din moment ce-și dorea atât de mult o carieră în acest domeniu.

După părerea lui Noelle, această teorie era mult mai plauzibilă decât cea a doamnei Templeton-Clare.

Leoni, considerată toată viața ca fiind un copil minune, n-ar fi suportat remarca vreunui critic care ar fi considerat că nu e potrivită

pentru meseria pe care și-o alesese.

Judy mai rămase să facă o plimbare mai lungă, pentru a nu dezamăgi așteptările celor doi căței, iar Noelle intră în casă. Tocmai apăru și mama ei din grădină, unde lucrase până atunci. Încă nu-și scosese șorțul cu buzunarele mari pentru ustensile, iar pe obraz avea o urmă ușoară de pământ.

– Doamne, nici nu mi-am dat seama cât e de târziu! A trebuit să plantez panselele.

– Mi-a spus Judy că Leoni e plecată cu Timothy; e mai bine, nu?

Enid Carlyon încuviință din cap, cu un aer foarte nesigur, iar ochii ei rămaseră la fel de adumbriți de îngrijorare. Avea ochi căprui cu irizări de chihlimbar, pe care Noelle îi moștenise într-o variantă mai plină de culoare: ochi de culoarea chihlimbarului pur – ca de pisică, ar fi putut spune un malițios –dar cu un efect de contrast superb față de părul ei negru. Părul doamnei Carlyon era ondulat natural și, încărunțit acum, o făcea să pară, când bătea vântul, o crizantemă gri-albăstruie.

– Ah, Noelle, mă bucur tare mult că ai venit. Tu reușești întotdeauna să rezolvi problemele, iar ea pare să te asculte mai mult decât pe oricine altcineva.

– Ei, curaj! Deocamdată nici nu știm despre ce e vorba. Poate că i s-a spus că nu va fi niciodată o Sarah Bernhard, ceea ce pentru ea a fost de nesuportat. Doar știi cum dramatizează Lee totul.

Mama ei, însă, rămânea la părerea că numai o tragedie i se putuse întâmpla de o adusese în acel hal: părea pur și simplu zdrobită, secătuită, fără viață. Lacrimile îi curgeau necontrolat pe obraji, apoi făcu un efort pentru a reveni la normal.

– Să pun friptura la cuptor, apoi să bem un pahar cu vin de Xeres.

Tatăl tău a primit o sticlă la aniversarea clubului și a încercat să o ademenească pe Leoni, dar nici n-a vrut să se atingă.

–Dar ce s-a întâmplat cu doamna Bates? E în grevă?

– Nu, dar astăzi nu a mai putut veni, fiindcă joacă într-o piesă care are reprezentație în seara aceasta, în scopuri caritabile.

Noelle își stăpâni cu greu mirarea; doamna Bates, cea care o ajuta pe mama ei la menaj, era o persoană minunată – o comoară la bucătărie și extrem de îndatoritoare, gata oricând să ajute – dar, categoric, lipsită de orice har pe o scenă de teatru.

– Dumnezeule, e ceva molipsitor în casa asta! Dar tata?

– La o partidă de golf și probabil câștigă, din moment ce începe să se întunece și el tot n-a apărut încă.

Noelle se simțea din ce în ce mai bine în siguranța pe care i-o dădea atmosfera aceea tihnită în care viața își urma cursul firesc. Până și faptul că Leoni era cu Timothy se încadra în acest firesc. Pentru o clipă, se simți tentată s-o certe pentru nazurile acelea de copil răsfățat care-i înspăimântaseră pe toți, dar, în momentul când aceasta veni, nu mai dori decât să-și arunce brațele în jurul gâtului ei și să-i aline suferința. Rezistă acelui impuls de moment și se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Din fericire, învățase să-și controleze mimica, pentru că, deși toți o preveniseră, abia când o văzu ea însăși pe Leoni, înțelese că tot ce-i spuseseră ceilalți nu reflecta decât vag realitatea.

Timothy o adusese până la poartă, fără să mai intre.

– Vino, scumpa mea, o chemă imediat mama, suntem toți aici, în bibliotecă. A venit și Noelle.

Noelle își întâmpină sora și o sărută, dând revederii un aer de

normalitate.

– Ce spui de ocazia care i s-a oferit lui Timothy de a pleca în Nigeria? o întrebă Leoni imediat.

Așadar, îi și spusese – procedase tipic masculin, punând pe primul loc preocupările și interesele lui, fără pic de delicatețe pentru starea în care se afla ea. Sau, cine știe, poate că astfel îi distrăgea atenția de la cealaltă problemă a ei – indiferent care era aceasta.

Weekendul lung, care oricum i se părea că vine prea rar, era pentru Noelle întotdeauna un motiv de răsfăț: purta haine frumoase, scăpa de uniformă, nu mai trebuia să sară din pat în întunericul și frigul din cameră, la implacabila bătaie în ușă din fiecare dimineață. De data aceasta, însă, nu mai simțea aceeași plăcere; atmosfera era cu atât mai tensionată cu cât fiecare se străduia mai mult să se prefacă, pentru a-i da un aer de normalitate.

Tatăl fluiera întruna, iar mama se chinuia să-și mențină un aer vesel de care nici măcar pisica nu s-ar fi lăsat păcălită. Cât despre Noelle, pendula între supărare și milă față de Leoni. Dacă măcar ar fi spus despre ce era vorba! Misterul acela îi înnebunea pe toți, le tocea nervii.

Judy, la început plină de compasiune, începu să se plictisească de atmosfera aceea care părea să se fi instalat definitiv în casa lor.

– Ți se face rău de tristețea asta veselă! se plânse ea lui Noelle. Lee o să continue să joace această dramă atâta timp cât vede efectul pe care-l are asupra tuturor.

– Nu, nu se preface și nu o face doar de dragul spectacolului.

Era absolut convinsă.

Leoni o lăsase să intre în dormitorul ei în prima seară. Întotdeauna fetele se plimbaseră dintr-un dormitor în altul când se pregăteau de

culcare. De data aceasta, Leoni era deja în pat, cu fața pământie și privirea goală, când Noelle se așeză pe marginea patului ei și-ncepu să-și perie părul.

– Te rog, Noelle, nu pot vorbi – nu încă ... șopti ea când sora ei încercă s-o ademenească.

Noelle se simți mai mult ca oricând cuprinsă de teamă. Cineva sau ceva o rănise mortal pe Leoni, care, pentru prima dată în viață, suferea – indiferent dacă era o chestiune de mândrie sau de inimă.

Abia acum își dădea seama cât de puține știa despre viața surorii ei la Londra în ultimele șase luni. Dacă n-ar fi existat Timothy, ar fi bănuit existența unui alt bărbat.

Scrisorile de la ea erau întotdeauna vagi, superficiale, cu amănunte despre distracții și viață mondenă, dar extrem de laconice în ceea ce privea chestiunile fundamentale.

– Ah, dacă m-ar lăsa toți în pace…Aș mai putea ieși din cameră … De ce nu mă lasă toată lumea în pace?

– Pentru că toți te iubesc și sunt îngrijorați, scumpa mea. Dacă ai da măcar un indiciu… Nu e nevoie să povestești. Doar un cuvânt, ca să se liniștească puțin mama și tata, să nu-și mai facă atâtea gânduri de coșmar.

Noelle nu primi niciun răspuns. S-ar fi simțit poate mai bine dacă Leoni ar fi izbucnit în plâns, așa cum folosise întotdeauna lacrimile ca armă defensivă. Așa, era doar o durere mută, care nu putea fi ușurată cu nimic.

Timothy trecu pe la ei a doua zi dimineață, și Noelle îi spuse despre încercarea zadarnică de-a o face pe Leonisă vorbească. Aceasta se plimba singură pe undeva, după ce refuzase să meargă cu Judy să

plimbe câinii. Deși arăta grozav de încurcat, Timothy nu părea totuși deprimat.

– Înțeleg că i-ai spus ieri ... în legătură cu Nigeria ...

– Da, și n-a respins ideea, cel puțin, nu categoric… Partea proastă este că nu e timp de întârziat, iar ea pare cam zăpăcită.

– Timothy, doar nu vrei să ia o hotărâre pripită pe care apoi s-o regrete! Deocamdată, e într-o stare în care habar n-are ce face. Nu știu ce s-a întâmplat, dar e complet distrusă. Presupun că nici ție nu ți-a spus…

– Nu … Doar că nu mai poate suporta Londra și că a terminat definitiv cu școala de actorie și, bineînțeles, cu cariera de actriță.

– Se pare că Judy a avut dreptate … Presupunea că i-a spus cineva că nu are talent.

– Doar n-ar intra într-o asemenea stare doar pentru atât!

– Nu uita că aceasta ar fi prima lovitură primită de ea. Și… doar știi ce pasiune pusese în toată povestea asta și cât de mult credea în talentul ei.

– În cazul acesta, cel mai bun remediu este să înceapă o nouă existență.

– Timothy, judeci cu inima, nu cu capul. Încerci să te convingi că, dacă îți dorești foarte mult, este neapărat bine.

Trăsăturile lui se înăspriră și se îmbujoră ușor.

– Chiar așa fiind, o iubesc și o doresc – cu orice preț.

– Este un mod egoist de a iubi.

Noelle se-ntoarse cu spatele la el și merse spre fereastră; începuse să tremure ușor. Ce încurcătură vor face tocmai ei, pe care îi iubea cel mai mult pe lume?! Era convinsă că, dac-ar fi fost într-o stare de spirit

normală, Leoni n-ar fi acceptat niciodată să plece în Nigeria cu Timothy. Trebuia să-l oprească de a o mai influența, acum când nici nu era în stare să gândească limpede. Sau, poate că ea, Noelle, dădea dovadă de gelozie. Da, o duruse mărturisirea lui; recunoașterea acelei iubiri disperate pentru Leoni îi pătrunsese în suflet ca un vârf de baionetă. Era împotriva oricărei rațiuni, doar se aștepta la asta; trebuia să se controleze și, în special, nu trebuia să se certe cu Timothy.

– Mă tem că nu sunt suficient de altruist ca să spun "nu" dacă Leoni spune "da", adăugă el caustic.

– Ce se-ntâmplă acum, Timothy?! Ne contrazicem fără niciun rost!

O văzuse pe fereastră pe mama ei, traversând grădina și venind cu un buchet de camelii abia înflorite spre casă. Nu vroia să afle că Leoni nu refuzase categoric plecarea în Nigeria, așa că încerca să pună capăt cât mai repede acelei discuții.

– Noelle, nu mă vei trăda, nu-i așa? N-o vei influența împotriva mea…

– Împotriva ta, nu, niciodată, deși poate ar trebui să țin seama de ceea ce e bine pentru voi amândoi. Dar, să așteptăm să vedem ce se va întâmpla.

Când Enid Carlyon intră cu florile, Timothy tocmai ieșea. Își dăduse seama că era deja târziu, așa că nu schimbă decât câteva cuvinte cu aceasta, după care plecă.

– Ce vroia Timothy? întrebă Enid, observând ceva ciudat în atmosferă.

– Să o vadă pe Lee, bineînțeles, dar încă nu s-a întors.

– Doar nu-și face iluzii că o poate convinge să plece acolo cu el, nu?

– Draga mea, sigur că ar convinge-o, dacă ar putea! Nici nu e de

condamnat pentru asta, e firesc. Dar nu uita că Leoni n-a făcut toată viața decât ceea ce-a vrut ea, fără ca nimic altceva să conteze.

Leoni vorbi în mod neașteptat.

Era duminică după-amiaza și Noelle o convinsese să meargă împreună să se plimbe în pădure. Mergeau una lângă cealaltă, fără să vorbească și la un moment dat Leoni o prinse de braț pe Noelle și o strânse cu putere, convulsiv.

– Nolly,ție îți spun, dacă promiți să păstrezi secretul.

Noelle acceptă imediat, gândindu-se că mai târziu o va putea convinge să spună și părinților.

– Sigur că a fost vorba de un bărbat, continuă ea cu o voce slabă, lipsită de orice emoție.

– Continuă …

– Nu prea am ce spune… Atâta doar că, înainte de a pleca, mi-a mărturisit că e căsătorit. Practic, asta e toată povestea.

Apoi, Noelle a trebuit să scoată cuvânt cu cuvânt de la ea.

– Ai ținut mult la el, scumpa mea? Te așteptai să fie o relație care să continue?

– Da, pentru totdeauna. Nici n-am știut că poți simți așa pentru cineva … ca și cum mi-aș fi găsit cealaltă jumătate.

Cuvintele sunau cu atât mai ciudat cu cât erau rostite pe un ton plat, fără urmă de pasiune, ca și cum ceva ar fi murit în adâncul sufletului ei.

– Era cineva pe care l-ai cunoscut la Colegiul Charnford?

– Nu, era mai în vârstă decât studenții – mult mai în vârstă – și atât de diferit ...cum n-am mai cunoscut pe altcineva.

"Așa este întotdeauna cel pe care-l iubești", se gândi Noelle, cu un gust amar.

– Cine era? Cum v-ați cunoscut?

Leoni nu răspunse imediat, dar când vorbi din nou, vocea ei părea mai însuflețită, chiar dacă numai ca reacție defensivă.

– N-are importanță cine era. Ne-am cunoscut întâmplător.

– Lee, draga mea, vorbește, e mai simplu să povestești ...

Leoni făcu un gest de iritare, apoi, deodată, ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă condusă de Noelle până la un trunchi de copac pe care se așeză și începu să plângă în hohote. Cuprinzându-i umerii cu brațele, Noelle aștepta răbdătoare și tăcută ca sora ei să se liniștească – erau probabil, primele lacrimi ale acesteia. Nu era violentă din fire, dar acum pur și simplu l-ar fi sfâșiat pe cel ce-i adusese sora în halul acela.

Leoni mai plânse un timp, apoi, ca și când ceva s-ar fi declanșat în interiorul ei, începu să vorbească precipitat, sacadat.

– Poate că ar trebui să-l urăsc, dar continuu să-l iubesc; nu pot să uit cum a fost totul … Este ca și cum ceva ar muri în mine. Chiar mă simt moartă. Nimic nu mai are importanță acum – și nici nu va mai avea vreodată.

– Ba da, draga mea, vei vedea că da, îți vei reveni, încet, încet.

Așadar, doamna Templeton-Clare avusese dreptate.

– Aș fi rămas cu el mai departe, în orice condiții … dacă m-ar fi vrut. Dar nu m-a vrut; nu și-a asumat responsabilitatea. Călătorești mai repede când călătorești singur, părea să fie motoul lui. Prefera să aibă deplină libertate, să nu fie legat de nimic.

Rostise aceste cuvinte cu greutate, complet lividă.

– Mulțumește lui Dumnezeu că nu te-a vrut! Noelle era șocată nu atât din punct de vedere al implicațiilor morale, ci gândindu-se la ceea ce s-ar fi întâmplat cu sora ei pe mâinile unui astfel de individ egoist. A

plecat?

– Da, cred că în Australia. De altfel, ce importanță mai are unde? Indiferent dacă e aici sau în altă parte, între noi s-a terminat totul. Ah, Nolly! Credeam că viața avea să fie minunată … era ca un delir, parcă nu era adevărat … Eram atât de fericită!

Cuvintele, rostite tremurat, făcură din nou loc tăcerii. Noelle se simțea măcinată de îngrijorare, dar știa că mai mult nu putea obține de la Leoni.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse ea în cele din urmă, uitându-se la ceas.

Era deja ora ceaiului și mama ar fi început să-și facă tot felul de griji, sau să bănuiscă ceva, iar ea promisese să nu spună nimic. O înțelegea bine pe Leoni – nu era plăcut să apară în postura de persoană înșelată. Totuși, ar fi trebuit spus ceva, orice, să-și liniștească părinții cât de cât.

– Ai grijă, mi-ai promis să nu spui nimănui, zise imediat Leoni, ca prin telepatie. Cel mai bun lucru este să-i lăsăm să creadă că este ceva legat de școală. Oricum, am impresia că asta bănuiesc.

– Dar te vei întoarce totuși acolo, nu-i așa? Mai mult decât oricând ai nevoie de o preocupare.

– Nu, nu de această preocupare! De-acum încolo, voi urî mereu Londra. Nu mă voi putea întoarce vreodată la ceva ce să-mi amintească de ceea ce am trăit acolo … de locurile unde mergeam ….

Noelle o înțelegea perfect; probabil că Londra era plină de amintiri pentru ea – ca și cum, aproape oriunde s-ar fi dus de-acum înainte, ar fi fost însoțită de o fantomă. Cu toate acestea, nu putea să fie lăsată să-și distrugă viața și ambiția.

–Nu te mai gândi acum la asta … încercă ea s-o liniștească, pentru

a nu începe să plângă din nou, acum că se apropiau de casă. Vei găsi tu ceva, la un moment dat, ceva nou.

Își dădu seama că nu era momentul potrivit s-o mai supere cu planuri de viitor. Ar fi vrut s-o întrebe și despre Timothy, dar se abținu. El nu putea fi în niciun caz noutatea de care Leoni avea nevoie acum.

De fapt, acum când suferea atât de mult pentru un alt bărbat, probabil că Timothy era oricum scos din joc. Nu o înțelegea de ce nu-l refuzase clar în privința plecării în Nigeria, dar poate că dorise să-l menajeze, sau poate că nici nu înțelesese bine despre ce era vorba, cu mintea încețoșată de suferință, cum era.

Desigur, rămânea totuși o oarecare îngrijorare, dar, până la sfârșitul zilei, nu mai avu ocazia să discute cu Leoni. Urma s-o ducă Timothy la spital, pentru a mai câștiga astfel o oră sau două de stat acasă. Acesta arăta inexplicabil de liniștit, ca și când ar fi avut motive serioase de a spera. Tocmai aceasta o făcu să mai încerce, înainte de plecare, să afle ceva mai precis.

– Lee, i-ai spus ceva lui Timothy? o întrebă ea după ce se sărutară de rămas-bun, în camera acesteia.

Leonise mulțumi să scuture din cap.

– Cred că ai înțeles că speră să mergi la Lagos împreună cu el…Cred că n-ar trebui să-i dai false iluzii – lovitura va fi cu atât mai dureroasă pentru el.

Cunoștea bine modul ei de-a fi evazivă, dar erau situații în care o astfel de slăbiciune nu era deloc recomandată.

– Când am să mă decid, am să-i anunț.

– Lee! Doar nu vrei să spui că te gândești să pleci!

– Ești gata, Noelle? se auzi vocea lui Timothy, de jos.

– Vai, Lee! Nu!

Atât avusese timp să spună, după care trebui să plece. Rămase însă în minte cu imaginea acelui chip ale cărui trăsături devenite brusc dure, încrâncenate, păreau să pregătească, îndârjit, ceva.

Din nou la lucru, fără să se fi odihnit prea mult, Noelle își dădea seama cu groază că era foarte posibil ca Leoni să ia în considerare căsătoria cu Timothy.

Nu putea uita expresia aceea de hotărâre de pe figura ei și nu înțelegea de ce-ar fi făcut un astfel de gest. Categoric, nu-l iubea; așadar, ar fi fost nu numai o greșeală din partea ei, dar și incorect, cu atât mai mult cu cât, probabil, nu intenționa să-i povestească despre celălalt bărbat.

Bineînțeles că Leoni nu-și dădea seama de implicații. Vroia să fugă de ea însăși, dar… unde? În niciun caz nu și-ar fi găsit echilibrul într-o viață pentru care nu era deloc persoana potrivită și în care n-ar fi găsit nici măcar compensarea iubirii.

Cât despre Timothy, și pentru el ar fi fost la fel de rău!

Răsfățată cum era, Leoni ar fi fost, în cel mai bun caz, o soție dificilă. Oricum, nu ar dura mult până să descopere că nu-l iubește.

Se înfioră imaginându-și-i prinși ca într-o capcană în acea deziluzie – nu, nu exista nicio speranță pentru o astfel de căsnicie.

Dacă ar putea măcar să-l avertizeze pe Timothy!

Sau, poate că intrase în panică prea devreme. În definitiv, poate că Leoni își va reveni și va gândi limpede, înainte de a-și distruge viața amândoi.

Situația i se părea atât de gravă, încât aproape că s-ar fi învoit, deși abia venise, pentru a discuta cu sora ei, dar se confruntau la spital cu o

perioadă cu multe cazuri urgente, atât de multe, încât în salonul pentru femei al Secției Elizabeth Saville se așezaseră paturi suplimentare în mijloc.

Doctorul Corringway o declarase pe doamna Templeton-Clare aptă pentru a merge acasă, dar aceasta începuse deja o adevărată campanie pentru ca Noelle s-o însoțească și să aibă grijă de ea câteva săptămâni, timp în care ar mai fi avut nevoie încă de îngrijire medicală.

Se pare că în zadar îi explicase Noelle că asistenta-șefă avea asistente speciale pe care să le trimită pentru îngrijire la domiciliu și că era exclus să se dispenseze în acest scop de personalul permanent.

– Exclus?! repetă bătrâna doamnă cu ochișorii ei mici sclipind ciudat. Atunci, voi avea grijă ca dragul meu domn Corringway să dea această dispoziție.

Noelle se abținu să-i spună că nici măcar acesta, pe care ea îl diviniza pur și simplu, pentru competența cu care o operase, nu avea cuvântul decisiv în această chestiune.

– Draga mea doamnă, glumi doctorul când rugămintea i-a fost adresată personal, asistenta-șefă m-ar sfâșia doar dacă aș încerca să sugerez așa ceva.

Doctorul Corringway era un bărbat bine făcut, de înălțime medie, cu umeri lați, blond și cu ochi albaștri, cu o privire inteligentă, vioaie.

– Sunt convins că asistenta-șefă vă va găsi pe cineva care s-o înlocuiască în mod corespunzător pe sora Carlyon. În definitiv, adăugă el făcând un semn conspirativ cu ochiul spre Noelle, asistentele sunt cam toate la fel – uniforme și bonete albe apretate.

– Domnul meu, tună doamna Templeton-Clare, asta demonstrează cât de puțin știi despre ceea ce se întâmplă sub nasul dumitale! Da, da,

chiar sub nasul dumitale! Cele mai multe nu fac altceva decât să se vopsească și să vorbească întruna despre întâlnirile lor cu voi, doctorii. La nimic altceva nu se gândesc. Sora Carlyon are o atitudine cu totul diferită – pe ea chiar o interesează pacienții! Nu vreau pe nimeni altcineva decât pe ea! Voi discuta eu însămi cu asistenta-șefă. Da, asta am să fac.

Avea un aer impunător, intimidant, când era furioasă.

– Și dumneavoastră, acum … prea sunteți dură cu bietele asistente, chiar dacă, din când în când, se întâmplă așa cum spuneți .

Și, cu stilul lui plin de umor, reuși s-o calmeze – nu însă s-o facă să renunțe.

Noelle abia se abținea să nu izbucnească în râs – confruntarea dintre bătrâna doamnă și asistenta-șefă ar fi fost într-adevăr un eveniment: o confruntare dintre doi uriași.

Când vizita se termină, deschise ușa și așteptă ca doctorul să iasă, dar acesta se retrase, lăsând-o pe ea să treacă.

– Categoric ai făcut o cucerire, soră, spuse el după ce ieșiră din salon, cu o expresie încă amuzată în privire.

– E adevărat, are o mulțime de capricii, dar sper să meargă la ea cineva care să aibă suficientă răbdare.

– Știe ea bine ce vrea, nu e de condamnat. Are o minte ascuțită și știe ce e bun. De fapt, soră, se pare că într-adevăr acorzi pacienților mult mai multă atenție decât rujatului și bârfei. Arăți obosită.

– E mult de lucru în salonul Elizabeth Saville.

Noelle tresări; niciunei fete nu-i place să i se spună că e obosită – era aproape cum i s-ar spune că e ștearsă, neatrăgătoare.

– Bine, dar acolo întotdeauna este așa, continuă el, privind-o atent.

Ai fost acasă în ultima vreme?

– Da, a fost weekendul meu lung.

Se cunoșteau puțin, căci John Corringway era prieten cu Timothy, deși era mai în vârstă. Lucra deja la St. Nathaniel's când Timothy era student acolo și mai târziu, când avură din nou ocazia să lucreze în același loc, reluaseră prietenia. Apoi, Noelle îl mai întâlnise de câteva ori acasă la doctorul Yorke, în West Marlsden.

– Ce mai știi de Timothy Yorke? Ce se aude cu postul acela împreună cu doctorul Emerson, în Lagos?

– A primit oferta definitivă.

– Da? Asta e un adevărat compliment. David Emerson are câțiva oameni foarte buni din care să aleagă; apoi, mai sunt și cei care abia așteaptă o astfel de șansă și i s-ar alătura imediat. Înseamnă că doctorul Emerson are o părere foarte bună despre Timothy. Dar … nu e logodit cu sora ta? Ea ce spune?

Noelle simți un fior; Dumnezeule, nu putea scăpa nici măcar acolo, în plină zi de lucru atât de agitată, de problema care-o frământa?

– Cred că Timothy vrea să-l însoțească.

– Hmm…

John Corringway o privi gânditor, iar Noelle avu clar impresia că vedea dincolo de ceea ce alții vedeau în mod obișnuit. Cine știe dacă nu cumva își dăduse seama și de sentimentele ei față de Timothy!

– Să sperăm, continuă el, că nimic nu-l va împiedica să accepte oferta lui Emerson; este o ocazie ce nu trebuie ratată.

Se îndepărtă, iar Noelle merse s-o ajute pe asistenta Dixon care tocmai însoțea un pacient.

Eve Dixon se număra printre persoanele bucuroase de-a fi scăpat de

doamna Templeton-Clare.

Noelle nu știa ce se întâmplase în timpul întrevederii dintre aceasta și asistenta-șefă, dar, după toate aparențele, bătrâna doamnă fusese învinsă.

"Cine se crede această doamnă Templeton-Clare?! Își închipuie că e spitalul ei?!" ar fi comentat asistenta-șefă față de una din celelalte asistente, conform relatării unui martor.

Cert este că Noelle o regreta; fusese impresionată de generozitatea darului de despărțire din partea acesteia: o cămașă de noapte și un set de lenjerie intimă fină.

Spre sfârșitul săptămânii, când Noelle tocmai se gândea cum să se învoiască să meargă acasă, primi un telefon chiar de la Leoni: o ruga să vină la Carlingsea, să discute.

Așadar, în ziua următoare, era deja la aceeași ceainărie în care, cu o săptămână în urmă, se întâlnise cu Timothy. După obiceiul ei, Leoni veni cu întârziere, irosind și așa puținul timp liber pe care Noelle îl avea la dispoziție.

– Am întârziat?! Am pierdut autobuzul acela îngrozitor, dar noroc că a fost un tren aproape imediat după.

– Am foarte puțin timp, așa că, hai să începem să discutăm.

Leoni își aprinse o țigară și, deși avea o expresie liniștită, gestul ei trăda totuși încordare.

– Păcat că te grăbești după ce-am făcut tot drumul ăsta ca să te văd… Dar, să trecem la subiect. Am hotărât să merg la Lagos cu Timothy, anunță ea susținând netulburată privirea îndurerată a surorii ei.

– Vai, Lee!

Atât putu spune Noelle.

– Nu mă privi așa, draga mea, ca și cum aș comite cine știe ce păcat, spuse ea râzând. N-ai spus chiar tu că ar trebui să găsesc ceva nou? Ei bine, asta e! Am venit să-ți cer ajutorul, Nolly, pentru că n-am curajul să le spun părinților; vrei să le spui tu? Bineînțeles că vor fi distruși.

Și ea era distrusă.

– Leoni, nu poți face asta! Nu trebuie! Nu-l iubești pe Timothy.

Leoni își strânse puțin buzele și în privire îi apăru acea sclipire de gheață.

– Nu fi naivă! Țin la el destul de mult ca lucrurile să meargă bine. Și-apoi, nu te înțeleg! Știi că Timothy mă adoră. Ar trebui să te bucuri pentru el, că va fi atât de fericit.

– Mă-ntreb … Aș vrea să fiu sigură de asta; aș vrea să știu sigur că există o șansă să fiți fericiți. Lee, gândește-te bine înainte de a face nebunia asta. Te afli încă sub influența a ceea ce s-a întâmplat și încă n-ai mintea limpede. Chiar dacă ați fi rămas în Anglia, tot ar fi existat riscul ca lucrurile să nu meargă bine între voi, dar așa …mergi într-o țară străină unde n-ai pe nimeni și ești complet izolată. Dacă l-ai fi iubit pe Timothy, ar fi fost cu totul altceva. Nu risca, Lee.

– Ai terminat?! Pentru Dumnezeu, nu mă zăpăci! Crezi că nu m-am gândit bine? Acordă-mi puțină încredere! Sau, pentru tine, nu mă voi maturiza niciodată?! Vreau să plec și Timothy este scăparea mea. Va fi ceva nou – fără nimic care să-mi amintească de trecut.

– Știu, draga mea, dar încă nu ți-ai revenit complet pentru a lua hotărâri vitale. Ascultă-mă, Lee!

– Îți spun eu că va fi bine. Timothy mă iubește foarte mult, iar eu nu voi ține niciodată la altcineva mai mult decât țin la el. Cât despre

dragoste, nu voi mai iubi niciun alt bărbat. Măcar atât să am de la viață.

Era dureros s-o vezi atât de vulnerabilă, atât de tânără și atât de convinsă că, pentru ea, nu vor mai exista niciodată clipe de pasiune magică.

– Nu e așa, Lee. Într-o bună zi, va apărea cineva. Dacă ai puțină răbdare, vei primi ceva de la viață. Nu face asta! Este tot atât de nedrept și pentru Timothy.

– Nedrept?! Când nu există nicio altă femeie pe lume – dar absolut niciuna, în afară de mine – care să-l poată face fericit?!

Noelle își simți inima grea de durere. Parcă o prăpastie o despărțea de sora ei. Tăcu și își întoarse privirea spre fereastră: burnița unise cerul și marea într-un cenușiu continuu, dezolant.

– Lee, te-ai gândit că tata te-ar putea împiedica?

– Da; tocmai de aceea vreau să mă ajuți. Mama are încredere în tine ca într-un oracol, iar apoi, îl va convinge ea și pe tata.

Așadar, gândise totul foarte limpede, până în cele mai mici amănunte.

– De ce te încăpățânezi, Lee? Nu înțeleg de ce te grăbești să faci această căsătorie. Dacă te-ar face fericită, ar fi cu totul altceva.

– Ah, scutește-mă de repetarea acelorași idei!

– Și nu știu de ce ești convinsă că voi încerca să-i influențez în favoarea ta, când eu însămi sunt împotriva acestui fapt, poate mai mult decât ei, cu atât mai mult cu cât eu știu.

Leoni sări în picioare, ca un arc și-și luă geanta.

– Ce prostie din partea mea să mă confesez ție! Mă voi descurca și fără ajutorul tău; în orice caz, nimic nu mă va opri, chiar dacă va trebui să apelez la curtea de justiție.

– Timothy nu te va lăsa să faci așa ceva.

– Oare?! Din nou, tonul ei insinua că dispunea de Timothy după bunul plac. Indiferent ce se-ntâmplă, plec cu Timothy.

După care se-ntoarse și se-ndreptă spre ușă.

– Să nu ne certăm, Lee! Dacă ești atât de hotărâtă, am să vorbesc cu mama și cu tata. Așteaptă până achit nota.

Mai rămaseră puțin în holul de la parter, la adăpost de burniță, înainte de a se despărți.

– Dar Timothy ... știe ce te-a determinat să te decizi să-i fii soție?

– Bineînțeles că nu i-am spus.

– Dar îi vei spune, nu-i așa?

– Nu fi ridicolă. La ce bun? N-aș realiza nimic altceva decât să-i fac rău. Nici nu-ți poți închipui cât de fericit este! Din nou, tonul acela de bucurie triumfătoare.

Noelle se abținu de a mai comenta. Din punctul ei de vedere, nu era cinstit ca sora ei să se mărite cu Timothy, făcându-l să creadă că-i împărtășește sentimentele, dar, în definitiv, nu spusese chiar el că o vrea cu orice preț?

Se despărțiră pe fundalul unei atmosfere destul de tensionate, după ce Leoni obținu încă o dată promisiunea lui Noelle de a discuta cu părinții lor, încercând să-i convingă.

Noelle se întoarse la spital pe jos, prin ploaie; simțea nevoia de aer. Făcuse bine că promisese? Dacă măcar sora ei ar fi avut mai multă încredere în ea! Singură, nu putea să pătrundă acel mister.

Capitolul 3

Leoni și Timothy se căsătoriră într-o lună.

Fusese o lovitură puternică pentru soții Carlyon; William încetase de a mai fluiera, iar Enid, brusc, începu să arate exact vârsta pe care o avea. Chiar și așa, neștiind exact totul, durerea lor era enormă. Credeau acum că venirea neașteptată a lui Leoni fusese cauzată de șocul la aflarea veștii că trebuie să hotărască între a pleca împreună cu Timothy, sau a-l pierde definitiv. Cel puțin,trăiau cu iluzia că fiica lor era îndrăgostită de cel cu care se căsătorea.

Noelle făcea tot posibilul să-i încurajeze, dar era cam greu să-i facă să accepte gândul că giuvaierul lor de fată se va îngropa în "Africa neagră, mormântul omului alb".

Ceremonia religioasă a fost oficiată la biserica din West Marlsden. Noelle și Judy au fost domnișoarele de onoare. Totul s-a petrecut în liniște și grabă. A urmat o petrecere acasă la părinții lui Timothy, la care au venit prieteni și rude și, de asemenea, din Carlingsea, John Corringway și Eve Dixon.

Apoi, tinerii căsătoriți au mers pentru câteva zile la Londra înainte de a se îmbarca. Fiind destul de aproape de Southampton, Noelle reuși să ajungă acolo pentru a-i conduce.

Când sirena de pe vapor anunță momentul în care însoțitorii trebuia să coboare de pe punte, o explozie de trăiri contradictorii îi cuprinse sufletul. Timothy parcă tot nu putea crede că acea fericire era reală și i se întâmpla lui, iar Leoni, calmă și resemnată, nu părea nici fericită, nici nefericită, dar trăsăturile ei își recăpătaseră dulceața și gheața din priviri se topise.

Noelle îi sărută pe amândoi, apoi coborî, abia mai zărindu-i prin pâcla lacrimilor ce-i împăienjeniseră ochii și, când vasul se puse în mișcare, buzele ei încă mai șopteau o rugă pentru ei.

Ei bine, asta fusese totul!

Era poate mai bine că, măcar în acele clipe, nimic n-o făcea pe Noelle să bănuiască faptul că, departe de a fi un sfârșit, era doar un început sinistru.

După plecarea celor doi, Noelle luă hotărârea să facă totul pentru a depăși starea de spirit în care se afla, pentru a nu lăsa ca sentimentele ei pentru Timothy să-i distrugă viața; n-avea de gând să ajungă o fată bătrână înăcrită din cauza unei deziluzii în iubire. În definitiv, așa căzuseră sorții dragostei, ca Timothy să se îndrăgostească de sora ei, nu de ea.

Și-apoi, avea o meserie care-i dădea multe satisfacții și pe care o iubea, în ciuda rigorilor pe care le impunea. Reîncepu lucrul energic, dedicându-se și mai mult.

Primise o scrisoare de la Leoni prin care o anunța că ajunseseră cu bine, deși marea fusese destul de agitată.

Se făcuse aproape vară și totul devenise mai atrăgător și plin de viață în jur. Ori de câte ori avea ocazia, ieșea împreună cu Eve Dixon, dar, cum nu erau multe ocaziile în care aveau liber în același timp, când era singură, Noelle prefera să se plimbe pe țărm, să privească marea și să viseze. Ar fi fost o mulțime de colegi care ar fi vrut o întâlnire cu ea, dar, deși hotărâse să nu-și petreacă viața plângând după Timothy, nu era dispusă să înceapă o relație doar ca să-l uite.

Mergea acasă cât putea de des – o cam îngrijora mama ei care tot nu-și revenise complet. Aceasta era extrem de bucuroasă de venirea ei, căci putea vorbi oricât de mult despre Leoni, ceea ce nu reușea întotdeauna față de Judy, de exemplu, care uneori dădea semne de plictiseală.

Într-o duminică după-amiază, pe când Noelle stătea la o coadă interminabilă la autobuz, din cauza numărului din ce în ce mai mare de vizitatori ai pacienților din spital, o mașină trase încet la bordură în dreptul ei. La geam, apăru fața lui John Corringway.

– Mergi acasă?

– Sper, dacă mai am loc în autobuz.

– Atunci, ignoră-i și vino cu mine. Merg la doctorul Eddy.

Noelle acceptă bucuroasă. Altfel, ar fi fost foarte posibil să nu reușească să se urce în autobuz, din cauza aglomerației.

– Serviciul este reciproc, spuse doctorul, ca răspuns la mulțumirile ei. Am avut norocul să te văd și astfel să-mi asigur o companie foarte plăcută.

Începură să discute despre doctorul Yorke, pentru care efortul de a conduce singur cabinetul, după plecarea lui Timothy, ar fi putut fi prea mare, având în vedere starea sănătății lui. Tocmai asta vroia să facă John:

să-i propună să accepte ajutorul unui prieten, un tânăr medic capabil, de curând reîntors în țară. Cum John ținea foarte mult la amândoi, ar fi fost bucuros să-i facă să se cunoască.

Drumul parcă ar fi durat o clipă și, când ajunseră pe strada principală din West Marlsden, John îi propuse să vină și ea la doctorul Eddy, ceea ce și făcu Noelle, cu mare plăcere, căci ținea mult la tatăl lui Timothy.

Acesta tocmai își făcea siesta și cei doi îl așteptară într-un salon mare care servea și drept sală de așteptare pentru pacienți. John luă de pe cămin singura fotografie existentă și o privi nedumerit.

– Am crezut că e Timothy.

Noelle veni lângă el să privească. Era într-adevăr o asemănare puternică în ceea ce privea chipul acela zâmbind enigmatic, dar cel din fotografie era mai frumos în sens convențional.

– Trebuie să fie Rory, fratele mai mare al lui Timothy; nu-l cunoașteți? A plecat acum câțiva ani undeva departe … Rio de Janeiro sau cam așa ceva.

– Hmm… De fapt, așa e, Timothy n-a purtat niciodată mustață, din câte știu eu. Atrăgător tip, nu-i așa?

– Cel mai atrăgător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

De fapt, Noelle era acum sigură că, dacă n-ar fi fost atât de îndrăgostită de Timothy, celălalt frate i s-ar fi părut irezistibil.

– Pare într-adevăr să fie așa.

Tocmai atunci intră doctorul Eddy, clipind somnoros, cu un ciuf de păr grizonant ridicat ca o creastă de cocoș.

– Asta da, surpriză! Mă bucur să te văd, Corringway. Și micuța Noelle!

O sărută, iar aceasta își trecu ușor mâna prin părul lui.

–Ce s-a întâmplat cu coafura ta!

– Nu-i nimic! Ai tu farmec cât pentru noi toți! Mă-ntreb dacă pacienții tăi mai vor să se facă bine ...

– Am doar paciente.

– Atunci, ele vor vrea să plece din spital cât mai repede posibil, ca nu cumva soții lor care vin în vizită să se lase prinși în mrejele tale. Ar trebui să fie interzis prin lege celor care arată ca tine să lucreze ca asistente. Nu ești de acord cu mine, doctore Corringway?

– Categoric, nu. Adică, să i se ia bietului doctor orice bucurie?!

– Doamna Wickens tocmai pegătește ceaiul. Îl vreți aici, sau pe terasă?

– Îmi pare rău, dar nu pot să rămân; mă așteaptă acasă.

– Ai grijă să nu pleci cu fotografia mea.

Noelle o luase s-o privească mai bine și-apoi, uitând de ea, încă o mai avea în mână.

– E Rory, nu-i așa?

– Sigur că da. Ai mai văzut pe cineva care să arate atât de bine?

Imediat, în ochii doctorului apăru o lumină, iar vocea parcă îi tremura de emoție. Noelle bănuia că preferatul lui era totuși oaia neagră, deși Timothy fusese întotdeauna un fiu atât de bun… Fără să vrea, făcu o analogie cu situația din familia ei, deși ea nu era în niciun caz o fiică model, tot așa cum nici Leoni nu era o oaie neagră. Totuși, uneori părinții n-aveau nicio logică în modul cum își distribuiau afecțiunea. Sau poate că, în general, iubirea era ceva dincolo de orice rațiune; inima dădea propriile ei legi.

– Acum, amândoi băieții mei sunt plecați… Dar presupun că asta e

legea naturii: puii trebuie să-și ia zborul... Știți, am vești de la Rory.

– Da? Noelle era surprinsă; din ce știa de la Timothy, nu mai comunicaseră cu el de la plecarea lui în America de Sud.S-a întors în Anglia?

– Mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată. Se pare că e bine. A trimis un cec pentru niște bani pe care i-am plătit eu mai demult pentru el.

Era atât de multă mândrie în vocea tatălui, încât era de presupus că oaia neagră făcuse într-adevăr un gest deosebit.

John Corringway stabilise să vină s-o ia într-o oră și s-o ducă din nou la spital.

Noelle era așteptată acasă cu tot felul de bunătăți, ca pentru o ocazie deosebită, de la sandvișurile și prăjiturile speciale, până la serviciul de ceai din porțelan Rockingham, cadoul de nuntă al mamei ei și însuși salonul în care nu se maistătea în mod obișnuit, pentru a ușura munca de întreținere a casei.

– Totul are un aer festiv astăzi! observă Noelle, fericită.

– Aici e mai răcoare și m-am gândit că-ți va prinde bine după călătoria asta infernală într-un autobuz ca o cutie de sardele.

– Am scăpat de așa ceva! Am venit cu o limuzină!

Apoi, le povesti despre John Corringway și despre vizita la doctorul Eddy.

– E individul acela plăcut, blond, cu dinți atât de frumoși? întrebă Judy.

– Parcă ai vorbi despre un cal. Nu m-am uitat la dinții lui.

– Dar n-ar strica s-o faci!

Îmbrăcată cu o fustă, în locul obișnuiților ei pantaloni strâmți, cu

părul strâns într-o coadă și discret fardată, Judy era în ziua aceea mai drăguță ca de obicei.

– Și vine să te ia? M-am gândit eu că e ceva între voi încă de la nuntă.

– Nu fi ridicolă, Judy. Nici nu-l cunosc bine. Și, oricum, este burlac convins – toată lumea spune asta.

– Cred că, mai degrabă, cele care n-au avut nicio șansă în fața lui.

Își întrerupseră discuția, îndreptându-și atenția spre William Carlyon care tocmai venea din grădină, unde încercase să repare ceva din pagubele pe care le făcuse furtuna din noaptea dinainte. Noelle se ridică imediat să-l întâmpine.

–Rămân aici, în dreptul ferestrei, fiindcă sunt cu cizmele pline de noroi. Aduceți-mi și mie ceaiul aici, vă rog.

– Unchiule Bill, cred că n-o să-ți placă înghețata asta …

– Dacă ai pus deja ochii pe ea, cred că-i mai bine să nu-mi placă.

– Ah, ce mult îmi plac duminicile, mai ales când vine Noelle acasă, râse Judy. Ceaiul ăsta a fost "trăsnet", cum ar spune Tony.

– Tony Blackett? Ce mai face iubitul tău? întrebă Noelle, zâmbind cu subînțeles.

– Iubit?! Tony e un puști.

– E cu doi ani mai mare decât tine, interveni William Carlyon, sever.

– Asta nu înseamnă nimic. O femeie se maturizează mult mai repede decât un bărbat. Îmi plac bărbații mai în vârstă – bărbații ca acest John Corringway al tău, Noelle, bărbații care și-au croit deja drum în viață.

– Ești un copil ridicol; trebuie să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, aproape că ar putea să-ți fie tată.

– N-are importanță – așa îmi plac: sofisticați.

Judy ieși apoi să se spele pe mâini de la înghețată și în încăpere se lăsă o tăcere încordată. Noelle își dădea seama că tatăl ei era nemulțumit și, într-adevăr, când acesta vorbi, se adresă soției lui foarte direct:

– Nu-mi place cum vorbește Judy.

– Ei, e tânără. Se vede cât de necoaptă e tocmai după cum vorbește. Toate vorbesc așa la vârsta ei.

– Noelle și Leoni nu vorbeau așa, altminteri le-aș fi arătat eu lor!

Noelle era sigură că tatăl ei simțea o responsabilitate enormă față de fiica surorii lui; apoi, erau acei bani pe care fata avea să-i moștenească la majorat și, cu astfel de gusturi, risca să cadă victima unui tip de bărbați cu totul nepotriviți.

Ca întotdeauna, timpul petrecut acasă trecea mult prea repede. Spre dezamăgirea lui Judy, John n-avea deloc timp să mai rămână când veni s-o ia pe Noelle. De altfel, și ea intra de serviciu imediat cum ajungea la spital.

Deocamdată, însă, se bucura de acea seară caldă de primăvară și de confortul mașinii, care-i făceau călătoria atât de plăcută. Începură să discute despre Timothy și Leoni și, din nou, Noelle avu impresia că John intuia ceva din sentimentele ei.

– Îmi închipui că ești îngrijorată pentru amândoi, dar nu fi! Sunt convins că e o căsătorie care nu poate da greș.

O spusese pe un ton atât de grav, încât Noelle îl privi surprinsă.

– Mi se pare cam mult spus. Nicio căsătorie nu poate fi chiar atât de sigură – există întotdeauna un factor de risc.

– Sigur, de obicei, în orice căsătorie este ca și cum te-ai arunca în gol, dar, în cazul lor, cred că factorul de risc este minim. Sora ta a dat

deja dovada supremă; trebuie să fie nemaipomenit pentru un individ ca iubita lui să fie imediat gata să-l urmeze până la capătul pământului.

Vocea lui se umpluse de căldură și vorbea cu atât de mult entuziasm, încât Noelle simți din nou acea strângere de inimă. Dac-ar fi fost adevărat… Nu știa ce să spună, deși era clar că se aștepta o replică din partea ei.

– Nu ești de acord? întrebă el pe un ton mai tăios, văzând că ea tace.

– Sigur, sigur … Vocea ei suna slab și nesigur. Sunt sigură că Timothy apreciază foarte mult gestul ei. Nu cred să fi văzut vreodată pe cineva mai fericit.

Din nou, i se umplu sufletul de teamă și îndoială. Timothy arăta, într-adevăr, de parcă era în transă. Oare cât timp avea să dureze până când să descopere, inevitabil, că Leoni nu-l iubea?

Apoi, deodată, în minte îi încolți un gând; începea să înțeleagă de ce John o lăuda atât pe Leoni. Se vorbise la un moment dat în spital despre o poveste de dragoste, cu ani în urmă, dintre el și o asistentă. Urma să se căsătorească, dar, în ultimul moment, ea se răzgândise, nevrând să-l urmeze în colțul îndepărtat de lume unde el intenționa să profeseze în cadrul unei misiuni. Probabil că lovitura fusese atât de puternică, încât îl determinase să nu mai vrea să se căsătorească. În orice caz, nu-i înăsprise sufletul: toată lumea, colegi și pacienți, de la cel mai important ierarhic, la cel mai neînsemnat, primeau aceeași considerație din partea lui – era la fel de prietenos și de amabil cu toți deopotrivă.

Continuară să discute despre Timothy și despre ceea ce acesta spera să realizeze acolo și nici nu-și dădură seama când în fața lor apărură luminile din Carlingsea și agitația specifică unei seri de duminică.

– Arată foarte tentant acolo, observă John când trecură prin dreptul

terasei hotelului Esplanade unde începuse să se servească deja cina. Oare m-ai lăsa să te invit la masă?

– Da, dacă n-aș fi de serviciu.

– Ești sigură că intri acum de serviciu?

– Cât se poate de sigură.

– Atunci, altă dată.

În timp ce își punea uniforma, pregătindu-se să intre de serviciu, Noelle se gândi că, dacă nu era extrem de entuziasmată că un bărbat atât de bine o invitase la cină, în schimb se simțea foarte mulțumită de după-amiaza pe care o petrecuse. Îi plăcuse faptul că nu încercase să obțină o promisiune fermă pentru o altă dată– chiar se întreba dacă avea să-și mai amintească. Poate că invitația fusese făcută doar din politețe. Se privi în oglindă și zâmbi: ochii de culoarea chihlimbarului deveniseră brusc foarte strălucitori.

Ca de fiecare dată, vara aducea, odată cu căldura, disconfortul muncii în spital cu toate acele obligații pentru îndeplinirea cărora temperatura ridicată cerea asistentelor un efort dublu: dureri de picioare și transpirație – și asta dacă n-ar fi fost vorba decât de drumurile pe care trebuia să le facă pentru a aduce pacienților băuturi răcoritoare.

În aceste condiții, faptul că fusese repartizată o perioadă de timp numai în schimbul de noapte îi convenise de minune lui Noelle: era mai răcoare și, cu excepția unor situații de urgență, era mai puțin de lucru. Tot astfel, putea fi mai mult liberă în același timp cu Eve și mergeau la plajă și înotau aproape în fiecare zi.

Eve își făcea de-acum planuri serioase în ceea ce privea relația ei cu Richard Yves, medicul rezident; era fericită, îndrăgostită și, fără inhibiții,

își făcuse din Noelle o confidentă. În schimb, așteptându-se la o reciprocitate din partea acesteia, se simțea dezamăgită.

– Hai, Noelle, povestește și tu! Știi bine că nu poți avea secrete în spital! Se vorbește că ai luat masa și ai dansat cu Adonis cel blond săptămâna trecută.

Așa era denumit John Corringway de către asistente, cu toate că nu era chiar atât de frumos.

Așadar, John Corringway își amintise.

În timpul orelor de serviciu, se-ntâmpla foarte rar să ai ocazia de a schimba câteva cuvinte cu caracter personal. John era de obicei însoțit de asistenta de serviciu și de medicul asistent, așa că alesese să-i dea telefon ca s-o invite.

Fusese o seară foarte plăcută, la sfârșitul căreia John spusese "Trebuie neapărat să repetăm figura asta", iar ea intrase în programul de ture de noapte, așa că nu mai avea serile libere.

Se amuză acum de remarca lui Eve. Nici măcar nu se simțea jenată și bârfa din spital n-o deranja deloc, din moment ce între ei nu era decâtsimpatie care, probabil, promitea să ducă la o prietenie.

De asemenea, putea astfel să meargă mai des acasă, fapt pentru care era foarte bucuroasă, căci starea mamei ei o cam îngrijora. Aceasta se plângea de dureri de la un timp și nu arăta deloc bine.

Într-una din seri, cum intră în tură, Noelle își dădu seama că era o agitație neobișnuită pentru ora aceea. Apoi, văzând prin geamul ușii paravanul tras în jurul patului doamnei Jenkins, înțelese că avusese din nou o hemoragie. Era și John acolo. Tocmai vroia să intre în salon, când auzi telefonul sunând pe coridorul din spatele ei, așa că mai întâi răspunse.

– Ești chiar tu, Noelle, nu-i așa? Ah, slavă Domnului!

Abia recunoscuse vocea lui Judy.

– Ce s-a întâmplat?

– Mătușa Enid … are dureri îngrozitoare și arată înspăimântător … e complet verde la față.

Noelle începu să pună repede întrebări, una după cealaltă, aflând astfel că mamei ei îi fusese foarte rău, cu stare de vomă și leșin. Desigur, merseseră la doctorul Eddy, dar era la un pacient.

– Trebuie să chemați alt doctor, repede, nu mai întârziați. Încercați la doctorul Hardcastle mai întâi, apoi, dacă nu e disponibil, la doctorul Ewell, dar chemați neapărat un doctor. Judy, dragă, nu intra în panică, adăugă, dându-și seama că tonul ei imperativ o speriase. Chemați un doctor – asta e tot ce puteți face.

– Dar vii și tu, nu-i așa? întrebă Judy, disperată. Sunt convinsă că trebuie să fii aici.

Noelle îi promise că va face tot posibilul, deși știa cât era de greu, dacă nu imposibil, să reușească să plece, din moment ce răspundea de salon pe timpul nopții. Tremurând, abia putu să pună receptorul în furcă, apoi, sprijinindu-și capul în mâini, se rezemă de perete, simțind că e pe punctul de a leșina. Abia când simți o strânsoare puternică în jurul brațului, deschise ochii; pereții încetaseră de-a se mai legăna și în fața ei era John Corringway.

– Ce s-a întâmplat, Noelle?

– Mama …

Își simțea buzele atât de rigide, încât îi venea greu să vorbească.

– Vino aici. Sprijinind-o cu brațul, o conduse în camera de gardă și o ajută să se așeze. Acum, spune-mi mai clar.

– Am bănuit de câtva timp c-ar putea fi vorba de o apendicită, dar acum s-a acutizat. Sub privirea lui atentă, îi povesti totul: despre telefonul de la Judy, despre cum au încercat să-l cheme pe doctorul Eddy, dar nu era acasă. Am să încerc și eu să plec, deși, lucrând de noapte, nu știu cum am să fac.

– Nici nu încerca. Merg eu acolo. Dacă e nevoie, o aduc aici.

– Tu?! Oh, Doamne! Se ridică de pe scaun, ca un arc, iar fața îi radia. Ai putea? Ai vrea? Ah, ce minunat din partea ta!

Sub impulsul momentului, îi prinse mâinile în ale ei, strângându-le cu putere, în timp ce-l privea cu ochii umezi de lacrimi.

– Dar … nu mai sunt paturi. Deja a fost o internare de dimineață.

– Va fi un pat.

Siguranța și calmul lui imperturbabil îi dădeau încredere. Îl privi cum se duce la telefon și, competent, cu eficiență, pregăti totul. Pentru doamna Templeton-Clare fusese pur și simplu un zeu și tot așa i se părea și ei acum, când viața mamei ei era în mâinile lui.

– Noelle, ai încredere în mine, da?

– Absolut.

Când o prinse de umeri, Noelle parcă simți o infuzie de putere și curaj.

– Acum, încearcă să reziști. Vezi-ți aici de treabă și lasă totul în seama mea. Am să te rog, însă, să faci ceva pentru mine: doamna Jenkins trebuie ținută sub observație – tocmai i s-a făcut o transfuzie. Dacă ai nevoie de ceva, poți apela și la Tindall. Acum, bea un ceai tare și încearcă să nu te mai gândești la nimic. Te țin eu la curent.

Noelle îi respectă întocmai instrucțiunile; într-adevăr, ceaiul o remontă, ajutând-o să treacă prin rutina serviciului. Își găsi permanent

câte ceva de făcut, astfel încât așteptarea și tensiunea să se consume mai ușor, până când, în cele din urmă, telefonul sună.

– Domnul doctor Corringway m-a rugat să vă anunț că mama dumneavoastră a fost internată și urmează să intre imediat în operație, se auzi o voce impersonală la celălalt capăt al firului. I se va da o rezervă aici.

– Aș putea s-o văd?

– Domnul doctor spune că nu e recomandabil; a fost deja pregătită pentru operație.

Așadar, era urgent.

Și totuși, lui Noelle nu-i mai era atât de teamă; așa cum spusese, avea încredere totală în John. Știa că se va face tot ce era omenește posibil.

Aflase că tatăl ei și Judy erau jos, în sala de așteptare, așa că merse să vorbească puțin cu ei. Erau amândoi șocați de întorsătura neașteptată pe care o luaseră lucrurile. Insistară să rămână în continuare, așa că Noelle le aduse un ceai, apoi trebui să se întoarcă în salon.

Făcu turul salonului, ajutând fiecare pacientă cu ceea ce avea nevoie, fără să simtă nici măcar obișnuita toropeală din zori. Asistase de multe ori la operații de apendicită, dar acum era altfel; nu putea să nu se gândească la toate cazurile de complicații pe care le văzuse, sau de care auzise. Nimic nu indicase prezența cuiva și totuși, instinctiv, își îndreptă privirea spre ușă, chiar în momentul când, prin geam, apăru silueta robustă, cu umeri lați, a lui John Corringway. Simți un gol în inimă. Ar fi putut să roage pe cineva să-i telefoneze s-o anunțe; de ce venise chiar el? Nu cumva…? Reuși totuși să ajungă la ușă și ieși, privindu-l fără să spună nimic.

– Nu mai face figura asta! Totul e bine.

Capitolul 4

Chiar dacă mama ei nu era în salonul unde lucra ea, Noelle avea destul timp s-o viziteze, având avantajul de a lucra numai de noapte. Îl vedea acum aproape zilnic și pe John și, cum era firesc, din noaptea aceea după operație, când cu ochii încercănați și roșii de oboseală, venise el însuși s-o anunțe, își simțea inima plină de căldură pentru el.

Atunci, imediat, sufocată de toată recunoștința care-i umplea sufletul, nu fusese capabilă decât să bâlbâie câteva cuvinte de mulțumire, de teamă să nu izbucnească în plâns. Îi făcuse apoi un ceai, în timp ce el îi povestise cum decursese totul.

– N-am să pot niciodată să-ți mulțumesc cum se cuvine; pur și simplu nu sunt destule cuvinte pentru așa ceva, spuse ea când se mai liniști puțin și reuși să fie mai coerentă.

– Scutește-mă, Noelle. Doar știi ...

Se oprise, ca și când cuvintele ieșiseră fără voia lui, apoi râse și-i atinse ușor brațul, într-un gest prietenesc, ca pentru a-i mulțumi pentru ceai.

Judy, care venea des în vizită la mătușa ei la spital, declarase că domnul Corringway era îndrăgostit de Noelle, dar aceasta spera să nu fie așa. Ținea enorm la el, îl venera chiar pentru ceea ce făcuse, dar, atât timp cât, în ciuda hotărârii luate, Timothy mai era încă undeva în sufletul ei, nu avea nimic de dăruit altui bărbat.

John tot încerca s-o convingă să nu-și mai petreacă tot timpul liber lângă mama ei, acum că aceasta se simțea bine și, fiind într-o rezervă particulară, nuavea un regim strict în ceea ce privea vizitele, putând fi vizitată fără restricții, așa cum și era, de altfel, având în permanență pe cineva alături: soțul ei, Judy, prieteni.

– Mâine vei petrece câteva ore în aer liber, o informă pe un ton oficial John când ieși din rezerva mamei ei. Mai întâi, prânzul pe terasa hotelului Esplanade.

– Nici nu mă gândesc să merg acolo să mănânc singură.

– Bineînțeles că nu. Voi fi și eu acolo, îmi iau câteva ore libere.

– Ce e asta?! Poruncă împărătească?

– Prescripție medicală, față palidă!

Apoi, Noelle se gândi că poate nu făcuse bine acceptând, dar imediat își spuse să înceteze cu prostiile; doar nu era o femeie fatală! Presupunând că John Corringway o plăcea, asta nu însemna că se va îndrăgosti nebunește de ea, ca un băiețandru; doar era un bărbat cu capul pe umeri, extrem de echilibrat.

John rezervase o masă. Noelle, îmbrăcată cu o rochie fără mâneci, cu un imprimeu negru contrastând puternic cu fondul galben, se simțea ca o elevă care, în sfârșit, ieșea în recreație după câteva ore încordate de curs. Pentru început, rămaseră pe balcon pentru a-și bea vinul de Xeres.

– Inteligentă alegere! spuse John, privind-o admirativ cu ochii micșorați ca două fante albastre. Mă refer la combinația de culori. Firește, ești conștientă de efect …

Da, era. Noelle râse; știa că negrul și galbenul amplificau efectul nuanței părului și a ochilor. De fapt, pentru asta și cumpărase rochia aceea. Era încântată că lui John îi plăcea, căci îl bănuiaun critic nu prea comod și, oricum, greu de mulțumit în ceea ce privea înfățișarea unei femei.

Se așezară la masă și comandară meniul și, decretând zi de vacanță, John interzise orice discuție despre spital – chiar și despre mama ei. Așadar, discutară avantajele și dezavantajele localității Carlingsea comparativ cu Londra, ajungând inevitabil la subiectul galeriilor de artă și concertelor. Noelle află astfel că-l interesa arta, deși la școală abia fusese în stare să tragă o linie și era pasionat de muzică simfonică, el însuși studiind vioara în copilărie, dar, spre disperarea părinților, cu rezultate dezastruoase.

– Părerea mea este că vioara, cel mai mișcător instrument în mâinile unui artist, se poate transforma într-un instrument de tortură în mâinile cuiva lipsit de talent, trase el concluzia, cu o durere încă nevindecată.

– Dar trompeta sau saxofonul? râse Noelle, povestind despre aspirațiile unui văr de-al ei de a ajunge într-o orchestră de jazz.

Discutară despre gusturile și aversiunile lor, aflând astfel o mulțime de lucruri unul despre celălalt, iar Noelle, care nu era de obicei vorbăreață, rămase ea însăși mirată de cât de multe lucruri avea de povestit.

După-prânz, John lăsă programul la alegerea ei. Se hotărâră, în cele din urmă, să se plimbe până la capătul digului, de unde deschiderea

mării le putea da iluzia că sunt la bordul unui vas, într-o croazieră. Râdeau mult și glumeau, fiind amândoi într-o dispoziție de vacanță.

– Ah, cât de bine fac momente ca acestea după ce stai mult timp în tensiune! spuse Noelle, radiind de fericire.

Se comportau, într-adevăr, ca doi copii în vacanță. John câștigă un colier pentru ea la mașinăria care scotea câte un premiu cu ajutorul unor gheare, iar ea se lăsă ademenită în cortul unei țigănci prezicătoare. Ieși râzând.

– Cred că te-a văzut, pentru că mi-a spus ceva de bine despre un bărbat blond, dar să mă feresc de un bărbat înalt, brunet, frumos.

– Trebuie să fie Sir Benjamin.

Era chirurgul-șef.

– Făcând abstracție de ultimul adjectiv… Ah, de fapt a spus că urmează să întâlnesc acest străin misterios și periculos undeva departe, în altă țară sau pe un vas… Dacă nu cumva o fi pe o barcă pe lacul din apropiere.

După ce s-au plictisit să se plimbe pe dig, s-au urcat în mașină și John porni fără să spună unde. Pentru o clipă, Noelle crezu că se întorceau, dar apoi o luară la dreapta pe o șosea liniștită, spre o zonă în care casele și bungalourile erau la distanță mare una de cealaltă. Se opriră în fața unei porți pe care era o plăcuță cu numele "Cântecul mării".

– Mergem în vizită la cineva?

Încerca să-și ascundă dezamăgirea; era conștientă că John avea prieteni în oraș, dar nu era dispusă acum de a face cunoștință cu persoane străine.

– Da, la un anume John Corringway – nu-i cine știe ce de capul lui,

deși s-ar putea să ți se pară, totuși, acceptabil.

– Aici locuiești?!

Era firesc că trebuia să locuiască și el undeva, dar până atunci, ciudat, Noelle nu se gândise niciodată la locuința lui ca la ceva concret, material.

– Îmi plac casele și grădinile. Chiar pot să și gătesc puțin…

– Și, în plus, cânți și la vioară, adăugă ea, zâmbind malițios.

"Cântecul mării" părea, într-adevăr, locuința cuiva căruia îi plăceau casele și grădinile. Nu era nouă; construită din piatră cenușie, cu ferestre înalte și obloane verzi, dădea impresia unei oaze de liniște.

– Ia loc aici, la răcoare. Aduc imediat un ceai.

Se-ntoarse imediat cu o măsuță pliantă, după ce rugă menajera să aducă ea ceaiul.

Noelle admiră priveliștea – marea văzută din vârful colinei, iar John îi povesti cum ajunsese, printr-un adevărat noroc, să intre în posesia casei, la puțin timp după instalarea lui în post, după care o conduse să-i arate interiorul.

Firesc, avea o tentă masculină, principala încăpere fiind biroul – bibliotecă unde dominau fotoliile masive din piele și cărțile groase de medicină. Și totuși, nu lipsea senzația puternică de confort și de atmosferă intimă, casnică, tihnită.

Pe cât de mândru îl simțea, pe atât era ea de flatată, deși nu înțelegea de ce alesese să încheie astfel acea zi petrecută împreună. Ieșiră din nou pe terasă; indiferent dacă discutau sau savurau momente de tăcere ca niște vechi prieteni, Noelle simțea liniștea din jur umplându-i întreaga ființă cu o minunată senzație de bine.

Deși perspectiva nopții de gardă la spital părea atâta de îndepărtată

în atmosfera aceea plăcută, era totuși o realitate și, când se urcară în mașină, de data aceasta trebuia să meargă la spital.

– Mulțumesc pentru această zi minunată, spuse Noelle când se despărțiră în parcare.

John aruncă spre ea o privire scurtă, enigmatică.

– Ți-a plăcut? Bun, atunci, va urma o alta.

Noelle se uită la ceas: mai avea exact atât timp cât să meargă s-o vadă pe mama ei, apoi să-și pună uniforma și să înceapă serviciul.

Era prima zi în care nu-și petrecuse tot timpul liber lângă ea. Povestiră amândouă cum își petrecuseră ziua, apoi lui Noelle i se păru că observă pe chipul mamei o umbră de îngrijorare sau deprimare, nu-și dădea bine seama ce anume. Deodată, văzu pe noptieră un plic marcat par avion.

– Ai primit o scrisoare de la Lee?

– Da … A adus-o tatăl tău azi de-acasă.

Acum nu i se mai păru: era clar că mama ei era îngrijorată.

– Ce spui de asta, Noelle?! E însărcinată. Așa de repede ... și acolo … Ce păcat!

– Doar nu locuiește într-o colibă în junglă, o încurajă Noelle. Și-apoi, Timothy e medic.

În ciuda acestui raționament cât se poate de înțelept, Enid Carlyon nu se simți cu nimic mai liniștită. De fapt, când primi vestea, și Noelle simți o ciudată strângere de inimă. Încercase să păstreze o aparență de calm și încredere, dar, când rămase singură, o inexplicabilă îngrijorare o chinuia.

De-acum, doamna Carlyon se restabilise și urma să fie externată în câteva zile. Ajunsese să-l adore pe John Corringway.

– Parcă ai fi doamna Templeton-Clare! râse Noelle.

– Ai fi gata să bagi mâna în foc, dacă ar spune el, declară Enid.

– Se vede că are un stil care-l face irezistibil pentru doamnele mai în vârstă.

– Se pare că nici cele tinere nu-i rezistă, continuă ea cu o privire plină de înțeles și cu o umbră de mâhnire. Nu voi face tocmai eu comentarii de acest gen. Desigur, pentru tine a făcut gestul minunat de a veni în ajutorul meu în noaptea aceea îngrozitoare când nu credeam că voi mai scăpa cu viață. Cred că ține foarte mult la tine, Noelle.

– Nu știu. Este foarte conștiincios; se spun tot felul de povești minunate despre el.

În orice caz, doamna Carlyon refuză să-și ia rămas-bun de la el, insistând să vină în vizită cu Noelle ori de câte ori va putea.

La scurt timp după externarea mamei ei, Noelle primi de la Timothy o scrisoare care o liniști pe deplin. Era atât de senină și de optimistă, iar Timothy părea încântat. Copilul trebuia să se nască în februarie, iar Leoni se simțea bine și primea îngrijire medicală exact ca și cum ar fi fost acasă. Bineînțeles că, prima oară când merse acasă, Noelle luă scrisoarea să i-o arate mamei.

Odată cu venirea toamnei, reîncepu să lucreze în schimbul de zi și, astfel, să se întâlnească mai des cu John.Era greu de găsit pretexte pentru a-l refuza și, de altfel, nici nu vroia, căci se simțea foarte bine în compania lui. La rândul său, John dăduse curs invitației mamei ei și o însoțea adesea acasă.

Desigur, pentru bârfa spitalului, deveniseră de-acum un subiect comun, ceea ce o nemulțumea pe Noelle; dar, ori de câte ori încerca să pună într-un fel capăt situației, cel puțin rărind întâlnirile, se lovea de

opoziția lui fermă.

În seara primei petreceri a personalului, care deschidea sezonul de sărbători, John a cerut-o în căsătorie.

Avuseseră ocazia să stea împreună destul de puțin pe parcursul serii: el trebuia să danseze cu asistentele-șefe și, pe de altă parte, și ea fusese invitată tot timpul la dans. Arăta superb în rochia de culoarea mierii, strânsă pe talie, cu fusta largă. De altfel, fără uniforma de fiecare zi, cu rochii frumoase și elegante și cu costume de seară, toți arătau de nerecunoscut. Era prima dată când îl vedea pe John în ținută de seară și, cu părul lui blond strălucitor care ieșea mereu în evidență, părea într-adevăr Adonis.

"De ce nu pot să mă îndrăgostesc de el, măcar puțin?" se gândea Noelle tristă în timp ce dansau. Nu era normal să-ți placă un bărbat atât de mult, să-l admiri, să te simți atât de bine în compania lui, dar … nimic mai mult. "La naiba cu Timothy!" îi veni în minte ca singura concluzie. Se relaxăîn brațele lui, fără a simți, însă, niciun fior; era doar o senzație plăcută de siguranță.

Când totul se termină, John o conduse prin curtea spitalului până la corpul de clădiri unde se afla camera ei.

– Mi s-a părut foarte reușit! se arătă Noelle entuziasmată.

– Personal, m-a dezamăgit. De fapt, cum să mă distrez când mă gândesc la tot felul de metode de a-mi ucide rivalii… Ești mult prea frumoasă, Noelle, pentru ca un bărbat să poată sta liniștit.

Noelle își dădea seama că nu fusese geloasă când îl văzuse dansând cu câteva din cele mai atrăgătoare femei.

Deodată, John se opri și, cuprinzând-o de umeri, o întoarse cu fața spre el.

– Pentru Dumnezeu, căsătorește-te cu mine, iubito. Spune-mi, când? Te iubesc atât de mult, Noelle.

Când îl privi din nou, uimită de neașteptatul situației, o cuprinse în brațe și o sărută cu o pasiune pe care nu lăsase să se bănuiască până atunci, dar, simțind-o cum devine rigidă și încordată, se opri.

– Ce este? Credeam... speram să fie reciproc.

Vocea îi era complet stinsă.

– Cât de mult aș vrea să fie! Se simțea îngrozitor de vinovată. John, țin atât de mult la tine!

Își retrase imediat mâinile de pe umerii ei.

– Ah, te rog, nu! Prefer să mă urăști; cel puțin, ăsta ar fi un sentiment puternic.

Părea complet dezgustat, dincolo de izbucnirea lui de furie.

– John, e ceva dincolo de voința noastră…

– Desigur. Am făcut o gafă îngrozitoare. Să uităm totul. Și tonul și atitudinea lui deveniseră dureros de distante. Presupun că-ți datorezscuze pentru că te-am sărutat și pentru interpretarea greșită pe care am dat-o … Afost o vanitate din partea mea.

Ajunseseră între timp în fața ușii și, cum un grup de fete îi ajunsese din urmă, se despărțiră cu un "noapte bună" formal.

Noelle se grăbi să ajungă în camera ei, înainte ca vreuna din fete să înceapă să-i pună vreo întrebare. Se prăbuși pe marginea patului și-ncepu să plângă. Ce deznodământ îngrozitor pentru o seară atât de minunată! Măcar dacă n-ar fi venit acele fete chiar în momentul în care, poate, dacă mai discuta cu el, ar fi reușit să-l scoată din starea aceea. Trebuie să se fi simțit grozav de jignit și jenat pentru faptul că fusese atât de sigur că sărutul lui va avea efectul scontat. Orice bărbat s-ar fi simțit

la fel. Și-apoi … de ce reacționase ea atât de violent, ca și cum sărutul lui ar fi dezgustat-o? Doar o mai sărutase ușor de câteva ori până atunci, la despărțire, așadar, era pe deplin îndreptățit să creadă că gestul lui nu venea decât ca o continuare firească a dansului și cererii în căsătorie.

Rămase trează până dimineață, revăzând în minte filmul prieteniei lor și învinovățindu-se de a fi procedat incorect.

Se gândise cu groază la următoarea întâlnire cu el, dar, în cadrul vizitelor de rutină în salon, nimic nu se schimbase în relația profesională dintre ei.

Lipsa întâlnirilor din afara programului îi lăsaseră, însă, un gol enorm.

Acasă, de asemenea, trebuia să dea explicații pentru absența lui, deși Judy și mama bănuiau că era vorba de o ceartă între iubiți.

Într-o dimineață de noiembrie cu ceață deasă ca o pâclă ce se lipea de ferestre, asistenta Drummond o întâmpină pe Noelle cu un zâmbet ironic:

– Se-ntoarce azi o veche prietenă de-a ta – ca pedeapsă pentru noi toți.

– Să nu-mi spui că e doamna Templeton-Clare! Îi e iar rău?

– Firește. Doar nu-ți închipui că ar fi vreodată în stare să respecte vreun regim. Dacă nu cumva chiar nepoatele ei i-au dat numai friptură! Ar fi putut să aibă o rezervă particulară, dar probabil că magnetul ești tu – după cât ai răsfățat-o …Și se mai spune că faptele bune sunt răsplătite în mod automat!

Când doamna Templeton-Clare a fost instalată în salon, puțin mai târziu, Noelle nici nu se aștepta să simtă atât de multă bucurie, revăzând-o. Bucuria era, desigur, reciprocă.

– Este ca și cum m-aș întoarce acasă, izbucni aceasta, imediat cum o văzu. Nici nu m-aș mai fi îmbolnăvit dacă te-aș fi avut pe tine să mă îngrijești.

– Asta așa e, căci nu v-aș fi lăsat să vă răsfățați cu toate bunătățile. Se vede, însă, că sora Foster s-a lăsat mai ușor înduioșată.

După care trebui să asculte toată povestea suferințelor la care fusese supusă, la bunul plac al asistentei în grija căreia a fost lăsată.

Internarea doamnei Templeton-Clare dădea ocazia unor întâlniri mai dese cu John, care obișnuia să vină după vizita de rutină la salonul lui, de obicei neînsoțit, pentru a ține subobservație starea bătrânei doamne. Pentru Noelle, aceste vizite erau și mai penibile și încerca să steadeoparte până la plecarea lui.

Într-o dimineață, însă, când tocmai adusese florile pe care doamna Templeton-Clare le primise și pe care ea le aranjase într-o vază, îl găsi la patul acesteia. Ar fi lăsat vaza și ar fi dispărut imediat, dacă pacienta nar fi atras-o în conversație.

– Uite, acest domn inteligent, care îmi este atât de drag, tocmai mi-a sugerat să fac o excursie pe mare de Anul Nou, ceea ce sună foarte tentant. Privește! – îi arătă o fotografie a unei plaje exotice văzută printre frunze de palmier – Ar fi o idee fantastică să merg într-un astfel de loc când aici sunt lunile cele mai urâte ale anului, absolut fantastică.

– Într-adevăr. Ați putea lua pe una din nepoate cu dumneavoastră. N-ar trebui să mergeți singură.

– Aș putea s-o iau pe sora Carlyon cu mine, se adresă doamna Templeton-Clare lui John. Ce-ai spune?

– Este treaba ei. În măsura în care consideră că merită să renunțe la serviciu…

– Aha, nu-ți convine! Cred și eu că nu vrei s-o pierzi!

În alte condiții, Noelle ar fi considerat aceasta pur și simplu ca pe o glumă proastă peste care ar fi trecut destul de ușor; acum, însă, cuvintele acelea i se păruseră insuportabile.

– Nimeni nu e indispensabil, spuse ea, după care ieși imediat, făcându-și de lucru în oficiul alăturat salonului.

După puțin timp, ieși și John și se opri câteva clipe în ușa cămăruței în care se afla ea.

– Bineînțeles, pe jumătate glumeam în legătură cu acea călătorie pe mare, dar se pare că doamnei i-a plăcut ideea. Și, în definitiv, nu văd de ce nu, mai târziu, cu condiția ca tratamentul să dea rezultate.

Vorbise pe un ton normal, nici prietenos, nici glacial, așa cum s-ar fi adresat oricărei asistente.

– Ar fi bine să meargă undeva unde să scape de vremea rea pe care o avem de obicei de Crăciun. Și-așa, nu cred că se distrează cine știe ce, în ciuda banilor pe care-i are.

– Singurul necaz este tendința ei de a risca atât de mult cu nesăbuința în ceea ce privește mâncarea. Și doar știi ce mese copioase se oferă pe vasele de croazieră…În sfârșit, vom vedea, mai spuse el, apoi trecu mai departe.

Așadar, aceasta va fi de-acum relația dintre ei, după cum lăsase John să se înțeleagă din această scurtă discuție între patru ochi, când ar fi fost liber să vorbească. Era absolut clar că aveau să fie de-acum încolo doi străini unul față de celălalt; fără supărare și resentimente, dar, în aceeași măsură, fără nicio urmă de prietenie.

Noelle simți o tristețe îngrozitoare, dându-și seama de ruptura definitivă dintre ei. Se-ntreba uneori dacă ar putea, sau ar îndrăzni să

încerce să refacă legătura, dar apoi se răzgândea: era mai bine să nu riște o reacție violentă din partea lui dacă i-ar fi propus să continue prietenia.

Devenise din ce în ce mai neliniștită, dar, analizându-și sentimentele față de John, era convinsă că nu-l iubea. Categoric, lăsase un gol imens în viața ei, dar, așa cum trăise înainte de el, așa va trebui să învețe să reziste și fără el.

Să fi fost oare încă din cauza lui Timothy? Starea ei de nefericire să fie rezultatul sentimentelor față de el continuu reprimate? Era adevărat, se gândea cu mult drag la el, dar intensitatea a ceea ce simțise altădată se atenuase cu mult. Acum era în primul rând vorba de îngrijorare pentru el și pentru Leoni. Cum mergea căsnicia lor? Cum avea să fie Leoni ca mamă? Nu și-o putea imagina în această postură. Iar copilul . . . avea să fie un liant, sau o cauză de veșnică iritare? În scrisoarea pe care o scrisese, Leoni nu exprima niciun sentiment – pur și simplu, anunța un fapt. Termenul se apropia: februarie, după cum spusese Timothy și, odată cu aceasta, o teamă crescândă din partea lui Noelle.

În cele din urmă, ajunse la concluzia că starea ei era cauza unei combinații a tuturor acestor factori și picătura ce umplea paharul era, desigur, ruptura de John.

Nu peste mult timp, în una din dimineți, găsi în cutia ei de scrisori un plic de la mama ei. Îl luă, fără a se grăbi să-l deschidă, simțind că era ceva în neregulă. Ce putea fi atât de important ca s-o determine pe mama ei să-i scrie, când în ziua următoare se ducea acasă?

"M-am gândit că trebuie să-ți spun. Leoni a născut, cu mult înainte de termen. În scrisoarea de la Timothy scrie doar că și ea și copilul se simt bine, cu toate acestea sunt îngrijorată."

Era o dimineață rece și umedă de sfârșit de noiembrie, dar frigul

ce-o cuprinsese venea, în primul rând, de undeva dinăuntrul ei. Traversă curtea aproape alergând și intră grăbită în hol, adâncită în gânduri și griji, aproape ciocnindu-se cu bărbatul care tocmai ieșea dintr-un birou. Era John Corringway.

– Noelle! Ce-i cu tine? Ești bolnavă?

După cum o privi, Noelle își dădu seama că pe fața ei era întipărită toată groază pe care o simțea.

– Nu… Am primit niște vești cam neliniștitoare despre Leoni.

Încercă să se stăpânească, apoi îi povesti.

– Naștere prematură?! Nu-ți face atâtea griji. Nu există niciun motiv să nu fie totul în regulă; poți să ai încredere în Timothy.

Pe măsură ce John vorbea, Noelle simțea ceva din căldura lui de altădată.

– Cred că e altfel când e vorba de cineva apropiat, se scuză ea, conștientă că un cadru medical n-ar trebui să se piardă cu firea atât de ușor. Uneori nu e bine nici să știi prea mult –ori, eu sunt conștientă de tot ce i s-ar putea întâmpla lui Leoni.

Johno privi curios, apoi continuă s-o mai liniștească puțin, după care, cu o privire rapidă la ceas, hotărî că era timpul să plece.

– Ce mai face mama ta? întrebă el, totuși, înainte de a se despărți. N-am mai văzut-o de mult timp.

– Se simte mult mai bine. Și ea întreabă mereu de tine. Merg mâine s-o văd.

Îndrăzni să se uite în ochii lui și privirile li se întâlniră câteva clipe.

– Pot să vin și eu? Desigur, dacă nu intervine nimic între timp…

Capitolul 5

Noelle era foarte mulțumită de armistițiul cu John. Un oarecare formalism se strecurase în relația lor, dar, oricum, era foarte bucuroasă ori de câte ori putea fi în compania lui.

Prezența lui John tocmai în aceste moment făcuse mult bine mamei ei. Dar, dacă pe aceasta reușise s-o liniștească, Noelle tot mai simțea o umbră de teamă, și aceasta poate nu atât în privința stării fizice a lui Leoni.

După câteva zile, doamna Carlyon primi o nouă scrisoare de la Timothy. O citi și Noelle. Nu era o scrisoare care să debordeze de fericire și optimism, ca aceea prin care anunțase nașterea copilului în februarie. Scria că băiețelul făcea progrese rapide și că Leoni încă nu se simțea prea bine, dar, categoric, nu existau motive de îngrijorare.

Împotriva oricărei rațiuni, scrisoarea nu reușise s-o liniștească pe Noelle. Dac-ar fi putut să știe care era cu adevărat situația, dincolo de orice cuvinte evazive!

Cât despre relația dintre ea și John, persista aceeași atmosferă

oarecum rigidă; nu era vorba de nicio ostilitate, dar comunicarea parcă nu mai era atât de liberă ca înainte.

Asta, până într-o după-amiază când, întâlnindu-se întâmplător la poștă, merseră apoi să se plimbe puțin pe faleză și, cum Noelle mai avea o oră până să intre de serviciu, John propuse să ia ceaiul împreună.

Salonul hotelului Esplanade era aproape gol, iar terasa, pe cât de atrăgătoare fusese vara, un punct colorat și plin de viață, pe atât de tristă și pustie părea acum.

– E o diferență față de data trecută când am fost aici și am mâncat.

Și-n sufletul ei era aceeași nostalgie pe care o simțise în glasul lui John. Fusese prima lor zi petrecută împreună, o zi minunată, începutul unei prietenii care acum le lipsea amândurora.

– Aveam mari speranțe în ziua aceea, Noelle, iar tu păreai atât de fericită.

Noelle nu găsi niciun răspuns potrivit, așa că pur și simplu își întoarse fața într-o parte, ca pentru a se feri de privirea lui scrutătoare; avea senzația că se sufocă și se simțea groaznic de vinovată.

– Nu mai face figura asta, draga mea. Își întinse mâna, cuprinzând-o pe a ei. Ai avut dreptate când ai spus că e ceva dincolo de voința noastră … mă refer la iubire. M-am comportat urât în seara aceea, dar dezamăgirea m-a făcut să-mi pierd cumpătul.

– Cred că a fost vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai clară în privința faptului că ….

– Că fusese deja dat altcuiva ceea ce căutam eu? termină el fraza în locul ei, privind-o atent.

Noelle rămase tăcută un timp.

– Da, răspunse ea în cele din urmă.

– E vorba de Timothy, nu-i așa? Timothy Yorke.

– Da.

– Biata de tine, scumpa mea.

Rămaseră tăcuți, cu mâinile împreunate, până când chelnerul veni să verifice dacă mai aveau nevoie de ceva. Noelle umplu din nou cești-le cu ceai, iar John rămase privind-o în continuare, serios și atent.

– Cum ți-ai dat seama?

Se întorsese spre el și-l întrebase brusc, deși trecuse deja câtva timp de când nu mai vorbeau.

– Cred că intervine un al șaselea simț când e vorba de cineva care îți este foarte drag – pur și simplu știi instinctiv. V-am văzut împreună o dată sau de două ori, cred și mi s-a părut ceva … un fel de comuniune spirituală… Ridicol, m-am gândit; și totuși, iată că nu mă înșelam.

– Nu.

Se-ntreba dacă sentimentele ei, pe care le crezuse atât de secrete, fuseseră tot atât de transparente și pentru alții. Sau poate că, așa cum spusese John, acuitatea percepției devine mai mare doar pentru cei la care ții în mod deosebit. John se trase puțin într– o parte, astfel încât s-o poată privi drept în față.

– Tot vreau să mă căsătoresc cu tine, Noelle. Nu, nu încerc să te grăbesc, adăugă el repede, observând ușoara contracție a obrajilor ei. Sunt gata să-ți acord tot timpul necesar pentru a ajunge la o împăcare cu tine însăți. Ești suficient de rațională, draga mea, ca să-ți dai seama că va trebui să faci lucrul acesta. Sunt convins că am fi foarte fericiți împreună. Ne leagă o prietenie atât de frumoasă, pe care putem construi mai departe. Am eu suficientă iubire pentru amândoi, până când va veni și din partea ta iubirea pe care o aștept. Sunt gata să-mi

asum această răspundere. Ai nevoie de dragoste și, mai devreme sau mai târziu, o vei căuta din nou; nu poți duce cu tine la nesfârșit povara acestei frustrări. Vreau să fiu alături de tine atunci când vei fi gata să iubești din nou.

– Vrei să spui că … te-ai căsători cu mine chiar dacă din partea mea nu există dragoste?

– Da. Îți promit că totul ar merge bine.

Rămase tăcută, privind în jos. Era adânc mișcată de dorința lui; își simțea sufletul plin de afecțiune și admirație pentru el, dar și de bucuria că barierele dintre ei dispăruseră și erau din nou prieteni. Era conștientă, însă, că lipsea acea scânteie care să-i aprindă stele în priviri.

– Ar fi atât de nedrept, John. Meriți mult mai mult de la soția ta; meriți toată inima.

– Din moment ce eu sunt satisfăcut… Noelle, vreau să fiu sigur de tine, sigur că eu voi fi cel la care vei veni când va trece această perioadă neagră din viața ta. M-aș mulțumi doar cu o promisiune acum. Draga mea, dacă am fi logodiți, aș aștepta până când vei fi gata să te căsătorești cu mine.

Îl privi nesigură, amețită de lumina din ochii lui, de încordarea cu care aștepta răspunsul ei, ca și când ar fi fost o chestiune de viață și de moarte și primul impuls a fost de a accepta. Apoi își dădu seama că promisiunea odată făcută, n-ar fi putut să mai revină asupra ei. Toate acele precepte nobile împotriva căsătoriei fără iubire, care o călăuziseră până atunci și pe care le fluturase cu atâta convingere în fața lui Leoni, pentru a o determina să se răzgândească de a face un gest care avea să-i aducă nefericirea, păreau să se răzbune acum pe ea. Își amintea că-i spusese lui Leoni că iubirea va apărea într-o zi, dacă are răbdare să

aștepte. Toate gândurile acestea acționară ca un duș rece asupra impulsului de moment de a ceda. Era pe punctul de a spune "nu", când îi văzu din nou ochii. Stânjenită, își apăsă degetele pe mâna lui, ca și cum ar fi implorat înțelegere.

– Lasă-mi timp de gândire, John. Totul este atât de neașteptat … Acum, trebuie să plec.

John deschise gura, ca pentru a ruga, sau a obiecta, apoi, se abținu și figura lui deveni ca o mască. Achită nota de plată și, urmând-o pe Noelle, ieși pe ușa turnantă în întunericul și vântul de afară.

Noelle se simțea complet ametită. Un vârtej de gânduri pro și contra îi răvășea mintea și sufletul.

Clipele petrecute alături de John erau întotdeauna fericite și era foarte probabil ca o căsătorie cu el să-i aducă liniștea de care avea acum atât de multă nevoie. În ceea ce privea visurile ei legate de Timothy, acestea erau sortite să rămână pentru totdeauna visuri. Dar, în acest caz, n-ar fi procedat exact ca Leoni? Se arătase foarte contrariată când aceasta se căsătorise cu un bărbat, purtând un altul în suflet, și susținuse cât de nedrept era pentru Timothy! Cum putea face și ea același lucru?! Diferența era, totuși, că John știa și nu-l deranja. Dar, chiar și așa, principiul de bază "Nu te căsători dacă nu iubești", ar fi fost încălcat.

Odată cu decembrie, începură pregătirile pentru Crăciun, atât la spital, cât și acasă.

– Dragul de John, spuse mama ei, cu aceeași venerație. Sunt atât de fericită pentru tine, Noelle!

– Pentru mine?! De ce ești atât de sigură?!

Apoi, văzând dezamăgirea din privirea ei, regretă imediat această izbucnire.

Încă nu dăduse un răspuns sigur. În general, John era foarte răbdător, dar profita de orice ocazie pentru a se întâlni cu ea, făcând tot posibilul să-i devină indispensabil. O săruta din când în când, ușor, fără pasiune și fără să-i declanșeze fiorul mult așteptat.

Doamna Templeton-Clare urma să fie externată înainte de Crăciun, într-o stare de sănătate foarte bună, deși era de așteptat ca, odată ajunsă acasă, să reia excesele culinare.

– Am hotărât să fac acea călătorie pe care domnul Corringway mi-a sugerat-o, îi spuse ea lui Noelle înainte de a părăsi spitalul. Plec în Africa de Sud în ianuarie. Da, cred că va fi foarte frumos; am o nepoată în Cape Town.

– Cred că e o hotărâre foarte înțeleaptă din partea dumneavoastră. Numai că mă-ntreb cine va juca rolul jandarmului care să vă oprească de-a vă înfrupta cu toate bunătățile oferite pe vas?!

– Sper că tu.

Dându-și seama că doamna Templeton-Clare vorbea serios, la început Noelle consideră ideea absurdă; călătoria putea dura două sau trei luni, ceea ce ar fi însemnat să-și piardă postul, căci era exclus să ceară un concediu atât de lung. Totuși, subconștientul ei nu respinse cu totul acea posibilitate; în definitiv, se putea angaja din nou la întoarcere. În ceea ce privea distanțarea față de John, ar fi avut ocazia să-și pună ordine în sentimente. Categoric, i-ar fi îngrozitor de greu fără el, dar poate așa și-ar da seama că-l iubește și s-ar aprinde imediat scânteia pe care o aștepta de atâta timp pentru a se putea căsători cu el.

– Și când te gândești că tocmai eu i-am vârât în cap ideea asta! izbucni John furios când Noelle îl anunță hotărârea de a o însoți pe doamna Templeton-Clare. N-am să mai glumesc niciodată.

Se-ntorceau din West Marlsden pe primul viscol al anului. Mama ei nu primise vestea cu bucurie; privi nedumerită spre John, dar expresia feței lui era impenetrabilă. Singur, tatăl ei considerase că era o idee bună să vadă lumea.

John opri mașina la marginea șoselei. Se circula foarte greu și ștergătoarele de parbriz abia mai puteau face față, așa că era dificil de purtat o discuție serioasă conducând în astfel de condiții.

– Hotărârea ta are ceva de-a face cu mine? întrebă el direct, întorcându-se spre ea.

Noelle ezită puțin.

– Poate. Da, cred că da. Nu vreau să greșesc. Cred că, dacă nu ne mai vedem un timp, lucrurile se rezolvă de la sine.

– Să greșești! Nu fi prostuță! Mărită-te cu mine imediat și nu vei greși. Hai, Noelle, fă pasul și nu vei regreta niciodată, îți jur! Vom fi fericiți, știu bine că așa va fi.

– Vreau să fiu sigură că nu vei regreta niciodată.

– Poți să fii sigură de asta. Și-apoi, lasă-mă să risc – îmi asum răspunderea.

– Nu pot, pentru că știu cum e când iubești pe cineva – nu mai ești capabil să fii rațional. O dragoste neîmpărtășită te poate consuma enorm.

– Noelle, chiar nu poți să nu te mai gândești la asta?

Întrebase pe un ton aspru, ca și cum ar fi existat o umbră de gelozie.

– Dar tu, poți să mă scoți din minte, așa, la comandă?!

– Oh, Doamne, nu! Să nu mai vorbim…

– Vezi, te enervezi, și așa s-ar întâmpla mereu.

Pentru câteva clipe, se lăsă o tăcere grea între ei, apoi, tot fără a mai

spune ceva, John își luă mâna de pe umărul ei și porni mașina.

Pentru prima dată, argumentul ei păruse valabil. Acum apăruse prima manifestare de gelozie și, categoric, nu avea să fie ultima. Cum ar fi suportat să vadă permanent în ochii soției lui umbra celuilalt bărbat?

Deși la început John se simțea furios, chiar dacă în mod nejustificat, încet, încet, începu să se calmeze. Noelle n-ar mai fi ea însăși dacă sentimentele ei s-ar ridica doar la înălțimea unei iubiri trecătoare care să poată fi ușor uitată. Știa că va dura, însă, în momentul în care va putea iubi din nou, bărbatul care se va bucura de dragostea ei va fi cu adevărat norocos. Își apăsă ușor degetele pe genunchii ei, ca într-un gest conciliant, iar ea îi răspunse cu un zâmbet la limita lacrimilor.

– În continuare, vreau să risc.

– Sunt sigură că procedez corect, John.

– Corect sau nu, este îngrozitor. Va fi un adevărat iad fără tine.

– Și tu îmi vei lipsi enorm, Cu toate acestea, s-ar putea să fie un lucru foarte bun. Se spune că despărțirea …

– Te face să iubești mai mult … pe altcineva, completă el cinic. Tocmai asta este; vreau să fiu sigur că eu sunt cel pe care vei începe să-l iubești, nu bietul individ părăsit și uitat.

– Nu prea îmi acorzi încredere în ceea ce privește stabilitatea sentimentelor …

– Iartă-mă; era vocea furiei. Presupun că totul este deja stabilit. Ai anunțat la spital?

– Da.

Evident, asistenta-șefă nu fusese deloc încântată. "Din moment ce ai luat deja această hotărâre, ce altceva pot spune?" zisese aceasta, la sfârșitul întrevederii lor. "Sper ca această călătorie să merite", încheie ea,

ca și cum ar fi știut că așa ceva avea să fie imposibil în compania cuiva ca doamna Templeton-Clare.

– Asta înseamnă că mai am încă o lună împreună cu tine.

– Cam așa ...

Cuvintele lui sunau dezolant, a rămas-bun pentru totdeauna.

În febra pregătirilor, timpul zbură. Doamna Templeton-Clare a fost externată de Crăciun. Locuia într-o casă veche, mare, puțin mai departe de locuința lui John.

– N-o să faci niciodată acea călătorie, glumea Eve Dixon. Lăsată nesupravegheată cu curcanul și budinca de Crăciun, biata făptură va ajunge imediat înapoi în spital. Și am vaga impresie că de data asta doctorul Corringway o va tăia cu mare plăcere…

– E foarte posibil, râdea Noelle.

Doamna Templeton-Clare supraviețui festinurilor sărbătorilor de iarnă, poate și datorită gândului la cele ce urmau pe vas.

Noelle nu avusese liber de Crăciun, dar petrecuse foarte bine alături de pacienți, cărora încercase să le facă atmosfera cât mai plăcută.

După sărbători, practic Noelle nici nu-și dădu seama când veni data plecării. În ciuda nerăbdării cu care, inevitabil, aștepta necunoscutul acelei aventuri, sufletul îi era totuși plin de o oarecare nostalgie: erau doi ani de când lucra la Spitalul Queen Margaret și plecarea de acolo semăna cu o dezrădăcinare. Apoi, știa că familiei îi va fi dor de ea, tot așa cum și ei îi va fi dor de toți cei de-acasă.

Măcar dacă veștile din Lagos ar fi fost mai optimiste! Timothy scrisese regulat, dar de la Leoni sosise o singură scrisoare în care, practic, conform obiceiului ei, reușea să nu spună nimic. Din fericire, Noelle știa detaliile de la el: băiețelul fusese numit William, după

bunicul Carlyon. Timothy ar fi preferat Roderick, la fel ca pe fratele lui, dar Leoni se opusese cu toată hotărârea, așa că el cedase și-i făcuse plăcerea. Bill cel mic se simțea bine, dar Leoni încă nu-și revenise. Presupunea că la aceasta contribuia și clima care-i afecta considerabil starea sănătății. "Nu-i spune mamei voastre, n-are rost să-și facă griji inutile. Știu că față de tine pot vorbi liber, tot așa cum și tu știi că poți avea încredere deplină în mine că voi avea grijă ca Leoni să fie bine, chiar dacă va trebui s-o aduc acasă."

Bineînțeles că nu intenționa să dea mamei ei astfel de vești care și pe ea o îngrijorau. Ce-nsemna "chiar dacă va trebui s-o aduc acasă"? Că va renunța la munca lui acolo, sau că o va aduce peLeoni, după care se va întoarce?

Întâlnirea de rămas-bun cu John a fost acasă la el. După cină, când doamna Lister, menajera, le servi cafeaua în birou, John scoase din buzunar un pachețel pe care i-l dădu:

– O mică amintire, scumpa mea.

Noelle rămase surprinsă; ea nu se gândise să facă un asemenea gest. Despachetă încet hârtia de mătase a ambalajului și deschise cutiuța: scoase imediat un murmur de admirație la vederea broșeicu camee – o bijuterie veche, deosebită.

– Ah, John, este superbă, dar …

– Dar… ce? A fost a mamei și aș fi fericit să știu că acum o porți tu.

– John, dragul meu, este minunat din partea ta, dar nu crezi că ar trebui să așteptăm …

– Indiferent ce se va întâmpla, ești singura care mi-aș dori mult să o aibă. Te rog, Noelle.

– O voi păstra întotdeauna ca pe o comoară sfântă. Mulțumesc,

John. Aș da orice să te iubesc așa cum meriți. De ce inima nu se supune?! De ce nu ascultă decât de propria ei vrere?

– Poate că o dorință puternică înseamnă că deja lucrul e pe jumătate realizat. Continuă să-ți dorești din tot sufletul, Noelle.

Băură cafeaua și discutară în liniște până se făcu ora ca Noelle să plece. John îi aduse haina, dar, înainte de a o ajuta să se îmbrace, o lăsă puțin pe un scaun.

– Să ne luăm rămas-bun acum, Noelle.

Merse imediat spre el, care o aștepta cu brațele deschise. Ținându-l strâns după gât în timp ce el îi săruta buzele, fruntea, ochii, și-ar fi dorit să strige "Nu mă lăsa să plec, John! Ține-mă lângă tine!", dar știa că imediat ar începe iar aceeași îndoială.

– Ai grijă de tine, comoara mea, șopti el cu buzele lipite de creștetul ei.

– Și tu, dragul meu.

Se sărutară din nou, cu infinită tandrețe, fără pasiune.

Apoi, John o conduse la spital.

Noelle așteptase cu nerăbdare aventura traversării oceanului, dar acum îi cam trecuse entuziasmul.

Simțiseră din plin furia unei furtuni și a vânturilor puternice de ianuarie la traversarea Canalului Mânecii, iar Atlanticul continua să se arate destul de neprietenos.

În sala de mese era puțină lume, iar punțile erau pustii. Așa cum era de așteptat, doamna Templeton-Clare se număra printre cei ce resimțeau din plin starea de rău și disconfortul premergătoare adaptării la viața pe mare. Acum, cel puțin, avea de ce să se plângă și o făcea cu prisosință. Noelle, care, și ea făcea eforturi disperate să reziste fizic și

psihic, începuse să se-ntrebe dacă nu cumva toți cei ce păruseră atât de circumspecți față de hotărârea ei de-a se îmbarca alături de o astfel de persoană capricioasă și dificilă nu avuseseră dreptate.

Apoi, pe măsură ce înaintau spre sud și se făcea din ce în ce mai cald, puntea vasului se animă încet încet; ca niște fluturi ieșiți timizi din cocon, figuri palide începură să umple puntea, terenurile de tenis, piscina și sala de sport.

Noelle își reveni destul de repede, dar doamna Templeton-Clare nu putuse fi convinsă să iasă pe punte decât când ajunseră în Madeira. În ciuda atmosferei de vacanță, Noelle venise ca angajată cu o misiune precisă, așa că, deși se afla pentru prima dată pe pământ străin și viața portului părea de un pitoresc extrem de tentant, nu coborî în oraș, ci rămase alături de pacienta ei. Aceasta, totuși, insista întotdeauna ca infirmiera ei să profite, ori de câte ori avea ocazia, de câteva momente de relaxare, în afara celor petrecute pe șezlong lângă ea. Și cum la masa lor era un tânăr care călătorea împreună cu fratele și cumnata, acesta, Guy Marchmont, începu un flirt nevinovat cu Noelle și uneori o mai convingea să facă o partidă de tenis cu el și familia lui, sau să participe la un bal mascat organizat pe punte.

Dacă la începutul călătoriei Noelle se detașase de toate problemele, de parcă nici nu mai erau ale ei, acum când trecuseră deja de ecuator și se apropiau de punctul terminus, se gândea din ce în ce mai mult la ele și la casă. Știa că la Cape Town o vor aștepta scrisori și se-ntreba dacă îi scrisese și John – o avertizase că nu era prea conștiincios în ceea ce privea corespondența. Analizându-și sentimentele, constată cu tristețe că John nu-i lipsise chiar atât de mult cum se temuse – probabil din cauza ineditului călătoriei, a îngrijirii doamnei Templeton-Clare care o

solicita permanent și a faptului că nici ea nu se simțise prea bine. Ba mai mult, Timothy apăruse mai mult decât John în gândurile ei, oricât de mult o înfuria această dovadă că încă nu depășise vechile sentimente. Dar … parcă așa ceva se putea realiza doar impunându-și acest lucru?!

Doamna Templeton-Clare își revenise total și părea nerăbdătoare să-și vadă nepoata, Helena, pe care n-o văzuse de mult timp – practic, de când aceasta se dusese la Johannesburg, în vizită la o prietenă; acolo îl cunoscuse pe Eric van Beer, se căsătorise imediat cu el și se stabilise în Cape Town unde, judecând după scrisorile pe care le trimitea mereu, trăia foarte fericită.

– Am lăsat-o pe Helena să aranjeze cum crede de cuviință; încă nu știu dacă vom sta la ea sau ne-a rezervat camere la un hotel.

Într-adevăr, se gândi Noelle, chiar și cea mai îndatoritoare dintre nepoate avea limitele ei! Și dacă apartamentele din Cape Town erau la fel ca acelea din Londra, era puțin probabil să mai fie loc și pentru mătușă, cu toate capriciile ei și cu infirmiera.

Veni în sfârșit și ziua în care toți pasagerii, înșirați pe punte, priveau cum Cape Town se ridica din mare pentru a urca panta din ce în ce mai abruptă, spre muntele Table.

Helena van Beer veni să le întâmpine într-o mașină mare, americană.

Ea a fost cea care a recunoscut-o pe doamna Templeton-Clare, căci invers ar fi fost mai greu după cei douăzeci de ani în care nu se văzuseră. Helena era acum o femeie scundă, cu părul șaten și o expresie de mulțumire și fericire pe chip; venise însoțită de fiul ei, Paul, un adolescent subțire ca o ață, care o întrecea cu mult în înălțime, foarte volubil și plăcut.

Așa cum se așteptase Noelle, li se închiriase un apartament la hotel și, spre bucuria ei, cât timp doamna Templeton-Clare era ocupată cu rudele, avu răgazul să-și ridice corespondența, adusă chiar când debarcau.

Erau două scrisori de acasă și una din Lagos, scrisă de Timothy. O deschise mai întâi pe cea de la mama ei și rămase surprinsă de veștile pe care aceasta i le dădea.

"Timothy o aduce acasă pe Leoni. Cred că nu vrea să ne sperie în ceea ce privește sănătatea ei, dar nu pot să nu-mi fac griji, deși sunt încântată că va fi din nou acasă. Totuși, trebuie să fie ceva destul de grav de i-a determinat să ia o astfel de hotărâre."

Aproape că restul scrisorii nici nu mai conta: iarna grea care se instalase cu ger, zăpadă și ceață, vești despre cunoștințe, faptul că John Corringway trecuse pe la ei, în drum spre doctorul Eddy.

Apoi, luă cu teamă scrisoarea de la Timothy și o deschise aproape împotriva voinței. Era o scrisoare scurtă, în care se trecea direct la subiect, fără altă introducere:

"Nu este niciun motiv de îngrijorare, dar Leoni nu-și revine. Nu se poate adapta la viața de aici, deși când ne-am mutat în noua noastră casă, cu aer condiționat, credeam că se va simți bine. Mă tem că starea ei de agitație se combină cu clima, și așa greu de suportat, făcând recuperarea ei atât de dificilă. În aceste condiții, simt că n-ar mai trebui s-o țin aici. Și micuțului Bill i-ar fi mai bine în Anglia, deși, având în vedere cât de rău a pornit-o, acum starea lui e pe deplin mulțumitoare."

Noelle citea printre rânduri o profundă dezamăgire, deși nu exista niciun cuvânt care să exprime explicit acest lucru. Mai scria, în încheiere, că așteptau să plece la sfârșitul lunii, cu condiția să vină cel ce

avea să-l înlocuiască la clinică. Asta însemna că Timothy renunța la post; bietul de el! Se pare că aici se termina visul lui. Puse scrisoarea în plic, gânditoare și o luă pe cea de la John.

Nici aceasta nu era lungă, dar reuși să-i aducă zâmbetul pe buze, cu relatări ale unor episoade amuzante din spital. Abia spre sfârșit, tonul lui John devenea serios:

"Singura consolare este că fiecare săptămână care trece înseamnă una mai puțin. Te iubesc mai mult ca oricând, Noelle, comoara mea. Cu fiecare zi ce trece am tot mai mare nevoie de tine– este o senzație fizică, imposibil de ignorat, ca foamea. Vei avea totdeauna toată dragostea inimii mele, iubita mea."

Noelle simți cum ochii i se umplură de lacrimi. Fugise de dragostea lui, sperând că depărtarea să-i aprindă în suflet scânteia pe care o aștepta pentru a-i putea răspunde cu aceleași sentimente. Deocamdată, în timpul călătoriei se gândise la el mai puțin ca de obicei. În concluzie, scrisorile pe care abia le așteptase, mai mult o întristaseră. Încă le mai avea în mână, în timp ce gândurile pendulau între John și Timothy, când, după ce bătu ușor la ușă, intră Helena Van Beer.

– Ah, ești ocupată cu corespondența. Sper că ai primit vești bune de acasă. M-am gândit să te anunț că noi plecăm.

– Mulțumesc. Merg acum la doamna Templeton-Clare și încep să despachetez.

– Tocmai au fost aduse valizele, așa că presupun că vei fi ocupată. Dar mâine, sper să vii cu mătușa Fedora la prânz la noi. Vreau să mă laud cu orașul nostru și să vă arăt câteva locuri care merită să fie vizitate. Sunt multe de văzut în această țară minunată.

Era imposibil să nu răspunzi zâmbetului permanent de pe chipul

Helenei.

– Sunteți foarte amabilă, dar … Sigur, mi-ar face mare plăcere să vin, dar nu trebuie să vă simțiți obligată să mă invitați și pe mine.

– Prostii! Cum să nu vreau să vii! În plus, se pare că mătușa Fedora te iubește foarte mult și n-ar accepta pentru nimic în lume să se separe de tine; dar, chiar dacă n-ar vrea ea, eu tot te-aș invita; nici nu știi ce plăcut e să întâlnești pe cineva din țara de origine și, în plus, din aceeași regiune din care provin eu – m-am născut și am fost crescută nu departe de Carlingsea. Lucrezi la spitalul de acolo, nu-i așa?

– Lucram. Am renunțat la serviciu pentru a veni cu doamna Templeton-Clare în această călătorie. Locuiesc în West Marlsden.

– Știu bine locul acela; de acolo sunt și eu. Ți-am spus că va fi interesant! E posibil să avem cunoștințe comune, deși este diferență de o generație între noi. Trebuie neapărat să stăm de vorbă!

Tocmai apăru și Paul, care o luă de braț pe mama lui.

– Nu uita că tata vine cu musafiri.

– Bine, plecăm acum. Vă las să vă instalați și mâine vin să vă iau la ora prânzului.

Micuța doamnă Van Beer se îndepărtă la brațul fiului ei, care părea un uriaș pe lângă ea, lăsând în urmă o atmosferă încă vibrând de caldă prietenie.

Când Noelle intră în camera doamnei Templeton-Clare, aceasta își citea corespondența.

– Vă deranjez dacă încep să despachetez?

– Nu, nu, trebuie făcut și acest lucru. Poți începe și caută-mi ceva subțire și răcoros cu care să mă îmbrac la cină în seara aceasta. Nu mi-am închipuit că va fi atât de cald.

– Vă simțiți destul de bine ca să coborâți la cină?

Noelle era cam circumspectă; se gândea să-i aducă în cameră cina, după care s-o pregătească de culcare, dar adevărul era că n-o mai văzuse niciodată arătând atât de plină de energie. Buna dispoziție a Helenei părea să fi fost contagioasă.

– Dacă mă simt destul de bine?! Sigur că da! Pot să stau în pat acasă. Aici, am venit să văd și să fac o mulțime de lucruri. Să nu-ți închipui că mă poți ține sub control.

Noelle zâmbi, încântată.

– În cazul acesta, nu-mi merit salariul. Nu de asistentă medicală aveți nevoie acum, ci de partener de distracție!

– Te descurci și în această calitate. În orice caz, ești pe deplin îndreptățită să te distrezi, draga mea. Călătoria cu vaporul n-a fost deloc ușoară; să nu crezi că nu știu. Iar eu, pot fi uneori o bătrână atât de dificilă … dar tu nu te-ai plâns nici măcar o singură dată. Vorbea, urmărind-o cu o privire plină de căldură, apoi vocea ei căpătă un ton mai alert. Spune-mi, cum suportă tânărul de la spital absența ta? Presupun că ai deja vești de la el.

– Vă referiți la domnul Corringway?

– Știi foarte bine la cine mă refer. E îndrăgostit de tine, nu-i așa? Înseamnă că e un bărbat deștept. Te vei căsători cu el?

De-acum obișnuită cu stilul ei direct, Noelle râse nestânjenită. Confirmă că primise o scrisoare de la el, dar lăsă fără răspuns ultima întrebare.

Aceeași stare de spirit ca de vacanță se menținea și în ziua următoare, când, la ora fixată, Helena apăru cu mașina ei enormă și șoferul de culoare, pentru a le lua la plimbare.

Lui Noelle, străzile și atmosfera orașului i se părură fascinante: un amestec inedit de tradiție și modernism, o combinație eterogenă de tenuri de la alb la ciocolatiu, pe fundalul unor clădiri moderne în cel mai pur stil european. Ceea ce o impresionă de asemenea în mod plăcut, era seninătatea de pe chipurile tuturor – aceeași bucurie de pe fața Helenei, multiplicată parcă la nesfârșit. Să fi fost efectul climei, sau al unei existențe, fără îndoială mai tihnite, dar, în orice caz, răspândea o senzație binefăcătoare și optimism.

Ajunseră în cele din urmă în fața blocului în care locuia Helena. Ferestrele apartamentului ei dădeau chiar spre ocean, acesta fiind, de altfel, singurul indiciu că nu se aflau în centrul Londrei.

Erau doar ele trei, soțul și fiul Helenei fiind la lucru. Soțul Helenei, Eric, avea propria lui companie, fiind de asemenea partener în alte câteva afaceri de succes.Masa fusese servită de o menajeră de culoare, iar Noelle se dovedise o prezență foarte discretă cât timp doamna Templeton-Clare și Helena discutaseră probleme de familie.

– Ah, era să uit, cu toată bârfa asta de familie… se adresă deodată Helena către Noelle. Am întâlnit o persoană foarte interesantă, cineva de-acasă, chiar din regiunea noastră… A venit cu unul din invitații soțului meu. Este cea mai seducătoare ființă pe care am cunoscut-o – o privire perversă, ceva sălbaticși ager, ca de pursânge, plin de imaginație și umor. E din West Marlsden, dar, se pare că nu și-a vizitat de mult timp locurile natale. Îmi pare îngrozitor de rău că mi-a scăpat complet numele tău – n-am deloc memoria numelor; poate că te cunoștea, pe tine sau familia ta.

– Dar pe el cum îl cheamă?

– Yorke … Uite, iar pățesc același lucru: nu-i mai știu prenumele.

Sunt groaznică.

– Yorke? Și cam ce vârstă are?

Helena ridică din umeri.

– Eu știu … spre patruzeci, sau poate nu chiar atât, dar părea să fi trăit la maximum fiecare clipă a existenței lui aventuroase. Stai puțin … parcă Roland … sau Raymond …

– Cumva, Roderick?

– Așa e, Roderick. Îl cunoști? întrebă Helena văzând zâmbetul de pe fața lui Noelle.

– De fapt, îmi e rudă. Sora mea e căsătorită cu fratele lui mai mic. Dar ce face în Africa de Sud? Ultima oară când am auzit de el era în America de Sud; avea o fermă de cai, parcă …

– Nu pare tipul stabil. De altfel, nici nu-l văd făcând ceva greu; aș spune că, mai degrabă, obține ceea ce vrea prin farmecul său irezistibil.

Da, caracterizarea i se potrivea.

– Bine, dar în acest caz, America Latină i s-ar fi potrivit de minune. Nu-nțeleg ce face aici. Sper să mă văd și eu cu el.

Helena se arătă cam sceptică; venise împreună cu un individ care era proprietarul unei vii mari de undeva dintr-o regiune din centrul țării. Continuară, totuși, să discute despre el, până când doamna Templeton-Clare începu să tușească ușor, dând semne de plictiseală.

Capitolul 6

Zilele treceau repede. Deoarece Helena o lua uneori la ea pe mătușa ei, Noelle avea ocazia să exploreze singură orașul. Când era ceva interesant de vizitat, era inclusă și ea în program. Helena le arăta frumusețea sălbatică a peisajului, în special golfurile stâncoase, cu o mândrie de parcă ar fi fost vorba de propriile ei realizări, iar doamna Templeton-Clare era hotărâtă să nu rateze nimic din ceea ce putea fi vizitat, inclusiv Muntele Table, obiectiv turistic obligatoriu pentru orice vizitator al Cape Town-ului. Se încăpățânase să nu ia în seamă avertizările nepoatei sale și ale lui Noelle, astfel că, în cele din urmă, acestea au trebuit să cedeze. Dar, poate ca măsură de precauție, Helena îl luase în acea zi și pe Paul.

Dar simpla vedere a cabinei suspendate de cablu, coborând perpendicular pe peretele de stâncă, se dovedi cel mai bun argument; doamna Templeton-Clare scoase un țipăt ascuțit și renunță la excursie, preferând să se întoarcă la mașina care, cel puțin, cu cele patru roți pe pământ, părea mai stabilă.

Urcară doar Noelle și Paul.

Platoul din vârful muntelui contrazicea tot ceea ce Noelle văzuse și știa până atunci. Senzația era clară de a se afla deasupra lumii, iar priveliștea era hipnotică. Ciudat, în clipele acelea se gândi la John; cu el ar fi vrut să fie acolo și să împărtășească acea bucurie a spiritului și, pentru prima dată, îi simțea îngrozitor lipsa. Ultimele rânduri din scrisoarea lui îi reveneau obsesiv în minte și era aproape sigură că, dacă ar fi fost lângă ea în acele momente, ar fi acceptat propunerea lui. Nu-nțelegea ce se întâmpla cu ea: nu era normal să-ți dorești atât de mult să răspunzi pozitiv și totuși să nu poți.

O șopârlă ieșind dintre pietre îi întrerupse gândurile, făcând-o să revină la realitate. Și, pentru a se comporta ca un turist tipic, cumpără chiar de acolo și scrise pe loc câteva cărți poștale, după care urcară amândoi în telecabină și coborâră, călătoria de întoarcere părându-i-se lui Noelle și mai palpitantă decât cea de urcare.

Oricât de mult îi plăceau vizitele din programele de rutină la diferitele obiective turistice, în care mergea alături de Helena și de mătușa acesteia, totuși prefera acele zile când rămânea singură și putea explora orașul în voie, intrând în muzee, oprindu-se să bea ceai la diferite terase, sau pur și simplu plimbându-se pe străzi și privind oamenii. De multe ori se gândea la Rory Yorke – era oarecum dezamăgită să se afle atât de aproape și totuși să nu poată lua legătura cu el. Helena se interesase, dar nici soțul ei nu știa altceva decât că, după toate probabilitățile, părăsise orașul împreună cu individul cu care venise.

Erau deja în a treia săptămână – și ultima – a șederii lor acolo și Noelle își îndrepta din ce în ce mai mult gândurile spre casă. Fusese o

experiență minunată, dar acum abia aștepta să ajungă acasă, copleșită de un fel de dor de imaginile, sunetele, de tot ce evoca mediul ei familiar, cu toate problemele ce așteptau rezolvarea.

Abia aștepta să se îmbarce.

Desigur, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială în legătură cu ceea ce avea să urmeze, ar mai fi așteptat, lăsând pachebotul Orsontes să navigheze spre casă fără ea.

Călătoria de întoarcere începu mult mai bine decât cea de plecare: cerul era senin și o briză caldă mângâia marea, vremea promițând să fie din ce în ce mai frumoasă pe măsură ce înaintau spre sud.

Condiția fizică a doamnei Templeton-Clare se menținea bună, acesta fiind poate cel mai important lucru. Aceasta se împrietenise cu un cuplu mai în vârstă, mari amatori de bridge, ca și ea, așa că Noelle avea majoritatea serilor angajate în partide de jocuri de cărți.

În timpul zilei purta uniformă, dar seara, doamna Templeton-Clare insista să se îmbrace pentru cină cu rochii frumoase, elegante. În cea de-a treia seară a călătoriei, îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la căsătoria lui Leoni, Noelle tocmai revenise pe punte după ce o pregătise de culcare pe doamna Templeton-Clare, când văzu un accident: o tânără care, tot râzând și discutând cu un grup de prieteni, călcă greșit și căzu pe pasarela ce lega cele două punți. Numai că a fost o căzătură atât de rea, încât fata rămase întinsă nemișcată, spre groaza prietenilor ei. Noelle merse imediat și, după un scurt consult, constată că, în afară de glezna luxată, nu exista niciun motiv de îngrijorare; rugă, așadar, pe doi din prietenii din grupul acesteia, să o ducă la cabinetul medical.

Tocmai vroia să se retragă, pentru că se strânseseră deja destui curioși în jurul ei, când simți cum cineva o prinde de braț.

– Întotdeauna la datorie, nu-i așa?

Tonul ușor ironic îi displăcu și încercă să-și elibereze brațul, nedistingând în semiîntuneric decât silueta unui bărbat înalt.

– Bună, Noelle!

Abia atunci îl privi mai atent și expresia ei de indignare se topi într-un zâmbet fericit.

– Rory!

– Chiar eu! Te-am văzut la prânz; erai cu o doamnă în vârstă corpolentă, cu o figură câtuși de puțin prietenoasă. Erai în uniformă, așa că n-am venit la tine – m-am gândit că poate n-ai voie să discuți cu diverși indivizi în timpul serviciului. Eram sigur că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să ne întâlnim.

– Pare ceva predestinat. Am fost la un pas de a ne întâlni în Cape Town.

Apoi, îi povesti pe scurt despre încercările doamnei Van Beer de a-l găsi.

– Chiar că e predestinat. Uite că soarta poate să fie și bună uneori. Unde vrei să mergem să facem schimb de noutăți – în Barul American, sau în cel de pe punte?

– N-am fost până acum nici în unul, nici în celălalt, dar prefer să rămânem pe punte; e o noapte atât de caldă!

– Sub lumina lunii la tropice … da, îmi convine, atâta timp cât sunt cu persoana potrivită.

Se opriră să discute la balustrada de la prora.

– Ce ciudat că ne întoarcem amândoi acasă pe același vas. Cei din familie știu că vii? Adică domnul doctor Eddy și Timothy. Presupun că tatăl tău crede că ești încă în America de Sud, dacă nu cumva le-ai scris.

Eu le-am scris. Am fost foarte surprinsă când doamna Van Beer mi-a spus că ești în Cape Town.

– Ce te face să crezi că mă întorc acasă? Da, mă întorc în Anglia, dar nu trec pe-acasă; m-am certat îngrozitor cu tata, acum vreo doi ani.

– Vrei să spui că ai mai fost de-atunci în Anglia, fără să iei legătura cu el?

– Nu face figura asta atât de șocată. De fapt, nu venisem decât de câteva luni și a trebuit să stau în Londra majoritatea timpului.

– Bineînțeles că sunt șocată. Mi se pare îngrozitor din partea ta.

– Draga mea, doar știi că sunt rău! – Până și aceste cuvinte, rostite de el, aveau un farmec deosebit. Eu întotdeauna fac lucruri îngrozitoare. Mai bine să abandonăm acest subiect și să discutăm despre ceva cu adevărat interesant: despre tine. Privirea lui întunecată zăbovi ca o mângâiere asupra ei. Se pare că tu și cu Timothy n-ați rămas împreună … sau, cumva, ai fost mai grăbită și te-ai căsătorit?

Îi luă mâna stângă și verifică dacă pe inelarul ei era vreo verighetă, iar Noelle își retrase ușor degetele, deșiel nu părea dispus să-i dea drumul.

– Nu, n-am rămas împreună. Timothy s-a căsătorit cu Leoni ... de aproape un an .. Ți– o amintești pe Leoni, sora mea mai mică?

Rory își depărtă buzele, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu vorbi imediat. Râse scurt, își scoase o țigară, îi oferi și ei una pe care Noelle o refuză și, în străfulgerarea de lumină a brichetei aprinse, se văzu clar o expresie de cinism.

– Da, mi-o amintesc pe Leoni. O copilă încântătoare; de neuitat. Pesemne că a devenit o tânără superbă. Așadar, micuța Leoni s-a căsătorit cu Timothy … Merge bine?

– Așa sper; cred că da. Se simțea puțin deranjată de tonul lui sardonic. Au plecat în Nigeria imediat după căsătorie, așa că nu pot decât să repet ce spun ei. Cred, totuși, că sunt fericiți. Numai că …Leoni a născut și încă nu și-a revenit. Timothy a trebuit s-o aducă înapoi în țară.

Dacă Noelle n-ar fi privit atât de concentrată oceanul, ar fi văzut cum degetele lui osoase strânseră bara cu atâta putere, încât încheieturile i se albiră.

– Trebuie să fie în drum spre casă, dacă nu cumva au și ajuns.

– Așadar, Timothy este tată… Devine din ce în ce mai interesant …Într-o familie se pot întâmpla tot felul de lucruri… Vrei să ne plimbăm puțin? O prinse ușor de braț și porniră încet. Ia te uită! Timothy, tătic!

– Ce ți se pare atât de ciudat?! În definitiv, se întâmplă destul de des bărbaților însurați, nu-i așa?

– Categoric; ai perfectă dreptate. Deși unii nu s-ar grăbi chiar așa să devină părinți într-un climat atât de neprielnic. Dar, continuă. Mai spune-mi și alte detalii interesante. Cum s-a înfiripat această poveste de dragoste? Știi, eram sigur că povestea de dragoste era între tine și Timothy ... Sper că nu sunt crud …

– Nu, deloc, se grăbi ea să-l asigure, păstrând un ton neutru, nepăsător, care să nu lase de bănuit nimic din durerea provocată de cuțitul răsucit în rana ei încă nevindecată.

Îi povesti cum Timothy era de mult timp îndrăgostit de Leoni, dar ea era interesată de cariera de actriță. Apoi, fără să menționeze nimic din starea de șoc și disperare în care Leoni se întorsese, îi spuse cum se hotărî brusc să renunțe la carieră și să plece în Nigeria cu Timothy.

– Așa, pur și simplu deodată?!

În zâmbetul lui era o aroganță care părea să-i știrbească din frumusețe.

– Poate că amenințarea ca Timothy să plece atât de departe o trezi la realitate.

– Da, da … Se poate … Dragostea pare să aibă uneori efectul unei bombe cu nitrogen. Înduioșător!

Tonul lui ironic o irita din ce în ce mai mult. Categoric, dincolo de incontestabilul lui farmec magnetic, exista o doză de răutate.

Ajunseseră la ringul de dans și se opriră să privească. De asemenea, la bordul vasului era și o echipă de actori care veneau de la filmări în Africa. Printre ei, Noelle o recunoscu printre perechile care dansau și pe faimoasa Stavia Grey și, când aceasta trecu prin dreptul lor, Rory ridică mâna într-un gest familiar de salut. Stavia îi răspunse cu o fluturare a mâinii, în timp ce ochii ei verzi, reci o fixară pentru câteva clipe cu interes pe Noelle.

– Dansăm?

Noelle acceptă cu plăcere invitația lui și imediat se sincronizară, iar ea se lăsă în vraja ritmului.

– Era Stavia Grey, nu-i așa? întrebă ea la un moment dat. O cunoști?

– Călătoresc împreună cu echipa ei. Cum altfel aș fi putut să îmi iau bilet la clasa întâi! Doar nu sunt milionar! Dimpotrivă, fac parte dintre cei care sunt permanent lefteri!

După care râse ca și cum ar fi fost cea mai bună glumă.

– Dumnezeule! Să nu-mi spui că acum ești actor!

– De ce nu? Am încercat până acum aproape orice altceva.

Și, cum nu părea dispus să intre în amănunte, Noelle trebui să se

arate mulțumită cu acea informație. În schimb, se lăsă în voia dansului, și abia când orchestra intonă imnul național, își dădu seama cât de târziu era și că trebuia s-o ducă pe doamna Templeton-Clare la culcare.

– Vin cu tine să dau explicații și să îmblânzesc balaurul, dacă e nevoie.

Nu era nevoie, dar Rory veni.

Doamna Templeton-Clare era obosită și morocănoasă. Ar fi putut foarte bine să meargă singură în cabină, dar se obișnuise să vină Noelle s-o conducă. Rory își ceru scuze, făcu uz de toată arta sa de seducție, atât de apreciată de femeile de toate vârstele și dimensiunile și, după ce-i așeză pe umeri șalul, îi oferi brațul pentru a o conduce la cabină.

– Ce bărbat încântător!

Acesta a fost singurul comentariu făcut de doamna Templeton-Clare rămasă numai cu Noelle în cabină, fără niciun fel de reproș, așa cum aceasta din urmă se temuse.

***

După acea primă întâlnire, Noelle se văzu cu Rory în fiecare zi.

Deși avea o mulțime de cunoștințe pe vas, majoritatea feminine, o căuta întotdeauna pe Noelle, venind de fiecare dată în zona de pe punte unde ea și doamna Templeton-Clare aveau alocate șezlongurile. Aceasta din urmă îl adora și-l încuraja, savurându-i îndrăzneala modului de adresare și flatată de complimentele cu care o copleșea, care-i veneau atât de firesc pe buze, ca rezultat al unui îndelung exercițiu în relațiile

cu femeile.

– Ești îngrozitor! îl certa Noelle. Cum poți fi atât de lingușitor cu biata doamnă T.C. !

– Draga mea, puțină lingușeală este ca un ulei bun care menține mecanismele în funcțiune și face oamenii fericiți; de asemenea, îi face să te adore, ceea ce se poate dovedi foarte util. În orice caz, nu strică nimănui.

Deși destul de dezgustată, Noelle nu putu să nu zâmbească – era plăcut și amuzant. Era, în același timp, suficient de lucidă pentru a-și da seama cât de ușor se ajungea să-ți pierzi capul pentru el. Ea însăși se simțea flatată pentru faptul că un bărbat ca el, care avea toate femeile la picioare, căuta compania ei – această slăbiciune de care dădea dovadă era, în definitiv, absolut omenească. Aceasta n-o împiedica, însă, să-l vadă dincolo de aparențe,așa cum era și mai ales în contrast cu Timothy. Ciudat cât de inegal erau distribuite calitățile în cadrul unei familii! Dacă Timothy era onest, integru și dedicat profesiei, fratele lui – lipsit de orice scrupule și superficial – miza atât de mult pe farmecul său, încât își permitea, cu aceeași siguranță de sine frizând uneori insolența, să facă paradă chiar de eșecurile sale, ca și cum ar fi spus "Ei, și?! Tot mă considerați la fel de atrăgător!"

Noelle, însă, nu excludea total posibilitatea existenței unor sentimente profunde. De exemplu, era întotdeauna dornic de a vorbi despre Timothy și Leoni, curios să afle toate detaliile despre ei. De asemenea, era interesat și de alte cunoștințe comune despre care ea îi putea da vești, dar mai ales despre familia ei. Află, astfel, că Judy Temple, verișoara lor, stătea la ei. N-o cunoscuse până atunci și-și dădu seama cine era abia când Noelle menționă numele tatălui acesteia.

– Charles Temple?! Individul care avea un lanț de hoteluri pe coasta de sud? A murit? Trebuie să fi lăsat în urmă o avere. Verișoara asta a voastră este o moștenitoare serioasă!

– Așa-i spune și Leoni – "Moștenitoarea", râse Noelle. Când va intra în posesia banilor, la douăzeci și unu de ani, va avea o situație extraordinară.

– Și câți ani are acum?

– Tocmai a împlinit nouăsprezece. Bietul tata consideră că este responsabilitatea lui – știi, este tutorele ei. Deja este ca un uliu la pândă, încercând să țină la depărtare toți neaveniții.

– Banii aduc necazuri – în aceeași măsură când îi ai și când nu. Să nu mai pierdem timpul discutând despre acest subiect într-o noapte atât de frumoasă. Când stelele strălucesc pe mare la tropice și ești alături de o fată frumoasă, gândurile îți zboară în cu totul altă parte.

Vocea lui avea inflexiuni sinuoase și brațul îi cuprinsese umerii.

– Rory, e mult prea cald!

Îi dădu ușor brațul la o parte, dar Rory nu făcu decât să și-l mute în jurul taliei ei.

– Tot e prea cald!

Noelle îi simțea deja magnetismul și, alarmată, era conștientă că nu trebuia să cedeze nici măcar o clipă.

Rory râse gutural, aplecându-și capul spre ea.

– Prostii! Știi bine că vrei să fii sărutată într-o astfel de noapte. În plus, nicio fată n-are dreptul să fie atât de înnebunitor de tentantă și să nu vrea să fie sărutată. Ești atât de dulce, încât aș putea să te iubesc până aș muri.

Chiar și numai vocea lui era o mângâiere care-i răscolea simțurile.

Noelle îi simți buzele pe păr și știa că, dacă nu va fi în stare să rupă vraja, în clipa următoare le va simți chiar pe gura ei într-un sărut dincolo de care imprevizibilul era mult prea riscant.

– Rory dragă, n-are rost să-ți testezi farmecul fatal asupra mea; sunt mult prea imună.

O privi mirat câteva clipe. Categoric, nu era obișnuit ca vreo fată să se fi desprins din îmbrățișarea lui. Apoi, un zâmbet ironic îi apăru pe buze, transformându-se, într-un râs provocator.

– Scumpo, nu încerca să te păcălești! Ești cea mai sensibilă și iubitoare ființă. În asta constă, de altfel, mare parte din farmecul tău, deși … aș putea să enumăr multe alte puncte forte, continuă el, plimbându-și privirea cinică de-a lungul trupului ei.

–Nu te obosi, Rory; nu mai sunt la vârsta basmelor. În plus, se apropie ora de culcare a doamnei T.C.; trebuie să plec.

Porni încet de-a lungul punții, iar Rory o însoți.

– Așadar, chiar ai vorbit serios? Chiar nu-ți place să fii sărutată?

– Nu, Rory, te rog. Sărutatul e exclus.

– Ia te uită …Ciudată fată. Cât se poate de nefiresc.

Rory nu se arătă nici ofensat de respingerea ei, nici afectat în vreun fel. Merseră s-o ia pe doamna Templeton-Clare de la sala de jocuri de cărți, el fiind la fel de fermecător și spiritual ca întotdeauna față de aceasta.

Numai că, în noaptea aceea, Noelle aproape că nu dormi deloc. Nu-nțelegea cum un om ca Rory reușise să aprindă în ea, fie chiar pentru câteva clipe, scânteia pe care o aștepta în zadar în relația cu John. Sigur, un sărut pe puntea unui vas nu era nicio nenorocire. Ceea ce o speria era că, de fapt, nu îndrăznise să-l lase pe Rory s-o sărute.

Cum de un bărbat pe care îl considera ca fiind fără valoare o tulburase așa cum nu i se întâmplase niciodată în prezența lui John? Până atunci crezuse că, din cauza lui Timothy, nu mai putea simți nimic pentru un alt bărbat; iată că teoria se dovedise falsă, din moment ce era capabilă să simtă atracție. De ce însă nu și pentru John, care o iubea atât de mult și care ar fi meritat un răspuns de aceeași intensitate din partea ei?

Mai era o singură oprire – în Madeira, așa că Noelle și doamna Templeton-Clare se grăbiră să scrie ultimele scrisori înainte de a ajunge acasă.

Noelle mai primise o scrisoare de la mama ei înainte de a pleca din Cape Town, în care-i spunea că Timothy și Leoni ajungeau în aproximativ o săptămână, așadar avea să le scrie pe adresa doctorului Eddy. Primul impuls a fost să înceapă cu vestea despre Rory, apoi se răzgândi; încercase să-l convingă să treacă pe la tatăl său, dar, cum nu obținuse nicio promisiune din partea lui, consideră că era mai bine să nu amintească de el deocamdată.

Lui John îi scrisese amănunțit de la Cape Town, așa că acum nu-i mai comunică decât data sosirii, repetându-i că abia aștepta să-l vadă. O îngrozea, totuși, gândul că aștepta un răspuns din partea ei, iar ea nu era încă în stare să i-l dea.

În Madeira, primi îngăduința doamnei Templeton-Clare să-și petreacă ziua în oraș, aceasta urmând să rămână la bord și să joace cărți.

Noelle merse cu Rory și cu câțiva prieteni de-ai lui și se lăsă în voia plăcerii unei zile perfecte de vacanță. Atitudinea lui nu se schimbase deloc din seara aceea și, nestingherit de refuzul ei, își continua jocul de pretins îndrăgostit.

– Următoarea oprire – Southampton, Anglia și … acasă, spuse el

când, lăsând în urmă pământul Madeirei, porniră în etapa finală a călătoriei.

– Dacă încă mai ai dubii, te asigur că vei fi întâmpinat cu cea mai mare bucurie.

– Ești sigură? Garantezi că toți vor fi bucuroși să mă revadă?

– Absolut, răspunse Noelle, neînțelegând zâmbetul lui enigmatic. De ce nu? Timothy a suferit întotdeauna din cauza rupturii dintre tine și domnul doctor Eddy.

– Mă mai gândesc.

Aceasta a fost singura promisiune pe care Noelle reuși s-o obțină de la el, însoțită de același zâmbet sardonic.

Capitolul 7

Noelle îl recunoscuse după părul blond încă înainte ca vasul să acosteze în dană la Southampton, și simțise un fior de plăcere și de teamă deopotrivă.

Nu știuse dacă o va aștepta cineva, dar sperase, căci din cauza bagajelor, n-ar mai fi fost loc în mașina cu care nepoatele doamnei Templeton-Clare veniseră s-o ia. Se despărțise de aceasta cu multă căldură și cu promisiunea de a merge s-o viziteze acasă la ea. Apoi, când credea că e în sfârșit liberă să meargă să-l îmbrățișeze pe John, se ciocni pur și simplu de Rory în aglomerația de pe chei, așadar făcu prezentările. După o clipă de aversiune instinctivă reciprocă și un schimb rapid de fraze convenționale, Rory plecă, nu înainte de a o săruta de rămas-bun – probabil, cu și mai mare plăcere, din moment ce scena se petrecea sub privirile lui John.

Trecuseră acum de Southampton și Noelle, instalată comod în mașină, se simțea cu adevărat fericită.

– E minunat să te întorci acasă! Și e și mai minunat să fii așteptată!

Ți-am spus că mi se pare un gest superb din partea ta că ai venit să mă întâmpini?

– Cam de vreo douăzeci de ori.

– Nu exagera. Asta a fost abia a patra oară.

Se simțea plină de exuberanță la gândul apropiatei revederi, mai ales cu Leoni și Timothy. Aproape că primele întrebări pe care le pusese se refereau la ei. Da, ajunseseră de o săptămână și stăteau la doctorul Eddy.

– Leoni pare destul de fragilă, dar, de fapt, nu prea am termeni de comparație: am văzut-o o singură dată, la căsătorie. Fără îndoială că-și va reveni acum, când e acasă.

Pe Noelle, însă, o îngrijora mai mult relația lor, dar de acest lucru nu putea să-și dea seama decât când va vedea ea personal; simțea pur și simplu că va ști imediat dacă merge sau nu căsnicia lor.

– Îți dai seama că încă nu mi-ai spus nimic despre tine?

John își mută privirea pentru câteva clipe de la șoseaua din față spre ea, iar lui Noelle i se păru oarecum stingherit: zâmbetul îi era puțin forțat, iar privirea avea o expresie serioasă.

– Ți-am povestit totul despre Africa de Sud în scrisorile mele, sau nici nu le-ai deschis?! se strădui ea să mențină un ton glumeț.

– Cred că le-aș putea reproduce cuvânt cu cuvânt. Despre tine vreau să știu acum, nu despre locurile unde ai fost și despre ce ai făcut.

Noelle scoase o țigară și zăbovi mai mult decât era cazul ca s-o aprindă. Înțelegea bine ce anume vroia el să știe. Era posibil ca și apariția lui Rory să fi tras un semnal de alarmă.

– Te referi la oamenii pe care i-am întâlnit?

– Da, draga mea.

– Nimeni care să conteze. Cunoștea foarte bine chinurile geloziei, așa că se grăbi să-l liniștească în această privință. De multe ori îmi petreceam timpul liber împreună cu Rory Yorke, dar orice fată cu mintea întreagă ar fi foarte circumspectă în privința lui; e mult prea fermecător pentru a fi periculos, pentru că, este mult prea evident că este periculos…

Gura lui John, cu buzele ținute strâns până atunci, se relaxă.

– Nimeni altcineva?

– Nimeni altcineva. Gata cu chestionarul?

– Da.

Totuși, parcă nu era el însuși, iar între ei persista o oarecare stânjeneală. Probabil vroia s-o întrebe ce simte pentru el și cum afectase depărtarea relația lor, dar nu reușea să se mobilizeze să rostească acele cuvinte. Noelle spera să n-o întrebe încă nimic. Era un haos în mintea și în sufletul ei și, până nu-i vedea pe Leoni și pe Timothy, simțea că nu era pregătită să-și analizeze sentimentele. Știa doar că-i făcea o plăcere enormă să se afle din nou alături de el, iar aerul lui de prospețime și ținuta lui impecabilă o impresionară din nou, la fel ca întotdeauna, sau poate chiar mai mult, acum când putea face o comparație între figura lui inteligentă și ageră și fețele buhăite ale atâtor bărbați care umpleau barurile la bordul vasului. Nici ea nu înțelegea cum de mai ezită în privința lui.

Se așternu o tăcere tensionată între ei. Abia după câtva timp Noelle o întrerupse, începând să discute despre spital. Află de la John ultimele noutăți: căsătoria în iunie a prietenei ei, Eve Dixon cu doctorul Richard Yves, veste care o încântă, și zvonul despre pensionarea lui Sir Benjamin din cauza unei grave afecțiuni.

– Intenționezi să-ți reiei postul? o întrebă el direct. Presupun că asistenta-șefă va fi încântată, acum când, cu valul căsătoriilor ce pare să fi cuprins o mulțime de asistente, personalul ei se împuținează.

Abia atunci își dădu seama Noelle că nu se gândise la ce urma să facă. Sigur, nu vedea nicio problemă în găsirea unui post atunci când va dori s-o facă, dar deocamdată nu era nicio grabă. Așadar, îi spuse acestea și că nici ea nu știa mai mult deocamdată.

– Cred că venirea lui Leoni mi-a șters orice altceva din minte, adăugă ea chiar în momentul în care John se-ntorsese spre ea, pregătit să spună ceva.

Nu se mai uită spre el, așa că nu-i văzu fața crispându-se brusc.

Ajunseră în scurt timp la West Marlsden și, după ce o predă mamei ei, care o îmbrățișă imediat, John plecă, presat de timp, ca de obicei.

Chiar dacă îl așteptau probleme urgente la spital, nu se grăbi pe drumul de întoarcere; conducea cu mișcări mecanice, fiind mult prea absorbit de gânduri. Tocmai reușise să-și adune tot curajul și era pe punctul s-o întrebe dacă se hotărâse să accepte cererea lui în căsătorie, când cuvintele ei îl loviseră ca o palmă. "Venirea lui Leoni mi-a șters orice altceva din minte" – în acel orice altceva general era inclus, bineînțeles, și el. De fapt, venirea lui Leoni, sau a lui Timothy o tulbura? În ciuda simpatiei sale pentru Yorke, vestea întoarcerii acestuia îl deprimase.Mizase pe faptul că absența lui și timpul vor șterge din sufletul ei o dragoste zadarnică, dar acum, când Timothy era din nou atât de aproape de ea… Încercă, furios, să se concentreze asupra cazuluispre care se-ndrepta. Nu era admis să lase ca sentimentele pentru o femeie să-i domine viața. Și totuși, exact acest lucru se întâmpla; tot timpul cât Noelle fusese plecată, nu făcuse altceva decât

să se gândească la momentul revederii. De fapt, parcă încetase de-a trăi cu adevărat – existase, nimic mai mult. Absența ei îi demonstrase clar că ea era esența vieții lui. Se temea atât de mult de răspunsul ei, de care părea să-i depindă însăși viața, încât nici nu îndrăznise să-i pună întrebarea.

– Poate că ar fi mai bine să mergi s-o vezi, propuse mama ei, după ce discutară îndelung în timpul ceaiului. Nu cred că ea va putea să vină; este îngrozitor de ocupată cu copilul și doamna Wickens nu e de foarte mare ajutor; a fost răsfățată atâta timp, neavând grijă decât de doctorul Eddy și se pare că nu este dispusă să facă nimic suplimentar.

Noelle telefonă să-și anunțe venirea și Leoni o aștepta. Cum o văzu apropiindu-se, veni s-o întâmpine cu micul Bill în brațe.

– L-am ținut treaz ca să-și vadă mătușa. Nu-ți dă senzația că ești îngrozitor de bătrână?

– Bună, frumosule! Ia să te vedem … Hei, Lee, este sută la sută Yorke; nu are nimic din tine.

– Are ochii de culoare deschisă, pe când toți cei din clanul Yorke au ochi negri.

– E încă mic; culoarea ochilor se poate schimba. Are părul negru și mutrița asta nostimă are ceva ce-l face să semene perfect cu … Timothy. Fusese pe punctul de-a spune Rory, dar se oprise la timp. Ba nu, dragul meu, ești absolut unic.

În timp ce discutau, Noelle o studie cu atenție pe Leoni. Într-adevăr, părea fragilă și încă nerestabilită. Acum, când entuziasmul primelor momente ale revederii se mai potolise, părea complet lipsită de culoare; se lăsă să cadă istovită pe un fotoliu, în timp ce Noelle încă ținea copilul în brațe. Și totuși, nu părea dezinteresată, ba chiar vorbea

întruna despre progresele făcute de micuțul eișI, când își dădu seama că trecuse ora de baie a acestuia, intră în panică.

– Lasă-mă pe mine, draga mea. Îmi face plăcere.

– Nu trebuie să insiști. Nu pentru că nu mi-ar plăcea, dar totul mă obosește îngrozitor.

Se vedea că nu exagerează.Probabil că responsabilitatea era prea mare pentru ea. Tata Eddy, cum îi spuneau doctorului Eddy, se arăta încântat, dar Leonisimțea că prezența lor îi îngreuna existența. Cât despre menajera acestuia, doamna Wickens, nici măcar nu încerca să mascheze faptul că micuțul îi bulversa existența destul de tihnită.

Situația aceasta era, într-adevăr, un motiv de îngrijorare pentru Noelle; practic, sora ei singură trebuia să aibă grijă de copil, ceea ce, în starea ei de sănătate, nu era deloc indicat.

– Ce face Timothy?

– E foarte bine și foarte ocupat. Tatăl lui a fost încântat să-l aibă din nou lângă el, pentru că i-a preluat toate responsabilitățile în ceea ce privește pacienții. Bietul Tim! Ce păcat că a trebuit să renunțe la postul de acolo din cauza mea…

Noelle o privi mirată; era ceva cu totul neobișnuit pentru Leoni să-i pese de altcineva. Până atunci, fusese indiferentă la necazurile oricui, chiar dacă erau cauzate de ea, pe când acum, regretul ei părea sincer.

– Draga mea, cum merg lucrurile… între voi doi?

Un zâmbet lumină fața lui Leoni.

– Ți-am spus că va merge bine.

–Vai, Lee, cât de mult mă bucur! Spune-mi, e adevărat? Sunteți fericiți împreună?

– În ceea ce-l privește pe Tim, e extrem de fericit. E genul de

persoană care, pe măsură ce trece timpul, devine tot mai atașat. N-ar fi de mirare ca, în cele din urmă, să fac o pasiune pentru el.

Noelle era atât de recunoscătoare pentru această veste, încât ochii i se umplură de lacrimi; simțea că scapă de povara unei temeri îngrozitoare care o măcinase atâta timp.

– Mă bucur enorm, Lee, spuse ea când își recăpătă calmul.

Tocmai atunci intră doctorul Eddy.

– Ei, Noelle, ce spui despre individul ăsta mic? întrebă el, după efuziunea frazelor de bunvenit. Are aerul familiei, nu-i așa? Leoni nu recunoaște, dar e un Yorke sută la sută. E leit Rory când era ca el.

Fața lui Leoni se întunecă brusc.

– Întotdeauna ni se pare că un bebeluș seamănă ba cu unul, ba cu altul, spuse ea, ciufulindu-i în glumă părul alb, și-așa zburlit.

– Tocmai a sosit Timothy; i-am spus că ești aici. Acum se spală și se dezinfectează, pentru că Leoni nu-l lasă lângă comoara ei neprețuită până nu este decontaminat.

– Cred și eu, cu epidemia asta de pojar din oraș.

Noelle simți o ușoară stare de încordare care anticipa întâlnirea cu Timothy.

– Unde sunteți? Unde e Noelle? se auzi vocea lui, încă înainte să apară.

Noelle îi ieși în întâmpinare, iar el o sărută cu căldură, apoi intrară împreună, el încă ținându-și brațul în jurul umerilor ei. Odată intrați, Noelle îi urmări comportamentul față de Leoni. Nu era nicio îndoială că își adora soția la fel ca la început și, indiferent de orice alte dezamăgiri, era încă îndrăgostit de ea.

Coborâră toți în salon, iar Timothy aduse pahare și o sticlă cu vin de

Xeres pentru a sărbători revederea. După un timp, doctorul Eddy ieși în grădină, iar ei rămaseră să discute mai departe. La un moment dat, văzând fotografia lui Rory pe cămin, Noelle se gândi că, dacă tatăl lui nu ar ține încă la el, nu i-ar păstra fotografia acolo, la loc de cinste.

Intenționase să-i atragă atenția lui John să nu-i spună lui Timothy despre întâlnirea cu Rory, dar uitase. Acum, însă, se gândi că n-avea niciun rost să păstreze secretul față de acesta, lăsând la latitudinea lui dacă își va anunța tatăl sau nu.

– Timothy, n-ai să ghicești niciodată cu cine am călătorit pe vas la întoarcerea acasă.

– Atunci, cel mai bun lucru ar fi să-mi spui tu.

– Leneșule! Nici măcar nu încerci?!

Numiră, în glumă, și el și Leoni, câteva din cele mai improbabil de a fi întâlnite personalități din toată lumea.

– Nu aveți nicio șansă; mă văd nevoită să vă spun eu: nu era nimeni altul decât fratele tău, Rory.

– Rory?

Timothy se întoarse cu o mișcare rapidă, iar Leoni, tresărind violent, scoase un strigăt înăbușit, aproape înecându-se, vărsând paharul pe ea.

– Ce e, Lee? Ce s-a întâmplat?

Deși Leoni era cu capul aplecat, ocupată să-și șteargă pata de pe rochie, Noelle îi observă paloarea nefirească.

– Nu e nimic, bâigui ea, un spasm … mi se mai întâmplă ... Ah, lasă-mă, Tim, spuse ea agasată, când acesta se apropie, îngrijorat.

Așadar, Timothy continuă să-i ceară lui Noelle amănunte, fără însă a-și lua privirea de la soția lui.

– Este în Anglia acum? Are de gând să vină aici? Aș vrea tare mult,

pentru tata.

– Nu sunt sigură, dar cred că da. M-am străduit să-l conving că va fi bine primit.

Leoni se ridică imediat și, bâlbâind ceva despre rochia pe care și-a stricat-o, merse cu pași șovăitori la ea în cameră.

– Biata de ea, comentă Timothy ridicând neputincios din umeri după ce Leoni plecă, este cu nervii la pământ. Cel mai bun lucru este s-o lăsăm în pace; o să-i treacă. S-a necăjit din cauza rochiei – era una nouă, pe care o îmbrăcase special pentru tine.

Noelle nu păru deloc mulțumită de explicația atât de puțin plauzibilă pe care o găsise Timothy și, imediat cum găsi ocazia, merse și bătu la ușa camerei ei.

– Cine e?

– Sunt eu, Noelle. Lasă-mă să intru, draga mea.

Într-un târziu, Leoni descuie ușa. Era încă îmbrăcată cu rochia pătată și la fel de palidă. Închise din nou ușa după ce Noelle intră și, ca și când ar fi obosit să se mai prefacă, își acoperi fața cu palmele și, tremurând, începu să plângă.

– Lee, draga mea, ce este?

Trebui ca Noelle să insiste destul de mult, pentru ca Leoni să izbucnească, furioasă.

– Ah, Noelle, ce mi-ai făcut?! Rory a fost! Rory a fost bărbatul din Londra înainte să mă căsătoresc cu Timothy.

Era cel mai mare șoc pe care-l trăise Noelle. Pentru câteva clipe simți că inima încetase să-i mai bată.

– Nu ți-a spus? întrerupse Leoni liniștea.

– Nu! Cum era să-mi spună!

Abia atunci înțelese Noelle multe din nuanțele din expresia feței sau din inflexiunile vocii lui Rory, care, pe moment, i se păruseră ciudate.

– Nu pot să cred! I-ai spus … Timothy știe?

– Sigur că nu!

– Bine, dar trebuia să-ți închipui că, mai devreme sau mai târziu, vei fi confruntată cu o astfel de situație.

– Nu, nu mi-am închipuit așa ceva. Credeam că plecase definitiv. De fapt, așa a spus. Se jurase că nu va mai călca niciodată în West Marlsden. Ultima oară a fost în țară câteva luni și nu le-a spus nimic celor de-acasă, așa că aveam toate motivele să-l cred.

Noelle era îngrozită; cum putuse sora ei să se încreadă orbește într-o astfel de incertitudine?

– Cum v-ați întâlnit?

– Întâmplător, într-o ceainărie … în Regent Street. Ne-am recunoscut …

Oricum, nu mai avea nicio importanță; ceea ce conta erau consecințele.

– Lee, trebuie să-i spui lui Timothy.

– Mai bine mor! Tim crede că ... sunt la fel de bună și sinceră ca el. Mai bine mor decât să afle că nu este așa. N-ar înțelege niciodată.

Noelle rămase ca paralizată. Da, i-ar fi fost greu lui Timothy să înțeleagă trecerea rapidă a lui Leoni din brațele propriului lui frate, la căsnicia cu el, fără un cuvânt și fără iubire. Și totuși, era mai bine să i se spună, decât să fie lăsat să afle. Ironia sorții făcea ca tocmai ea, care ținea atât de mult la ei, să fie cea răspunzătoare de posibila întorsătură a situației. Tocmai ea să fie cea care să pună în primejdie căsnicia lor care părea atât de fericită. Dacă n-ar fi insistat ea, Rory nu s-ar fi gândit

niciodată să se întoarcă acasă! Ceea ce o impresiona și mai mult era faptul că Leoni ținea acum la Timothy suficient cât să-i fie groază să nu-i piardă stima și dragostea.

– Lee, nu cred totuși să vină, spuse ea într-un impuls de a o încuraja. În definitiv, n-are nimic de câștigat, așa că, de ce-ar face-o? În plus, nici el n-ar fi într-o postură prea bună … doar ți-a spus că e căsătorit, nu-i așa?

– Asta poate să fie, sau nu, adevărat.

– Cred, totuși, că e foarte probabil să fie așa. Nu înțeleg ce poate obține prin această venire.

– Distracție! izbucni Leoni cu amărăciune. Va veni doar așa, ca să facă pur și simplu rău; l-ar amuza grozav situația.

– Poate că e răutăcios, dar nu cred că are o astfel de răutate sadică. Nu cred că ar face mai mult decât să … savureze, cu maliționitate, situația.

– Cum aș putea suporta?! Ah, Doamne, să-l văd privindu-mă cinic cum mă zvârcolesc, să-l vădrâzând pe seama lui Timothy!

De data aceasta, Noelle devenise la fel de palidă ca și sora ei.

– Lee … spune-mi, te rog, adevărul. Există ceva ... ceva cu adevărat important ce i-ar putea spune lui Timothy?

Fața lui Leoni se crispă, apoi se întunecă; Noelle crezu că nici n-avea de gând să-i răspundă, când, brusc, cu un gest de iritare, Leoni izbucni:

– Sigur că da! Cum să nu! Eram îndrăgostită nebunește de el! Credeam că ne vom căsători!

– Of, Lee!

Bănuise tot timpul, dar acum, confirmarea venea cu un efect năucitor. Rămase cu mâinile încleștate în poală, cu mintea răvășită de

gânduri negre și de întrebări pe care nu le putea rosti. Leoni rupse acea tăcere prelungită.

– Noelle, la ce te gândești? O privi drept în ochi, fără să clipească, în timp ce două pete trandafirii îi colorară obrajii palizi. Dacă te gândești cumva că Bill … te înșeli. Te întrebai dacă eram însărcinată când m-am măritat cu Timothy, nu-i așa?

– Lee …

Noelle făcu un gest vag cu mâna, dar nu negă.

– Nu uita că Timothye medic.

Da, sigur că acesta și-ar fi dat seama dacă nașterea fiului său n-ar fi fost prematură, dar ar fi putut conveni cu Leoni să păstreze secretul față de părinții lor. Era însă exclus, din moment ce nu i se spusese de relația avută înainte de căsătoria cu el. În plus, se vedea clar că mariajul lor nu era împovărat de niciun secret.

– Nu, nu credeam asta …

–Nici n-aș putea să te învinuiesc de a mă fi bănuit de o totală lipsă de scrupule, mai ales că toate circumstanțele par să ducă la această concluzie.

Într-adevăr, în câteva clipe, o mulțime de indicii o ademeniseră cu bănuieli dintre cele mai urâte, deși se luptase din răsputeri să respingă ideea că Leoni s-ar fi putut coborî la o asemenea josnicie, oricât de disperată ar fi fost. Acum, simțea o ușurare atât de mare, încât amenințarea apariției lui Rory părea cu totul nesemnificativă.

– La naiba cu toate aparențele! N-ar fi trebuit să am nicio îndoială.

– Ești cea mai minunată dintre surori! Vei fi alături de mine, nu-i așa?… Adică ... dacă apare Rory …

Noelle îi promise din toată inima. De altfel, era hotărâtă să facă tot

posibilul să nu lase să se distrugă o căsătorie din cauza unui capriciu.

– Gata, acum odihnește-te puțin. Oricum, Bill n-are nevoie de nimic până la ora zece.

Când o sărută pe Leoni de rămas-bun, simți că niciodată relația dintre ele două nu fusese atât de apropiată; probabil le unise perspectiva pericolului care pândea.

Înainte de a pleca, Noelle îl căută pe Timothy. Acesta era ocupat cu consultațiile.

– Nu te reține decât un minut, își ceru ea scuze, strecurându-se în cabinet între doi pacienți. Leoni are nevoie de cineva care să stea mai mult cu ea. Ce-ar fi să mă mut aici pentru o săptămână sau două? V-ar deranja?

Timothy se întoarse de la biroul la care era așezat, iar fața i se lumină brusc.

– Dacă ne-ar deranja? Vai, Noelle, ar fi minunat din partea ta.

Capitolul 8

Privindu-l cum, așezat la masă în fața ei, John învârtea cu linguriță în cafea, cu un aer preocupat, Noelle se-ntreba ce se-ntâmplase cu vechea lor prietenie, cu atmosfera atât de plăcută și degajată de altădată.

Luau masa împreună la Esplanade, în Carlingsea. Abia așteptase această întâlnire, prima de la întoarcerea ei, cu o săptămână în urmă, dar acum se dovedise a fi un adevărat chin. O atmosferă încordată luase locul căldurii de altădată dintre ei.

Poate că John era îndreptățit să fie morocănos și nemulțumit, pentru că ea anulase o întâlnire anterioară. Se mutase în casa doctorului Eddy chiar a doua zi după vizita acolo si era îngrozitor de ocupată: trebuia să aibă grijă de Bill, ca s-o scutească pe Leoni, dar și de aceasta, care era încă atât de fragilă și-apoi, nu trebuia să-i dea doamnei Wickens niciun motiv de-a se plânge.

Simțise de la bun început dezaprobarea lui John în atitudinea lui distantă. Fusese tot timpul conștientă că era pe punctul de a-i spune ceva, dar că-i venea greu să înceapă; așadar, golul fusese umplut cu o

discuție impersonală, în timp ce acel ceva important rămăsese în continuare nespus până la plecare.

Era o noapte caldă, cu lună plină, iar John propuse să facă împreună câțiva pași pe țărm și să privească marea.

– Desigur, dacă ai timp, adăugă el imediat, sarcastic.

Sigur că n-avea, dar cum putea să-i spună?! Și-așa, simțea că venise momentul să audă ceea ce rămăsese nespus pe tot parcursul serii.

– Noelle, sigur că știi la ce mă gândesc – am încercat să-ți spun toată seara …

Noelle încuviință din cap; n-avea rost să se prefacă.

– Ei bine? Care e verdictul?

Îi simțea privirea cercetătoare asupra chipului ei și aproape intră în panică. Dacă măcar i-ar fi vorbit cu vocea blândă, plină de căldură de altădată…

– Oh, John, se pare că am avut prea multe probleme de când am venit ca să mă mai gândesc și la mine.

– Înțeleg.

Îi simțea jignirea și dezamăgirea. În cele din urmă îi atinse ușor brațul, nemaiputând să suporte tăcerea de gheață care se instalase din nou între ei, în timp ce continuau să se plimbe.

– Mai ai puțină răbdare, John.

– Ai spus același lucru și înainte să pleci.

– Da, dar au apărut niște situații pe care nici nu le bănuiam.

Era tot ce putea să-i spună și era cel mai aproape de adevăr. Cum putea să-i explice: "Știi, sora mea este pe punctul de a face o cădere nervoasă pentru că trecutul ei, întruchipat de fratele lui Timothy, îi amenință serios prezentul."

– Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem.

Acesta a fost singurul lui răspuns, după care mai vorbi abia când se apropiau de West Marlsden.

– Noelle ...

– Da.

– Crezi că a fost o mișcare înțeleaptă faptul că te-ai mutat acolo? Efectul este deja vizibil; ești încordată, nervoasă. Există totuși limite pentru puterea de a îndura a unui om – și nu mă refer la mine acum… Cred că te supui unui chin îngrozitor stând acolo, cu ei, zi de zi. E pur și simplu prea mult.

– Nu, te înșeli, nu despre asta e vorba.

Era firesc ca John să-și închipuie că acel contact zilnic cu Timothy avea să-i redeschidă o rană veche și că, văzându-i împreună, ar fi insuportabil de dureros pentru ea. Pentru prima dată, ea însăși își dădea seama că nu era deloc așa. Era foarte mulțumită să-l vadă pe Timothy atât de devotat față de Leoni și singura ei grijă era amenințarea care le pândea fericirea.

– Dacă ai ști cât de mult te înșeli, John!

Vedea însă pe chipul lui că nu o credea.

– Și cât ai de gând să mai stai?

– Atâta timp cât Leoni va avea nevoie de ajutorul meu. Știi cum se-ntâmplă: reziști atâta timp cât n-ai încotro, dar în momentul în care îți permiți să te relaxezi puțin, parcă toată acea perioadă de efort prelungit își spune cuvântul.

În pragul ușii, John mai făcu o ultimă încercare; îi luă amândouă mâinile într-ale sale, încercând s-o convingă.

– Renunță, Noelle! Pot să angajeze o doică, atâta timp cât va fi

nevoie. E foarte nedrept pentru tine.

Abia după ce intră, își dădu seama că John plecase fără să mai încerce să stabilească o nouă întâlnire. Nu avu timp să zăbovească asupra acestui gând care-i umplea inima de mâhnire, căci, din salon, zgomotul de voci și râsete îi atrase atenția.

Judi venise să stea cu Leoni cât ea fusese plecată, dar acum era destul de târziu ca să mai fie acolo și, de obicei, Timothy se pregătea să se culce la ora asta, pentru a putea face față în cazul în care era chemat de urgență noaptea. Nu-nțelegea ce se-ntâmpla de încă mai discutau și râdeau.

Deodată, se deschise ușa salonului și apăru Judy, cu o privire incandescentă, urmată de o siluetă mai înaltă și mai zveltă decât a lui Timothy.

Noelle aproape că nici nu răspunse salutului lui Judy, ci rămase privind lung la Rory, ca un iepure surprins de lumina farurilor.

Prima senzație a fost de lovitură de sabie al cărei tăiș cade la câțiva milimetri de ea. Cel puțin, nu se mai zbătea în incertitudine și știa ce are de făcut!

– Unde sunt ceilalți? îl întrebă ea după ce Judy plecă.

– Cred că se pregătesc de culcare. Te așteptam pe tine să te salut și pe draga de Wickie să-mi spună când e gata patul. Mă tem că i-am prins pe toți pe picior greșit.

Într-adevăr, doamna Wickens nu întârzie să apară în capul scărilor, cu figura ei de obicei acră, luminată de un zâmbet.

– E totul pregătit, domnule Rory! Nu-i așa, domnișoară Carlyon, că domnul Rory ne-a făcut o surpriză cu adevărat plăcută apărând așa, ca din senin?

De data aceasta, nici urmă de nemulțumire pentru munca suplimentară care o aștepta! Doar era pentru adorabilul și fermecătorul domn Rory!

Ca printr-un acord tacit, Noelle și Rory intrară în salon, iar ea închise ușa cu un gest hotărât.

– Ai văzut-o pe Leoni?

Rămăseseră amândoi în mijlocul încăperii și, după privire, era clar că-și dăduse seama că ea aflase.

– Încă nu; Judy a spus că o doare capul și că o rugase chiar și pe ea să plece din cameră și s-o lase singură. Păcat, biata Leoni!

– Nu te așteptai să aduci cu tine dureri de cap și chiar mai rău?

– Ce e, draga mea?! Parcă nu m-ai mai plăcea deloc! După ce ne-am simțit atât de bine împreună!

Noelle simți aceeași repulsie și pentru vehemența sentimentelor ei și pentru zâmbetul lui pe care altădată îl găsise fermecător.

– Cum poți veni aici? Chiar și pentru tine este un act nesăbuit.

– Mi se pare culmea inconsecvenței, draga mea Noelle, după ce te-ai chinuit atât să mă convingi să vin!

Noelle încercă din răsputeri să se stăpânească; n-ar fi ajutat la nimic să se lase pradă unei izbucniri de furie.

– Să nu mai pierdem timpul. Știi foarte bine că mai degrabă te-aș fi aruncat în mare, decât să te las să vii aici, dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum.

– Scumpa mea, mă șochezi. Și, ce rost are furia asta? Presupun că Leoni, copil naiv cum e, n-a învățat înțelepciunea de a "săruta și a nu spune nimic"!

Noelle făcea eforturi disperate de a-și menține autocontrolul. Cum

putuse să i se pară fermecător? Dincolo de acea zeflemea continuă nu era decât răutate și bucurie sadică față de chinul altcuiva.

– Ce crezi că obții venind aici?

Rory îi întâmpină întrebarea cu cel mai fermecător zâmbet din lume.

– Să obțin?! Vai de mine, asta sună a melodramă demodată. Deși, dacă te gândești mai bine, situația are câteva din elementele principale ale unei melodrame, nu– i așa? O privi languros cu ochii întredeschiși, în timp ce-și scoase, tacticos, o țigară. Este oribil din partea ta să mă judeci atât de greșit. În plus, nu înțeleg ce ar putea fi de obținut.Te asigur că prefer ca Tim să nu știe nimic și, de altfel, după cum m-a primit, presupun că nici nu știe.

Noelle îl privi cu atenție; dincolo de zâmbetul acela ironic, afișat ca o mască, nu răzbătea nimic. Cu toate acestea, era înclinată să-l creadă. Din fericire, n-avea nimic de câștigat trădând-o pe Leoni.

– Așadar, draga mea, vezi că nu e nevoie să te temi de mine, continuă el de parcă i-ar fi urmărit gândurile.

– Nu mai îmi spune "dragă".

– Iartă-mă, îngeraș.

– Rory ...

Își însoți privirea disperată de o schimbare de tactică.

– Nu încerca să te vezi cu Leoni. Pleacă mâine dimineață și las-o în pace! E departe de a fi restabilită și n-ar fi în stare să suporte așa ceva. Nu știu cum poți fi atât de crud și de insensibil. De fapt, de ce ai venit?

– Să-mi văd bătrânul tată, desigur, așa cum tu însăți m-ai convins s-o fac. Este o pauză la filmări, și până începe lucrul sunt lefter.

– Așadar, intenționezi să rămâi aici până …

Tăcu brusc când ușa se deschise și apăru Timothy, în pijama și halat.

– Așadar, aici erați! Își muta privirea, uluit, de la unul la celălalt. Sper că nu v-am întrerupt de la ceva important… Spune și tu, Nolly, nu-i așa că e grozav că ticălosul ăsta bătrân a apărut?! Presupun că ție trebuie să-ți mulțumim.

Noelle merse direct în camera surorii ei. Leoniera trează, așa cum bănuise.

– Noelle, în sfârșit! Te-am așteptat. Știi că a venit? L-ai văzut?

Ochii îi ardeau, iar părul arămiu ciufulit arăta cât se zvârcolise pe pernă.

– Da, l-am văzut și nu cred că există motive prea mari de îngrijorare. A rămas fără niciun ban și a venit să stea aici pe gratis până începe din nou lucrul – asta e tot. Nici el n-ar vrea ca Timothy să afle, nu înțelegi?

– Ah, Noelle, pur și simplu nu pot. Cum aș putea să dau ochii cu el, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic?! Nu pot să suport. Noelle, ce mă fac?

Îi stătea pe buze să-i spună să-i mărturisească totul lui Timothy și să șteargă astfel zâmbetul acela de șarpe gata să-și înghită prada de pe chipul lui Rory, dar simți că Leoni era încă mult prea afectată de întreaga situație ca să ia o astfel de măsură radicală.

– Uite, scumpa mea. Timothy trebuie să vină din minut în minut. Cel mai bun lucru ar fi să te prefaci că dormi, pentru că, altfel, va începe să vorbească despre Rory. Ai să vezi, totul va fi bine. Pe Rory nu-l interesează decât distracția și cea mai bună atitudine din partea ta este indiferența. Am să-ți dau o pastilă ca să poți adormi mai repede. Discutăm mâine dimineață.

Ieșind din dormitor, Noelle se grăbi în camera copilului de unde scâncetele se amplificau din ce în ce mai mult, devenind în scurt timp

un urlet continuu. Trecuse de ora la care tânărul Yorke ar fi trebuit să fie schimbat și hrănit, ceea ce-i explica indignarea exprimată atât de strident. Noelle tocmai îl schimbase pe Bill și se pregătea să-i ofere biberonul, când în pragul ușii apăru Timothy, urmat de Rory.

– Nu e oră de vizitat micuțul, șopti ea pe deasupra capului copilului; trebuie să-l culc imediat cum termină.

Nici ea nu știa de ce, dar simțise că nu vrea să-i arate lui Rory copilul lui Timothy.

Aparent, Rory se încadră în viața familiei fără a produce vreo tulburare. Singurele care resimțeau din plin prezența lui ca pe un stres erau cele două tinere, pentru care totul se schimbase peste noapte, părând să trăiască într-o continuă teamă. Leoni era dispusă să se eschiveze la nesfârșit, rămânând în pat, în camera ei.

– Cel mai bine este să scapi odată de nesiguranța asta! o sfătui Noelle. Ce rost are să te chinui amânând ceva cu care tot trebuie să te confrunți până la urmă. În plus, de ce să-i dai această satisfacție?

Noelle avu grijă să fie pe-aproape când temuta întâlnire avu loc, la prânz. Când doamna Wickens anunță că masa e gata, doctorul Eddy ieși din cabinet cu Rory, întâlnindu-se astfel cu ele două. Leoni se opri pe ultima treaptă, sprijinindu-se de balustradă. Fardul de obraji îi accentua și mai mult paloarea, deși fusese folosit tocmai în speranța de a o camufla.

– Bună, Rory!

Degetele ei strânseră convulsiv balustrada.

– Ia te uită, Leoni! se prefăcu el surprins. Te simți mai bine? Nu arăți complet restabilită, dar e foarte amabil din partea ta că ai coborât să mă saluți. Sunt onorat. Dacă am întârziat cu felicitările, continuă el pe un

ton ce se modula ca o mângâiere, în timp ce se îndreptau spre sufragerie,să știi că numai tu ești de vină: n-am primit nicio invitație la nuntă, nicio bucățică din tort…

– Nu mai vorbi prostii, băiete, interveni tatăl lui; cum putea să te invite, când nimeni nu știa în ce colț de lume te aflai!

Leoni trecu astfel peste primul șoc. Stătea cât mai mult în camera ei și evita să fie singură cu Rory. Noelle mai încercă o dată s-o convingă să-i spună lui Timothy, dar Leoni se opunea atât de îngrozită, încât renunță.

– Va pleca în curând, se încuraja singură Leoni. West Marlsden nu este un loc care să-l rețină prea mult.

Da, ceea ce spunea era rațional, dar acum că se împăcase cu tatăl lui, Rory putea apărea oricând de-acum înainte, ori de câte ori nu avea bani, ceea ce însemna pentru Leoni perspectiva de a trăi mereu cu teama acestei fantome a trecutului ei, chiar dacă era vorba doar despre o fantomă inofensivă care se amuza cu sadism.

Acum, Rory începuse să iasă destul de des – probabil că Timothy îi dăduse bani. Niciodată nu spunea unde merge seara.

Și Noelle îl evita cât putea mai mult. Într-una din zile, însă, se întâlni cu el întâmplător la cumpărături și, în ciuda eforturilor de a se debarasa de el, o însoți înapoi acasă.

– Când crezi că vei reîncepe să lucrezi la film? profită ea de ocazie ca să-l întrebe, evitându-i, totuși, privirea.

– Ce întrebări penibile pun unele persoane! Ca să fiu sincer, viața din acest orășel amorțit mi se pare, brusc, neașteptat de palpitantă.

Luată prin surprindere de răspunsul lui, ridică privirea spre el; Rory avea aerul unei pisici care tocmai descoperise o oală cu smântână.

– Și … cam sub ce formă se prezintă acest brusc interes? Mi se pare puțin probabil ca West Marlsden să poată oferi ceva pe placul tău.

– Asta dovedește încă o dată, draga mea, cât de puțin înțelegi firea mea simplă, gustul meu pentru ceea ce este pur, nesofisticat. Satisfacția poate apărea acolo de unde te aștepți mai puțin.

– N-am fost niciodată bună la ghicitori. De fapt, nu mă interesează mulțumirea ta, ci mai degrabă cât timp mai ai de gând s-o persecuți pe Leoni.

– Scumpa mea, nu te lăsa pradă unor astfel de închipuiri! Abia dacă ne vedem!

– Știi foarte bine ce înseamnă pentru ea prezența ta în casă. Rory, de ce nu pleci? Nu pot să cred că îți face atâta plăcere s-o chinui. Las-o în pace, Rory! Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă!

Ajunseseră deja acasă și el o urmă spre ușa din spate, care dădea spre grădină.

– Aș vrea tare mult să-ți fac pe plac, Noelle, pentru că, indiferent de ceea ce crezi despre mine, țin mult la tine. Din păcate, acest lucru contravine intereselor mele ….

Noelle nu mai auzi restul frazei, căci Bill, în cărucior, la soare, începuse să plângă. Merse la el și-l mută la umbră, încercând să-l liniștească.

– E un adevărat Yorke, nu-i așa? spuse Rory, care o urmase.

– Da.

– Tata spune că sunt leit eu când eram de vârsta lui.

Noelle ridică privirea spre el. Pentru prima dată, Rory nu mai zâmbea, iar ea se simți cuprinsă de un fior de spaimă.

Complet absorbită de ceea ce se petrecea în casa doctorului Eddy,

concentrată asupra problemelor celorlalți, Noelle le uitase complet pe ale ei.

Leoniera pe punctul de a ceda nervos, iar Timothy, îngrijorat, nu putea înțelege ce se întâmpla. Gesturile lui pline de afecțiune prin care își manifesta recunoștința, săruturile și îmbrățișările lui frățești i-ar fi făcut altădată rău lui Noelle, dar acum, aproape că nu mai aveau nicio importanță pentru ea.

Când mama lor venea în vizită la Leoni, se plângea de cât de rar mai trecea Noelle pe-acasă. Tot de la ea află că Rory îi vizitase de câteva ori la Old Timbers și se părea că, nu numai cucerise inima lui Enid Carlyon, în ciuda poveștilor pe care le auzise despre el,dar se înțelegea grozav și cu soțul ei; tatăl lor, într-adevăr, îl găsea o persoană foarte agreabilă.

Cât despre John, nu mai dăduse niciun semn din seara în care cinaseră împreună, adică din seara venirii lui Rory, ceea ce o durea îngrozitor. Se gândea mult la el, deși era atât de prinsă cu problemele lui Leoni, dar, desigur, nu-i putea aduce nicio vină dacă, din mândrie, renunțase la ea. Îi promisese un răspuns la întoarcerea din Africa de Sud și, în locul acestuia, continuase cu aceleași ezitări. Nu reușise să-i explice ce anume o tulburase atât, și probabil că atitudinea ei nu însemnase pentru el decât un singur lucru: că dragostea lui era nedorită. De multe ori se gândea să-i telefoneze, dar nici acum nu era în stare să ia o hotărâre pentru restul vieții. Amenințarea ce plana asupra căsniciei lui Leoni cu Timothy îi întuneca pur și simplu mintea și o împiedica să se gândească la propria ei fericire. Așadar, continuă să nu facă nimic în această privință.

Apoi, într-o dimineață, primi un telefon de la mama ei.

– Noelle, vreau să te văd, e ceva important, spuse imediat aceasta,

cu o voce agitată. Poți veni aici chiar acum, în această dimineață? Nu, nu pot vorbi la telefon și e mult mai bine dacă vii tu.

Noelle îi promise că vine. Mama ei apela întotdeauna la ea în momente de criză, dar despre ce putea fi vorba acum? Foarte probabil ca Rory să fi făcut unele aluzii… sau, să fi spus ceva din greșeală?

Nu-i spuse nimic lui Leoni despre telefonul primit, dar la ora plimbării cu Bill o luă spre Old Timbers. Lăsă căruciorul în grădină și merse cu mama ei în salon.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Cât mai are de gând Rory să rămână aici?

Noelle avu nevoie de mare stăpânire de sine pentru a putea răspunde pe un ton normal la această întrebare neașteptat de directă.

– N-am nici cea mai vagă idee. De ce?

– Parcă spunea că joacă într-un film, sau cam așa ceva. Crezi că mai stă mult?

– Ți-am spus că nu știu. Dar de ce ești atât de îngrijorată?

– Așadar, nu știi ...

– Ah, mamă, spune odată, te rog. Ce să știu?

– Despre Judy și el, desigur.

Noelle o privi pentru câteva clipe cu o privire goală, șocată.

– Nu se poate….

– Ba da! E îndrăgostită nebunește de el. Știi că întotdeauna s-a simțit atrasă de bărbații mai în vârstă. Vrea să se mărite cu el.

– Bine, dar nu se poate!

Noelle o spusese pe un ton atât de categoric pentru că tocmai își amintise că Rory îi declarase lui Leoni că e căsătorit, numai că nu putea să divulge acest lucru mamei ei.

– Sigur cănu poate fără consimțământul tatălui tău, dar ... nu cred că o mai putem stăpâni. Simt că e în stare de orice dacă nu e lăsată să facă așa cum vrea.

Noelle își aminti figura lui Rory, ca a unei pisici care tocmai descoperise borcanul cu smântână. Abia acum înțelegea ce însemna pentru el viața neașteptat de interesantă pe care o găsise în West Marlsden.

– Dar cum s-a ajuns aici? Cred că abia s-au întâlnit de câteva ori de la venirea lui.

– Ți-am spus că a venit aici de câteva ori, dar, desigur, s-au întâlnit în oraș… Nu-i ținem socoteală lui Judy, firește; pleca și venea când vroia. Cred că s-au întâlnit în mod regulat în tot acest timp.

Așa se explicau ieșirile lui repetate în oraș, dar făcuse în așa fel încât să se ajungă la stadiul acesta fără ca nimeni să fi bănuit ceva. Deocamdată, Noelle se simțea mai mult furioasă decât înspăimântată. Sigur, avea să vină și spaima, pentru că existau motive din plin. Dacă Rory nu renunța, trebuia oprit cu orice preț.

– Căsătoria cu el n-ar fi deloc potrivită, continuă Enid pe gânduri, în vocea ei simțindu-se o urmă de regret. Este un individ fermecător și ne-a plăcut foarte mult de el, și mie și tatălui tău, dar când e vorba de căsătoria cu Judy … este cu totul altceva. E mult prea bătrân pentru ea și-apoi … e îngrozitor poate, din partea mea să-l suspectez că ar fi interesat de avere, dar …. sunt atâția bani la mijloc … și Judy nu e o frumusețe … adică, o o fată foarte drăguță și dulce, dar nu genul de femeie care să-l înnebunească pe un bărbat ca Rory Yorke.

Noelle se ridică și se îndreptă spre fereastră, făcând eforturi disperate să nu strige "Dă la o parte stratul acela gros de farmec și o să

găsești un ticălos fără scrupule! Sigur că nu vrea decât averea!" În loc de toate acestea, întrebă pe un ton calm:

– Și ce vrei să fac eu în toată povestea asta?

– Mă gândeam să discuți tu cu ea. Poate pe tine ar fi mai dispusă să te asculte.

Am încercat tot ce-am putut, dar știi cum e … la vârsta noastră, suntem considerați niște epave care n-au simțit niciodată ceea ce simt ei, tinerii.

Cum era Noelle să-i spună că, sub vraja în care Rory era în stare să țină orice femeie, cu mai multă sau mai puțină experiență, aceasta n-ar fi ascultat nici vocea unui oracol.

– Nu fi îngrijorată, draga mea. Nu se va căsători cu el, atâta timp cât depinde de consimțământul tatei, iar Rory nu e în niciun caz bărbatul care să aștepte doi ani. Unde e ea acum?

– Probabil cu el.

Noelle se-ntoarse cu micuțul Bill acasă, încă nevenindu-i să creadă cât de pervers procedase Rory.

Tactica lui se dovedise perfectă: nu lăsase nimic să transpară până n-a fost sigur că o cucerise pe Judy. Apoi, biata fată, complet zăpăcită, dăduse totul la iveală, hotărâtă să se mărite cu el. Indignarea încă lua locul spaimei.

Totul se putea rezolva ușor dacă Rory avea o soție pe undeva, dar era foarte probabil ca aceasta să fi fost o minciună pentru a scăpa de Leoni.

Hotărî ca, în continuare, să nu-i spună nimic acesteia, pentru că, în starea în care se afla, cursul alarmant pe care îl luau lucrurile nu i-ar fi fost de niciun folos.

La masă, nici nu suportă să-l mai privească pe Rory, lucru ce nu trecu neobservat de Timothy care chiar îi reproșă, în glumă, că e răutăcioasă cu fratele lui.

– V-ați certat, tu și Rory? Credeam că sunteți cei mai buni prieteni.

– Rory are și el unele momente în care e enervant …

Capitolul 9

Cum o întâlnire întâmplătoare cu Judy era puțin probabilă, Noelle îi telefonă s-o întrebe când mai vine s-o vadă pe Leoni. Vizitele ei încetaseră, din moment ce timpul îi era în întregime ocupat … Judy promise să vină chiar în după-amiaza aceea.

– Mă așteptam, spuse Judy pe un ton arțăgos, când Noelle o conduse de cum intră, în sufragerie. A fost un pretext s-o văd pe Leoni, nu-i așa? Probabil că mătușa Enid ți-a spus.

– Hai să ne așezăm puțin, rosti Noelle pe un ton calm.

Nu aveau unde altundeva să se așeze decât la masă, pe scaunele cu spătar înalt. Stând chiar față în față, Noelle privi figura aceea proaspătă, îmbujorată, mai atrăgătoare decât de obicei,cu ochii cenușii atât de frumoși adumbriți de gene incredibil de lungi și simți o durere și mai mare.

– Te anunț că orice îmi vei spune este în zadar, anunță Judy imediat cu o privire ostilă. Mătușa Enid mă bate întruna la cap, iar unchiul Bill spumegă de furie, dar nu mă pot abate din drumul meu.

– Sunt sigură că nu pot, Judy. Presupun că ești sigură că pe Rory nu-l interesează banii tăi.

Îi era rușine de brutalitatea ei, dar era ca și cum un chirurg trebuia să facă o incizie.

– Ești îngrozitoare! La fel de îngrozitoare ca ei. Știu că Rory mă iubește. Știu. Ați întina totul dacă ați putea. Abia aștept să devin majoră, ca nimeni să nu se mai amestece în viața mea.

– Judy, încearcă să fii rațională.

Uitase că dragostea este o stare irațională, o nebunie a inimii complet separată de sănătatea mentală.

– Rory este un bărbat care a știut să trăiască din plin fiecare clipă a vieții. Este suficient de bătrân pentru a-ți fi tată. Te-ai gândit vreodată la șirul de femei care-au trecut prin brațele acestui bărbat pentru care a face dragoste este un gest tot atât de firesc ca a respira?

– Încetează! strigă Judy lovind cu pumnul în masă.

– Degeaba te superi, ăsta e Rory! Știu bine ce spun. Cum îți închipui că s-ar gândi la căsătorie dacă n-ar fi vorba de bani?!

– Nu credeam ca până și tu să gândești atât de murdar! Bănuiesc că și tu ești îndrăgostită de el. V-ați distrat bine pe vas, nu-i așa?

– Am ajuns să-l cunosc foarte bine pe vas și te asigur că lucrurile pe care le știu nu sunt prea frumoase. Judy, draga mea, ascultă-mă și nu ne mai urî. Nu te purta de parcă ți-am fi dușmani. E vorba de fericirea ta.

Încercă să-i atingă mâna, dar Judy și-o retrase repede. Își dădea seama că n-avea niciun succes. Păcat că nu putea să-i povestească despre experiența lui Leoni.

– Fericirea mea este Rory și dacă vreunuia dintre voi i-ar păsa de mine, nu v-ați purta atât de îngrozitor cu mine. Ascultă-mă! Se ridicase

în picioare, palidă, cu ochii enormi. Chiar dacă aș crede că Rory ar vrea banii mei, tot l-aș dori. Mă voi căsători cu el, indiferent de ceea ce spuneți voi.

– Știi că nu poți fără consimțământul unchiului Bill.

– Mă voi duce la tribunal, sau oriunde trebuie în cazul în care părinții sau tutorele refuză să-și dea consimțământul.

– Asta nu înseamnă neapărat că vei obține permisiunea. Magistrații sunt persoane inteligente și, fiind vorba de atâția bani …

– Atunci, am să trăiesc cu el fără să fim căsătoriți. Cred că asta îl va face pe unchiul Bill să gândească, în sfârșit, corect.

– Of, Judy, naivă mică.

Se ridică și Noelle și rămaseră să se privească timp de câteva secunde. Înainte ca vreuna din ele să poată spune ceva, ușa se deschise și apăru însuși Rory. Ridică sprâncenele mirat, privind de la una la cealaltă.

– Mi s-a părut că aud voci; s-a întâmplat ceva?

Judy izbucni într-un râs forțat.

– Totul e în regulă, dragul meu. Doar o nouă lovitură din partea artileriei familiei.

Se duse la el și își încolăci mâinile în jurul brațului lui, în timp ce Rory o privea pe Noelle cu o figură serioasă.

– Hai! Hai să mergem! Ne-am spus tot ce-am avut de spus. Te rog, să plecăm de-aici mai repede!

Rory ezită o clipă, privind-o pe Noelle, apoi, cum Judy îl trăgea de mână, cedă și ieși împreună cu ea.

După toate probabilitățile, Noelle urcase scara, deși habar n-avea cum ajunsese în camera ei. Îi vâjâia capul, nu putea gândi clar. Ratase

ocazia. Ar fi trebuit să-l întrebe pe Rory de față cu Judy dacă era căsătorit.

Se așteptase din partea ei la o oarecare ostilitate și încăpățânare, dar biata fată era complet hipnotizată. Nu rămânea decât o singură soluție: ca Rory să fie dat în vileag. Deocamdată, însă, nu putea decât să aștepte. Vocea lui Leoni o trezi din visare.

– Noelle, unde ești? N-a venit Judy?

Leoni se pregătise pentru ceai. Rory nu era niciodată acasă la ora asta, sau chiar dacă era, nu venea la ceai.

– A venit și a și plecat.

– Ciudat, din moment ce era invitată la ceai.

– Ei, știi cum e ea! Cred că uitase de o altă invitație când a promis că vine la noi.

– Și a venit ca să spună că nu poate rămâne …

Deodată, Bill consideră că e momentul să le amintească de existența lui printr-un țipăt imperativ.

– E afară, în grădină. Hai să coborâm. Cred că azi e destul de cald pentru a putea lua ceaiul în pavilionul de vară din grădină.

La un moment dat, veniși Timothy; bău repede un ceai, apoi se duse iar la pacienții lui, așa că rămaseră doar ele două. Leoni, rezemată de perne, cu ochii închiși, păstra încă în expresia feței, dincolo de atitudinea aparent calmă, urmele aceleiași neliniști.Cât despre ea, mintea îi era plină de un vârtej de gânduri. Abia aștepta să discute cu Rory, dar, în același timp, îi era groază de întâlnirea dintre ei. Avea să fie fără îndoială un adversar periculos, incomod de abordat, probabil pregătit să scoată un as din mânecă.

Nu după mult timp, Leoni intră în casă, dar se întoarse aproape imediat, urmată de un bărbat.

Noelle simți un val de plăcere la vederea lui John. Se ridică să-l întâmpine, iar el veni surâzător, ca și cum totul ar fi fost perfect în relația lor.

– Am mers la un pacient în apropiere, începu el să explice și am crezut că-l găsesc pe Timothy; mă rugase să-l anunț data unei reuniuni.

– Mă bucur că te văd, John.

Discutară despre tot felul de nimicuri un timp, dar Noelle simțea privirea lui atentă asupra ei.

– Ești încordată, Noelle, nu-i așa? spuse el brusc. Nu Leoni este mai bine, ci tu ai ajuns la fel ca ea.

– Ce de complimente pentru surorile Carlyon! râse Noelle.

Expresia lui deveni gravă.

– Sunt îngrijorat pentru tine. Mă-ntreb, Timothy nu vede ce-ți face?! Cât mai ai de gând să continui așa?

– Te rog, John, lasă-mă, nu-ți face griji. Era epuizată psihic, n-avea niciun chef să discute acest subiect, dar încercă să-l liniștească, simțind disperarea din vocea lui. N-am nimic și e nevoie de mine aici. Nici nu-ți închipui cât de mare nevoie.

– N-ar putea face o bonă ceea ce faci tu acum?

– Nu. Leoni are nevoie de mine.

– Și eu, draga mea, dar văd cum te îndepărtezi tot mai mult prin poziția pe care ai adoptat-o. Noelle, încearcă să fii rațională și să-ți acorzi o șansă. Pleacă din casa asta unde nu poți decât să fii nefericită.

– Te înșeli, John. Nu este vorba despre ceea ce crezi. Nu e vorba de nicio tensiune în ceea ce-l privește pe Timothy. Doar nu-ți închipui că stau să plâng după luna de pe cer.

John o cuprinse în brațe și-o trase la piept, până ce capul ei se

sprijini de umărul lui.

– Atunci, ce te necăjește, scumpa mea? Nu poți spune că totul e bine cuiva care te iubește așa cum te iubesc eu, sperând să nu observe. Cel mai mic amănunt legat de tine are pentru mine o importanță colosală. Ceea ce simt pentru tine îmi dă puterea de a citi fiecare semn de pe fața ta.

Pe punctul de a ceda nervos, aproape tremurând, Noelle se smulse din îmbrățișarea lui caldă ce-i dădea iluzia că e la adăpost de toate problemele care o apăsau, profitând de plânsul lui Bill, care îi oferi pretextul unei posibile explicații.

– Iartă-mă, am avut o noapte agitată din cauza lui Bill; i s-a făcut un vaccin și bietul de el a plâns mai tot timpul după aceea– nici acum nu se simte bine.

– Noelle.

– Da.

– Tot nu vrei să-mi spui ce te frământă?

Tăcu; știa că era inutil să încerce să-l mintă.

– Nu pot, John. Nu este ceva personal, de aceea n-am libertatea de a vorbi, nici măcar cu tine.

– Ceva legat de Timothy și Leoni?

Noelle nu răspunse.

– Și noi … cu noi cum rămane?

– John, mai dă-mi puțin timp. Știu că ești sătul să tot auzi același lucru, dar doar acum; sper că nu va mai dura mult.

– Nu pot face nimic?

Se îndreptau de-acum spre casă. Privind-o, inima lui se umplu de un val de căldură: frumoasă, delicată, grațioasă în fiecare mișcare, iar

copilul pe care îl ținea în brațe întregea tabloul, dându-i ultima tușă a perfecțiunii.

– Nu, John, dragul meu. Decât … să mai ai încă puțină răbdare.

Noelle se simțea mai bine după ce-l văzuse pe John. Știa, cel puțin, că o înțelege. Trebuia, însă, să se concentreze asupra întrevederii cu Rory. Era ceva dificil de care trebuia să scape cât mai repede.

Se părea că Rory se aștepta la așa ceva și încerca s-o evite, din moment ce nu apăruse nici la cină.

Se înșelase. Mai târziu, Rory însuși veni s-o caute, așteptând-o la ușa camerei copilului.

– Nu e nimeni jos, spuse el fără nicio altă introducere și cred că avem ceva de discutat – o mică problemă în vederea unei coexistențe pașnice.

Faptul că el începuse ofensiva i se părea de rău augur.

Rory era deja în salon; stătea pe canapea și fuma. Se ridică pe jumătate la venirea ei, făcându-i semn să ia loc. Nu zâmbea, nici măcar sarcastic. Figura îi era lipsită de orice expresie și, fără mimica obișnuită plină de umor sau cinism, părea complet străină. Până și vocea, lipsită de obișnuitele inflexiuni seducătoare, părea complet inexpresivă.

Noelle ar fi preferat să rămână în picioare, dar se așeză, pentru că, brusc, nu mai era sigură că n-avea să se prăbușească. Se gândi, ironic, că el ar fi trebuit să fie înspăimântat, nu ea. Ori, el nu părea deloc speriat, ci încrezător și calm.

– Păcat că nu ești de acord cu căsătoria mea cu Judy. Ai mâhnit-o mult astăzi. A fost un gest indiscret din partea ta să intervii în viața altcuiva.

– Cum poți să te căsătorești cu Judy? N-ai deja o soție?

– Văd că Leoni ți-a spus multe … Bineînțeles că nu e adevărat; a fost o pură invenție pentru a scăpa de ea, pentru că vroia neapărat să vină cu mine.

Noelle încerca să se stăpânească, dar începea să înțeleagă cum era posibil ca un om să ucidă.

– Te aștepți să te cred?

Rory ridică din umeri indiferent și o privi cu dispreț.

– Și cum te gândești să dovedești contrariul?

Noelle strânse din pumni. Câștigase el prima rundă. Probabil că spunea adevărul, din moment ce era conștient că urma să depună mărturie.

– Rory, indiferent dacă ești sau nu liber să te căsătorești, cum îți imaginezi că vei fi lăsat să faci așa ceva?

– Cred că ai văzut reacția lui Judy.

– Pentru că este complet orbită. Nu va crede că ești îndrăgostit doar de banii ei decât când va fi prea târziu. Ah, Rory, chiar nu vrei să ții cont că faci o ticăloșie distrugând fericirea unei copile ca Judy? La vârsta ei, o astfel de deziluzie poate avea urmări tragice – poate lăsa o cicatrice permanentă. Cum ai putut merge până aici? Cum ai putut?

– Mă emoționezi … Judy va fi extrem de fericită dacă se va căsători cu mine. Singurul lucru care poate lăsa o cicatrice permanentă este intervenția unor oameni cu bune intenții, dar îngrozitor de naivi. Voi fi un soț foarte bun. Am trăit din plin până acum și m-am bucurat de toate plăcerile vieții, așa că sunt pregătit să duc o viață liniștită, de familie.

– Adică să trăiești liniștit din banii ei.

– Da.

– Ei bine, n-o să meargă, Rory. Judy nu poate fi sacrificată, nici măcar de dragul lui Leoni. Până și Judy va avea unele ezitări când va auzi povestea lui Leoni.

– Păcat că nu poți să i-o spui.

O privea drept în ochi, amenințător și rece.

– Va trebui să i se spună, dacă nu există alt mijloc de a te opri.

Rory se instală mai comod pe canapea și-și aprinse încă o țigară.

– Nu, nu, ar provoca prea multă vâlvă, draga mea. Ce-ar spune oamenii din West Marlsden?Zâmbetul lui sarcastic se transformă într-un râs sec. Surprinzător, dar Leoni și Timothy par fericiți împreună. E păcat să fie trei oameni cu cicatrice permanente, în loc de unul. Îl cunosc destul de bine pe fratele meu pentru a ști că n-ar ierta niciodată așa ceva. Bătrânul Tim are standarde morale foarte înalte.

– Eu cred că ar ierta-o. Oricum, trebuie să riște.

– Habar n-aveam că îți place să riști.

Privirea lui rece, amenințătoare, o înghețа. Nu mai era vorba de un simplu cinism, ci de ceva înspăimântător. Înainte de a continua, Rory se ridică și rămase în picioare în fața ei, fixând-o cu niște ochi în care Noelle nu putea citi nimic.

– Cred că ai remarcat asemănarea dintre Bill și mine.

– E firesc; ești unchiul lui.

– Oare?!

Privirile li se încrucișară ca niște spade într-o bătălie mută.

– Din moment ce ești fratele lui Timothy!

– Exact: tocmai de aceea, poate că Timothy este unchiul lui. Ha, ha! Ce situație nostimă.

– Ce tot vorbești?

Noelle se ridică și ea, complet palidă.

– Vorbesc despre paternitate, desigur. Am învățat și eu să număr, la școală.

– Nu mă-ndoiesc de asta; nu la numărătoare ai greșit, ci la deducție. Pesemne că uiți că Timothy este medic și n-ar fi fost posibil să fie înșelat; cum putea să nu știe dacă nașterea a fost prematură sau nu?

– Categoric, dar Timothy, pentru a salva aparențele, n-a vrut să spună nimic prietenilor și familiei. Simplu, nu-i așa?

Amenințarea lui era cât se poate de clară, iar consecințele, într-un oraș mic ca al lor, amator de bârfe, ar fi fără îndoială dezastruoase.

– Nu vei îndrăzni să împrăștii un astfel de zvon, pentru că și tu ai avea de suportat consecințe. Timothy știe sigur că Bill este fiul lui. Dacă îndrăznești să pretinzi altfel, va trebui să fugi mâncând pământul din calea furiei lui.

– Da, dar gândește-te cât de mult tulbur apele până să ajung să fug.

Noelle refuza pur și simplu să se gândească mai mult la o asemenea perspectivă care risca să capete proporțiile unei catastrofe. Se gândea la părinții ei, la doctorul Eddy, la efectul asupra lui Timothy.Chiar dacă Rory știa că susține o minciună, implicația, simplul gând că acel copil ar fi putut fi al lui, ar avea consecințe de nereparat. Într-adevăr, într-un astfel de caz, Timothy n-ar mai ierta-o pentru nimic în lume.

– Ce-ai avea tu de câștigat din toată povestea asta?

Rory ridică din umeri și zâmbi. Nici nu mai era nevoie să vorbească; se vedea pe figura lui cât de bine i-ar face să-i lase pe toți zvârcolindu-se de durere doar pentru că au încercat să-i dejoace planurile. Noelle se simți complet neputincioasă, vlăguită. Trebuia sacrificată fie Judy, fie Leoni. Încercă să se calmeze puțin, apoi mai făcu o ultimă tentativă.

– Rory, e greu de crezut că ești chiar atât de rău. Nu poți să te porți atât de ticălos față de niște oameni care ți-au făcut întotdeauna numai bine. Nu pot să cred că ești în stare să minți ca să-ți defăimezi familia și s-o faci subiect de scandal în orașul în care este atât de respectată. Tatăl tău … o persoană în etate cu atâta mândrie și demnitate …Este mult prea îngrozitor.

Rory își îndreptă umerii, se uită la ceas și stinse țigara.

– E deja târziu și cred că am spus tot ce era de spus. Reține, Noelle, scumpo: nu încerca să mă forțezi și nimeni nu va avea de suferit.

Era amenințarea lui Rory doar o formă de șantaj? Chiar ar pune-o în aplicare? Întrebarea aceasta o frământă toată noaptea pe Noelle. Era clar, însă, că Timothy trebuia să știe. Îi era groază să-i vorbească lui Leoni despre cursul amenințător pe care-l luau lucrurile, pentru că ea reușea să reziste doar la gândul că șederea lui Rory nu se mai putea prelungi prea mult, orășelul lor fiind mult prea plictisitor pentru cineva ca el. N-avea de unde să știe că West Marlsden devenise extrem de interesant de când exista mirajul averii lui Judy.

Adoua zi, Noelle era pregătită pentru o adevărată scenă de isterie din partea lui Leoni la aflarea veștii, dar în niciun caz nu se aștepta la calmul glacial cu care aceasta o primi.

O convinsese pe Leoni să iasă în parc cu copilul – pentru prima dată de la venirea lui Rory. Era o vreme superbă și totul, de la alunii în floare la veveriţele care săreau de pe o creangă pe alta, la păsările preocupate de înfiripareа unor idile de primăvară, făceau să reverbereze în sunete și culori bucuria ce părea să plutească în aer – o bucurie pe care subiectul discuției lor avea s-o strice.

– Sigur că e vorba de banii lui Judy, spuse Leoni pe un ton rece, cu

trăsăturile parcă înghețate pe chipul lipsit de orice expresie. Dar tata poate s-o împiedice să facă pasul ăsta. Abia peste doi ani va fi majoră.

– E hotărâtă să-i forțeze mâna. Cred că singurul mod de a o opri de a-și distruge viața este de a o face să vadă adevărul. Lee, nu poți să stai fără să faci nimic și s-o lași să fie mielul de sacrificiu.

– Adică, una din noi două trebuie sacrificată. Ei bine, n-am să fiu eu aceea! Nu mă poate nimeni condamna pentru asta. Nu te interesează ce consecințe ar avea pentru mine? Ți-am spus, mai bine mor decât să afle Timothy. Și-apoi, mai mult ca sigur că Rory minte când spune că e liber să se însoare; poate că ar trebui urmărit.

– Nu, nu poate să mintă, din moment ce numai o căsătorie legală, valabilă în fața legii i-ar aduce averea.

Noelle avea o strângere de inimă. Desigur, era îngrozitor ca Lee să fie atât de egoistă, dar, în definitiv, lupta să-și apere dragostea și respectul lui Timothy față de ea, ceea ce însemna că ținea sincer la el și la viața lor de familie. Nu știa cum să procedeze; nu-i spusese despre amenințarea cea mai periculoasă a lui Rory, deși asta ar face-o și mai mult să nu vrea să-i mărturisească lui Timothy. Și, totuși trebuia să știe la ce se expune.

– Dar de ce e nevoie să știe Timothy? începu deodată Leoni. Dacă aș putea să am încredere în Judy că nu va trăda secretul … Dar, nu … nu e de încredere. Nu s-ar despărți în liniște de Rory și, în urma scandalului iminent, ar ajunge și la urechile lui Timothy.

– Nu, n-ar fi bine, dar cel mai rău ar fi ca Timothy să afle din altă parte.

Îi spuse de amenințarea lui Rory.

Leoni făcu ochii mari de uimire, în timp ce obrajii i se îmbujorau și

privirea îi deveni sticloasă.

– Nu poate să spună așa ceva. Timothy știe că nu e adevărat. Și când te gândești că spuneai cândva că Rory nu este rău! Trebuie să fie nebun dacă-și închipuie că Timothy nu și-ar da seama că e o minciună.

– Îl interesează mai puțin ce crede Timothy; pe el îl interesează scandalul în care niciunul din noi n-ar fi dispus să fie târât.

Leoni se albi din nou la față.

– Nu, nu poate fi adevărat! Vrei să spui că ar fi în stare să împrăștie acest zvon? Asta a amenințat să facă?! Nu, Noelle, n-ar face-o. Nu se poate s-o facă. Până și pentru un om ca el ar fi prea josnic.

– Într-adevăr, pare improbabil … Poate a spus-o ca să ne înspăimânte …

Dar vocea ei nu reușea deloc să pară convingătoare.

Soarele continua să strălucească la fel de puternic și întreaga natură părea să afișeze o bucurie neverosimilă.

– Să mergem acasă, spuse deodată Leoni. Nu mă simt bine.

Într-adevăr, părea că e pe punctul de a leșina. Odată ajunse acasă, după ce Noelle o conduse în camera ei, Leoni o rugă s-o lase singură și, când ușa se închise, se auzi zgomotul cheii în broască.

La cină, Timothy se arătă îngrijorat de starea lui Leoni. Evident, fusese cu greutate admis în camera ei.

– S-a întâmplat ceva azi? Se pare că i-a revenit acea stare de depresie pe care crezusem că am depășit-o.

– Am convins-o să facem o plimbare în parc. Poate că nu e încă pregătită să facă un astfel de efort.

– Prostii! Îi face bine să iasă. E timpul să ducă o viață normală. Am impresia că iar a cedat nervos. Asta e partea proastă la aceste cazuri: e

greu de știut ce este cel mai bine de făcut.

Noelle însăși avea nervii întinși la maximum. O înnebunea prezența lui Rory care își savura liniștit cina, cu satisfacția plină de răutate că de la venirea lui starea lui Leoni se înrăutățise. Pesemne că omul acela avea o piatră în loc de inimă, din moment ce putea să se bucure atât de mult producând suferință în jurul lui. Era clar că-și dădea seama că ea îi spusese totul lui Leoni.

Din fericire, venirea doctorului Eddy creă o diversiune, făcându-i să schimbe subiectul.

– Rory, băiete, începu acesta, ținând în mână un ziar londonez, cum de nu ești la Londra la premiera filmului în care ai jucat? E astă-seară, așa scrie în ziar. Credeam că toți actorii abia așteptați să fiți acolo.

– Nu cred că vreunul din fani îmi va simți lipsa … M-ar fi costat transportul și oricum n-aveam unde să rămân peste noapte.

Nu rata nicio ocazie să amintească tatălui său cât de strâmtorat era.

Deși Rory nu considerase că merită să meargă la premiera filmului, sute de oameni erau de cu totul altă părere.

Stavia Grey era acolo, în toată strălucirea, iar bărbatul care o însoțea era o figură tot atât de proeminentă în lumea filmului. Sala era plină de capete cu coafuri sofisticate, de rochii elegante ce lăsau să se vadă umerii goi și brațele pline de bijuterii scumpe, strălucire echilibrată de sobrietatea ținutelor de seară ale bărbaților. Pe lângă aceștia, erau desigur și oameni de rând care făcuseră coadă la ușa cinematografului, o mulțime entuziastă ținută sub control de poliție.

Familia Pascoe, Muriel și Len, aveau locuri ieftine, deși, chiar așa fiind, îi costaseră îngrozitor de mult, după cum se plângea Len. Făceau parte, însă, din cadoul oferit lui Muriel de ziua ei, alături de cina

dinaintea filmului, de la Corner House.

Închiseseră prăvălioara lor din Brixton și veniseră la cinema, lăsându-l liniștiți pe micul Greg în grija surorii lui Len, Doreen, care oricum trebuia să rămână acasă cu fetița ei de patru ani, Jane.

Acum, cumnatele se înțelegeau bine, deși la început Muriel nu o prea agrease pe Doreen, pentru că-i dădea un complex de inferioritate. Doreen nu numai că era o blondă naturală frumoasă, dar avea și alură de doamnă – faptul că lucra într-un salon de cosmetică dintr-un cartier de lux o cizelase.

Imediat după stingerea luminilor, Muriel se lăsă transpusă în plină aventură, trăind acțiunea filmului, fascinată de frumusețea Staviei Grey. Și totuși, la un moment dat, ceva o aduse la realitate, facând-o să iasă din vraja filmului.

– Len, îl vezi? șopti ea trăgându-l de mânecă pe soțul ei. Individul cu picioare subțiri ... Îți amintește de cineva?

– Nu.

Pe măsură ce acțiunea continua, veni rândul lui Len să-i facă semn lui Muriel.

– Ai dreptate, Mu. Acum știu la cine te referi, dar arăta mult mai bine.

– E el, spuse ea cu convingere, strângându-l cu putere de braț.

– Ai cam luat-o razna.

– Îți spun sigur că e el. Îl recunosc după mișcarea capului.

Trebui să tacă, pentru că spectatorii din jurul ei începuseră să dea semne de indignare, dar continuă să puncteze fiecare apariție a personajului care îi trezise interesul cu ghionturi în coastele soțului ei, până la sfârșitul filmului.

– Să fim atenți la generic, îndrăzni ea să vorbească iar, când filmul practic se terminase. Nigel Sparks se numea în film, nu-i așa? Uite …

Făcu o față lungă, în timp ce Len râdea satisfăcut.

– Nigel Sparks – Rex Mason, citi el tare.

– Asta nu-nseamnă nimic. Adesea, actorii își iau alte nume. Îți spun sigur că el este.

– Of, Doamne, ești îngrozitoare când îți intră ceva în cap.

Len era mult mai preocupat de alt gând: dacă aveau să mai găsească deschis magazinul care vindea pește cu cartofi. Cina dinainte nu fusese deloc consistentă – mult fast și puțină mâncare.

Capitolul 10

Leoni fusese îngrozitor de afectată de vestea primită. Dimineața următoare nu aduse nicio îmbunătățire a situației, așa cum Noelle sperase în zadar. Înainte să plece la pacienți, Timothy, complet bulversat de revenirea inexplicabilă a acelei stări, îi dădu un medicament și Leoni rămase în pat, cu fața albă ca o coală de hârtie, părul arămiu accentuându-i și mai mult paloarea.

Deși disperată, Noelle nu putea lua nicio hotărâre și nici întreprinde nimic din proprie inițiativă; erau în joc căsnicia și viața lui Leoni și decizia trebuia să-i aparțină acesteia.

– Dacă am putea totuși dovedi că e însurat, insistă Leoni mai târziu în decursul aceleiași zile, când se afla într-o stare ceva mai bună.

– Asta nu l-ar împiedica pe Rory să vorbească, indiferent câte neveste i-am descoperi. Ar salva-o pe Judy, dar situația ta ar rămâne aceeași, se văzu ea nevoită să-i amintească, deși simțea o durere în suflet văzând chinul întipărit pe fața surorii ei.

– Nu îndrăznesc să risc! Nu, nu voi risca!

– Mai degrabă, cred că nu-ți poți permite riscul să-l pierzi nespunându-i. Gândește-te că ar fi mult mai rău dacă ar afla din altă sursă. Lee, trebuie să fii curajoasă și să ai încredere în dragostea lui Timothy pentru tine. Părerea mea este că ți-ar ierta orice în afară de faptul că i-ai ascuns adevărul. Va fi un moment greu pentru el, dar mai bine să vină de la tine.

Rezultatul a fost un nou val de lacrimi din partea lui Leoni.

Trecură câteva zile fără ca nicio hotărâre să fie luată.Când doamna Carlyon veni în vizită, rămase surprinsă de starea îngrozitoare în care se afla Leoni. Firește, vorbi în prezența acesteia despre relația dintre Judy și Rory și vru să știe ce-i spusese Noelle când discutase cu ea.

– De când s-a întors acasă, atunci, este supărată pe noi toți; pare să ne urască pur și simplu și sufăr îngrozitor pentru bietul tatăl vostru din cauza asta. E fiica surorii lui și ține atât de mult la ea … Suferim amândoi pentru ea și ne este teamă. E capabilă de orice …

– Nu te lăsa doborâtă de această suferință, mamă. Trebuie să se întâmple ceva – sunt sigură, spuse Noelle.

Nu era deloc sigură, dar întâmplarea făcu să aibă dreptate. Ceva chiar se întâmplă în ziua următoare, venind cu totul neașteptat.

Stând la fereastra camerei ei și având în mod nesperat o oră liberă în timp ce Leoni și copilul se odihneau după-amiaza, Noelle nu se hotărâse încă dacă să se odihnească și ea sau să iasă puțin să se plimbe, când văzu mașina lui Timothy. Ridicând privirea, acesta îi făcu semn cu mâna, dar imediat lui Noelle îi atrase atenția încă o persoană: era categoric un străin, întrucât, cu o hârtie în mână, se uita atent la numerele caselor, căutând, probabil, o adresă. După ce se uită la ușa casei lor, bărbatul sună. Timothy mai era încă în vestibul și deschise

imediat.

Noelle tocmai se hotărâse să iasă puțin, când, coborând din camera ei, surprinse o mișcare: poarta dinspre grădină, care se deschidea de obicei cu zgomot, se deschise acum cu mare grijă, iar Rory se strecură afară, în stradă, apoi urcă în mașina lui Timothy și dispăru.

Timothy, cu o figură gravă, încă mai discuta cu necunoscutul.

– Noelle, Rory e cumva pe aici? o întrebă el imediat ce o văzu.

– Tocmai l-am văzut ieșind. A luat mașina ta. Credeam că ți-a spus.

– Încearcă să fugă, asta e! M-a văzut venind și a dispărut. Cred și eu că n-are chef să audă ce-am să-i spun, izbucni străinul, înroșindu-se de furie.

– Domnule Pascoe, cred că ar fi mai bine să discutăm calm. Să intrăm aici.

Ușa cabinetului se închise în urma lor, iar Noelle, cu inima bătându-i din ce în ce mai tare, se răzgândi în privința plimbării ei.

I se păru o veșnicie până când Timothy deschise ușa și-l conduse pe Len Pascoe afară. După plecarea acestuia din urmă, apăru și ea din sufragerie, unde așteptase, și-l întrebă pe Timothy cine era individul. Deși se așteptase din partea cumnatului ei să fie deranjat de curiozitatea ei total nepotrivită, acesta o luă de braț și o conduse în cabinet.

– N-am de ce să mă ascund de tine; oricum se va afla. Presupun că nu știai că Rory e căsătorit; nu , sigur că n-aveai de unde să știi, trase el concluzia fără să aștepte răspunsul ei. Doar nu era să spună acest lucru cuiva … Și … Brusc se opri, apoi o privi în ochi. Doamne! Judy Temple! Știai că umblă cu Judy, nu-i așa?!

– Da, mama și tata erau foarte supărați din cauza asta.

Acum, însă, o interesa mai mult povestea necunoscutului care

tocmai plecase.

– Ei bine, pot sta liniștiți … Tipul care tocmai a ieșit e cumnatul lui. Se pare că nu mai știau nimic despre el, dacă mai trăiește sau nu, de peste trei ani. E vorba și de un copil. A reușit să se sustragă de la orice contribuție bănească … A riscat mult acceptând să joace într-un film – așa au dat de urma lui. Soția individului l-a recunoscut când a văzut filmul și n-a mai avut liniște până când nu s-a interesat la acea companie cinematografică.

Așezată pe scaunul pacienților, Noelle simțea o ușoară amețeală. Se părea că Rory nu avea limite în ticăloșia lui. Avea toată compasiunea pentru Timothy, întristat și umilit de atitudinea fratelui său. Cel puțin, Judy era salvată, dar ce se va întâmpla cu Leoni?

– Ce crezi că intenționează Rory să facă? Se va întoarce aici?

– Puțin probabil. Presupun că încearcă să se îndepărteze cât mai mult de acest domn Len Pascoe, care e hotărât să-l scoată din ascunzătoare și să-l ducă la familia lui. La naiba! A plecat cu mașina mea. Asta încurcă mult lucrurile.

– Să apelezi la poliție?!

Imediat ce rosti cuvintele, Noelle își dădu seama că ideea ei nu era deloc bună; oricât de intrigat ar fi fost de purtarea fratelui lui, Timothy n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

– Va fi greu pentru tata, spuse Timothy ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Bietul tata, se amăgea cu iluzia că Rory s-a schimbat. Nici nu i-aș spune, dacă aș putea. Dacă n-ar fi plecat cu mașina mea …

– Încearcă să-i spui că e la reparat, sau ceva de genul ăsta.

Timothy ridică din umeri și dădu din cap. Noelle se ridică; acum putea să-i spună lui Leoni. În definitiv, erao veste bună, pentru că Rory

n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Era pe punctul de a ieși când sună telefonul.

– Doctorul Timothy Yorke la telefon.

Noelle îi văzu fața transformată de o grimasă de durere, în timp de strângea receptorul cu amândouă mâinile până ce încheieturile degetelor se albiră .

– Vin. Voi fi acolo cât pot de repede.

Puse receptorul în furcă, apoi se întoarse spre ea, cu o față pământie.

– A avut un accident de mașină. E la spitalul Queen Margaret. Se pare că a suferit o fractură gravă.

Lui Noelle i se părea foarte ciudat să revină la spitalul unde lucrase, acum însă din partea familiei pacientului.

John venise imediat s-o vadă în sala unde îl aștepta pe Timothy, care intrase în salon.

Timothy chemase imediat un taxi și Noelle venise cu el.

– Presupun că aș putea folosi niște clișee de încurajare, ca de exemplu "Bine că este încă în viață", ceea ce, în oarecare măsură, este adevărat. Cred, însă, că preferi să ți se spună sincer că are șanse foarte mici.

Noelle simți nevoia să se sprijine de spătarul scaunului de pe care se ridicase la venirea lui John. Se așeză din nou, pentru că simțea că nu se mai poate ține pe picioare. Își dădea seama ce ciudată trebuia să i se pară lui John reacția ei, pe care fără îndoială nu putea decât s-o interpreteze greșit. Dacă i-ar putea spune în ce tensiune se afla! Era îngrozitor să dorești moartea cuiva și încerca din răsputeri să n-o facă, dar era greu să reziste tentației. Ascultă mai departe ce-i spunea John,

încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

– Se crede că este vorba de o hemoragie internă. I se va face operație, dar în starea de șoc în care se află, aceasta este o alegere care oferă doar consecințe mai puțin grave. De asemenea, este vorba de o comoție…

– Se pare că e foarte grav.

– Chiar este foarte grav. Se pare că a condus ca un nebun. Șoferul camionetei cu care s-a izbit spune că i-a fost imposibil să-l evite; luase curba la Turvey Mill cu viteză foarte mare, pe contrasens și i-a apărut direct în față.

Noelle se înfioră. Văzuse, de altfel, cum arăta mașina lui Timothy după accident: îndoită și răsucită ca o cutie de conserve. Cât de tare trebuie să-l fi îngrozit prezența lui Len Pascoe!

– Fii fără grijă, e în mâini bune și vom face tot ce ne stă în putință pentru el.

– Sunt sigură.

Nu-l putea privi pe John în ochi. Dacă ar ști ce luptă dădea împotriva gândurilor pe care vroia să și le alunge din minte, până și el ar fi șocat – doar amândoi fuseseră învățați să lupte împotriva morții, să considere viața sfântă și să se agațe de cel mai subțire fir al ei.

Răsuflă ușurată când apăru Timothy.

În drum spre casă, simți din nou cum i se face rău văzând grămada de fiare în care accidentul transformase mașina lui Timothy. Aproape că era o minune că Rory mai scăpase cu viață.

– E vreun motiv ca Leonisă nu știe? întreabă ea, înainte de a ajunge acasă.

– Cred că deja știe. Când am plecat, i-am spus lui Wickie. Oricum,

va trebui să afle.

Doctorul Eddy tocmai venise și aflase de la doamna Wickens, așa că Timothy intră imediat cu el în birou, iar Noelle merse la Leoni.

– Wickie spune că a fost un accident … Rory … E … grav rănit?

Era clar că, pentru o clipă, Leoni intenționase să întrebe altceva.

– Foarte grav.

Nici Leoni n-o putea privi în ochi, tot așa cum nici ea nu-l putuse privi pe John.

– Cum de i-a dat Timothy mașina? N-o împrumută niciodată nimănui, nici măcar mie, ca să poată pleca în caz de urgențe.

– Rory nu i-a cerut voie.

După care Noelle îi povesti totul.

– Așadar, era adevărat! Întotdeauna am crezut că e adevărat! Și-atunci, cum își închipuia că se poate căsători cu Judy?

Noelle ridică din umeri; nimeni nu putea ști ce planuri diabolice avea Rory în minte. Nu era cazul acum să amintească de faptul că existența unei soții încă n-o punea pe Leoni la adăpost de ducerea la îndeplinire a amenințării lui.

– Bietul Tim! spuse Leoni, cu ochii în lacrimi. Unde e? Trebuie să fie îngrozitor de mâhnit! În ciuda a orice, își iubea fratele!

Timothy tocmai urca scările, iar Leoni ieși în întâmpinarea lui, cu brațele deschise.

– Timothy, iubitule! Vino și povestește-mi!

În următoarele zile, atmosfera deveni apăsătoare, sub spaima nerostită ce plana asupra casei. Toți tresăreau de câte ori suna telefonul, iar doctorul Eddy părea brusc mult îmbătrânit.

Într-una din zile, după cină, se întâmplă să răspundă Noelle la

telefon. Era Judy, care probabil în mod intenționat se prefăcu a nu-i recunoaște vocea.

– Doamna Wickens? Este domnul Rory acasă, vă rog?

– Nu, Judy. Și sunt eu, Noelle.Se întoarse repede, auzind pașii lui Timothy; acoperi receptorul și, spunându-i în șoaptă cine e, îl întrebă ce să spună.

– Judy, draga mea, Timothy la telefon, începu acesta luând receptorul. Mă tem că am vești proaste pentru tine.

După care îi spuse de accident. Noelle auzea vocea lui Judy, speriată, aproape țipând, fără să distingă cuvintele.

– Vine aici, îi explică Timothy după ce termină de vorbit. E foarte speriată, biata de ea. Se pare că avea întâlnire undeva în oraș cu Rory. Când vine, ar fi mai bine să-i spui totul ... despre Len Pascoe și sora lui.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să amânăm puțin ...

– În caz că nu scapă cu viață … Atunci n-ar mai fi nevoie să afle … termină el cu voce tare ceea ce ea doar gândise. Poate că ai dreptate.

– Timothy … Ai vrea … ai vrea să discuți tu cu ea? Știi, sau poate că nu știi, că nu mă agreează; am avut o mică discuție zilele trecute…

– În legătură cu Rory?

Noelle încuviință din cap.

– Sunt sigură că preferă să discute cu tine.

John Corringway îl operă pe Rory în ziua următoare. Se recursese la această soluție disperată ca fiind singura șansă. I se ceruse părerea lui Timothy și doctorul Eddy își dăduse consimțământul.

"Nu doresc să moară, nici chiar pentru Leoni" repeta întruna în gând Noelle. "Indiferent cât de ticălos a fost și câtă nefericire a adus altora, nu merită așa o soartă. Trebuie să mă gândesc la tatăl și la fratele

lui."

John le spusese că șansele lui Rory sunt de cincizeci la sută. Când Noelle mai vorbi cu el la telefon, îi spusese că venise la spital o femeie care pretindea că este soția lui Rory și, de asemenea, verișoara ei, Judy, venea în mod regulat. Probabil că bietul John era complet uluit și nu-nțelegea nimic.

Noelle îi spuse lui Timothy ce aflase.

– Poate că se întâlnesc una cu cealaltă, încheie Noelle. Ar trebui ca Judy să afle, acum.

Privirile li se întâlniră și Timothy încuviință cu un semn al capului. Acum, când avea o speranță cât de mică, era mai optimist.

– Este departe de a fi în starea în care să ne putem face iluzii, dar măcar are o șansă.

De data aceasta, Noelle simți că e de datoria ei să se achite de această misiune ingrată, așa că merse la Old Timbers. Din fericire, mama ei era plecată și Judy stătea în hamac în grădină.

La început, Judy refuză să creadă. Aproape că se rostogoli din hamac, ridicându-se, indignată.

– Ți-ai ales un moment potrivit pentru a inventa o astfel de poveste ticăloasă! Exact când Rory nu se poate apăra!

Noelle îi povesti despre venirea lui Len Pacoe și despre cauza accidentului.

– A fost o … o femeie ieri la spital, începu ea cu voce tremurândă, schimbată la față. Era frumoasă … Am avut impresia că vrea să-mi spună ceva când am întrebat de Rory.

– Era soția lui.

Un alb cadaveric se întinse pe fața lui Judy, iar durerea care i se citea

în ochi era sfâșietoare.

– Știai … atunci …?

– Nu eram sigură. Știam însă că nu e omul potrivit pentru tine.

Pentru o clipă, Judy se arătă din nou ostilă. Cu ochii plini de lacrimi, se ridică și porni spre casă, încercând să păstreze aparența unei atitudini pline de demnitate.

Noelle merse alături de ea, cuprinzându-i umerii cu brațul. Abia când ajunseră înăuntru, Judy izbucni în hohote de plâns, cu capul sprijinit de umărul ei.

– Liniștește-te, draga mea, totul e spre bine. Gândește-te că ai aflat la timp.

– Este la fel de îngrozitor; nici măcar o amintire decentă … Nu voi mai avea încredere niciodată în viața mea în nimeni – niciodată.

– Ba da, draga mea, vei vedea.

Istoria se repeta. Cu aceleași cuvinte o încurajase și pe Leoni, cu un an înainte.

Judy se retrase ca un animal rănit, iar eaașteptă până se întoarse acasă mama ei și-i povesti totul. Pentru Judy, lucrurile se aranjaseră.

După câteva zile, Rory începu să-și recapete starea de conștiență. Timothy, care mergea la el în fiecare zi, aducea vești bune: vorbise, chiar glumise cu o asistentă; era confuz, dar în curând avea să fie în afara oricărui pericol.

În după-amiaza următoare, Noelle merse la spital să-l viziteze. De fapt, abia aștepta să-l vadă pe John. Trecuse mult timp de când sentimentele ei trecuseră pe plan secund, sufocate de îngrijorarea față de problemele altora. Simțea nevoia să-l vadă imediat și portarul o anunță că e în biroul lui.

– Cunoști drumul, soră, sau să rog pe cineva să te conducă? glumi acesta.

– Cred că mă descurc, Robson. "Voi ști întotdeauna drumul spre John", adăugă ea în gând.

Bătu la ușă și tresări când, intrând, îi văzu acolo pe Len Prescoe împreună cu o blondă frumoasă de aproximativ treizeci de ani.

– Intră, Noelle. Ți-i prezint pe soția și cumnatul lui Rory. Doamnă Yorke, dumneaei e domnișoara Carlyon, cumnata soțului dumneavoastră.

Dădură mâna și cei doi se arătară încântați de cunoștință.

– Deși ne-am mai întâlnit, dacă nu mă înșel, spuse Len Prescoe.

– Ai apărut la momentul potrivit, spuse John. Se pare că Rory nu-și amintește de soția lui.

– Adică așa a pretins, precizã aceasta.

– Sigur că a recunoscut-o, interveni Len. A fost o manevră de-a lui, dar nu va scăpa.

– Eu cred că nu s-a prefăcut. Creierul a fost afectat și, în astfel de cazuri, amnezia este o consecință comună.

– Nu-i folosește la nimic. Doreen îl vrea înapoi și-l va avea. Se va întoarce și-și va prelua responsabilitățile.

– E vorba despre Jane, fetița noastră, explică Doreen, îmbujorată. Vreau să aibă și ea un tată … Își amintește sau nu, suntem căsătoriți.

– Poate că, până la urmă, n-ar fi un lucru chiar atât de rău dacă nu-și mai amintește anumite lucruri. Ați putea s-o luați de la capăt, nu-i așa?

Doreen ridică din umeri.

– Doamnă Yorke, dumneavoastră faceți parte dintr-o perioadă a

vieții lui mai îndepărtată. Ar fi interesant de văzut cum reacționează la cineva care îi e foarte cunoscut și care aparține unui trecut foarte apropiat. Propun s-o lăsăm pe domnișoara Carlyon să intre și să vedem ce se întâmplă.

– Dar cu Timothy cum s-a comportat? Nici pe el nu l-a recunoscut?

– Timothy n-a mai reușit să ajungă aici de câteva zile, a avut o mulțime de urgențe și cazuri dificile. Ultima oară când a venit, Rory abia își revenea. Era într-o stare în care comportamentul lui nu era concludent.

Când intră, însoțită de John, Rory, rezemat de perne, fuma. Înfășurat în bandaje, tras la față și cu ochii încercănați, avea o figură cadaverică. Îi zâmbi lui John.

– Bună, profesore. Mi-ai mai adus o soție?

O măsură din priviri pe Noelle, plin de admirație, fără însă niciun licăr care ar fi trădat un semn de recunoaștere.

– Bună, Rory! Lasă prostiile, știi bine cine sunt.

O privi lung, făcând eforturi vizibile să-și amintească.

– Doamnă, rosti el zâmbind ironic, deși nu vă cunosc, trebuie să recunosc că regret acest lucru.

Cu toată suferința, obrăznicia îi rămăsese nealterată.

Noelle se așeză pe un scaun și se aplecă asupra lui.

– Rory, chiar nu mă recunoști?! Sunt Noelle. Nu-ți amintești cum ne-am întors împreună din Cape Town?

– Da? Se vedea clar pe figura lui că nu înțelegea nimic. Și ce-i cu blonda aceea frumoasă despre care spun că este soția mea? Nu sună deloc respectabil.

Rând pe rând, numele lui Leoni, al tatălui lui, al lui Timothy și chiar

al lui Judy, nu-l făcură decât să ridice mirat din sprâncene, vădit pus în încurcătură.

– Groaznic! comentă Rory în cele din urmă. Să trebuiască să afli totul despre tine de la alții …

Dincolo de tonul lui glumeț, se simțea o tensiune din ce în ce mai mare. Senzația trebuia să fie, într-adevăr, cumplită, să nu mai ai nicio legătură mentală cu propriul trecut.

Noelle plecă din salon complet zguduită, până își aminti, totuși, cum intenționa el să se folosească de ceea ce știa.

– Crezi că nu se preface, nu-i așa? îl întrebă ea pe John.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Nu putea mima amnezia atâta timp fără să se trădeze măcar printr-o clipire. La ce i-ar folosi? Soția lui are actele. Noelle, cred că scena te-a impresionat. Așteaptă-mă zece minute până termin, apoi te duc într-un loc liniștit.

John porni grăbit, simțind că nu mai e nevoie să aștepte încuviințarea ei, iar Noelle se așeză să se reculeagă. Se petrecuse un miracol care rezolvase problema de care se temuse cel mai mult, un miracol pentru care rosti în gând o rugăciune de mulțumire.

Se duse apoi la o cabină telefonică și o sună pe Leoni, ca s-o anunțe vestea ce avea să-i aducă, în sfârșit, liniștea.

– Noelle, încă nu pot să cred. Simt că trăiesc din nou. Știi, este și o latură comică în toată povestea asta: închipuiește-ți-l pe Rory pricopsit cu o nevastă de care habar n-are, cu mintea golită de tot ce-i dădea puterea să-și distrugă propria familie. Până la urmă, există o lege a justiției divine – este exact ce-a meritat.Ah, unde ești? Vino repede acasă, abia te aștept!

– Nu întârzii mult. Merg cu John undeva.

Noelle închise telefonul, pe gânduri. Poate că exista și o latură comică, dar deocamdată se afla încă sub impactul gravitățiifaptelor petrecute. Ea nu avea capacitatea lui Leoni de a uita pericolele atât de repede și de a trece cu atâta ușurință de la lacrimi la râs.

John îi promisese s-o ducă într-un loc liniștit și casa lui, Sea Melody, părea cel mai liniștit loc posibil, când ajunseră acolo.

– Te simți mai bine, acum? o întrebă el, după ce băură un ceai.

– Minunat. Își întinse brațele, de parc-ar fi vrut să îmbrățișeze liniștea care o înconjura. E un loc dumnezeiesc, John.

– Ar putea fi, într-adevăr, paradisul. Noelle, deodată, pari altfel … relaxată … Este ca și cum ai fi scăpat de ceva ce nu-ți dădea pace. Și totuși am avut impresia, după ce l-ai văzut pe Rory, că erai foarte agitată din cauza lui. Te-a mâhnit faptul că și-a pierdut memoria, nu-i așa?

– "Mâhnit" nu e cuvântul potrivit. De fapt, nici eu nu știu să definesc ceea ce simt.

– În orice caz, ai simțit ceva foarte puternic… Așadar, nu era ceva legat de faptul că locuiai în aceeași casă cu Timothy și Leoni …

– Ți-am spus cănu, dar n-ai vrut să crezi. Chiar aș sfătui pe orice tânără care suferă de dragoste neîmpărtășită să locuiască în aceeași casă cu bărbatul respectiv și să-l vadă zi de zi fericit alături de soția lui.

Ochii lui John se umplură de lumină.

– Vrei să spui că … ai depășit faza asta?! Ești vindecată?!

– Țin la el la fel ca întotdeauna, dar nu mai sunt îndrăgostită de el! Nu de el ...

– Nu de Timothy ...

Bietul John se simțea încă atât de nesigur; rămăsese ceva neexplicat, iar lui îi era teamă să spere.

– Atunci, poate de altcineva … își urmă el firul raționamentului, gândindu-se că, la un moment dat, Rory Yorke fusese pentru el un motiv de gelozie.

– Nu mai este nicio îndoială!

De data aceasta, mesajul privirii ei strălucind de fericire era foarte clar, iar John, cu inima bătând nebunește, îi luă mâinile într-ale lui.

– Noelle, oare am înțeles bine, sau mă fac iar de râs, pentru a nu știu câta oară!

– Nu, dragul meu. Eu sunt cea care m-am făcut de râs până acum, pentru că nu mi-am dat seama!

– Noelle!

Rosti numele ei ca și cum ar fi fost un cuvânt magic, iar următoarele minute avură pentru ei o semnificație cu totul aparte. Doar un prihor ce se oprise în iarba din grădină avu neobrăzarea să privească acea scenă intimă.

– Draga mea, întrebă John imediat ce se simți în stare să vorbească din nou, poate că ar trebui să fiu mulțumit cu atât, dar ce să fac dacă am o minte iscoditoare în care totul trebuie să-și găsească o explicație? Trebuie să te întreb cum de s-a întâmplat … cum de ți-ai dat seama, în cele din urmă?

– Au fost alte probleme care pur și simplu mi-au tulburat mintea, nici nu n-am mai putut gândi la mine.

– Ceva legat de Rory Yorke?

– John, iubitule, nu pot să-ți spun, pentru că povestea nu e a mea. Alții erau implicați – și printre ei, bineînțeles și Rory.

– Iar tu, oarecum, ai fost antrenată în vârtejul lor … Înseamnă că ai simțit o fantastică ușurare, ca de o povară, când ai aflat că Rory și-a

pierdut memoria.

– Crezi că-i va reveni vreodată?

– Foarte puțin probabil, în cazul unei astfel de leziuni a creierului.

Tăcerea care se lăsă între ei țesea clipe de vrajă, purtându-i într-o lume numai a lor.

Doar într-un târziu, ticăitul ceasului îl readuse pe John la realitatea ce stătea sub semnul trecerii timpului.

– Degeaba încerc să chiulesc, trebuie să mă întorc la spital. Dar … nu mai am răbdare! Când se va descurca Leoni fără tine?

– Presupun că foarte repede.

Se înțeleseră din priviri: cauza problemelor lui Leoni dispăruse.

– Nici asistenta-șefă nu va pune mâna pe tine, deși întreba cu mare interes, ba chiar cu o privire de pasăre de pradă, de tine. Dar chirurgii pot fi tot la fel de posesivi ca asistentele-șefe … Așadar, spune-mi, când…?

Noelle cuprinse cu privirea casa pe care de-acum o putea numi acasă. Părea incredibil că în aproximativ o oră, noi vise deveneau posibil de realizat.

– Imediat ce totul va fi gata … inclusiv rochia de mireasă …

– Ah, vrei stilul ăsta de nuntă ....

– Din moment ce va fi o singură dată în viață!

– Trebuie să-ți dau dreptate. Ai câștigat.

Sfârșit